МАЙКЪЛ Дж. СЪЛИВАН

АВЕМПАРТА

втора книга от поредицата ОТКРОВЕНИЯТА НА РИРИЯ

MBG BOOKS

SHOUT
SHARE
IT

•

МАЙКЪЛ Дж. СЪЛИВАН
Авемпарта

втора книга от поредицата ОТКРОВЕНИЯТА НА ***РИРИЯ***
Майкъл Дж. Съливан
Авемпарта
Запознанство с автора

Откривайки пишеща машина в мазето на дома на приятел, Майкъл Дж. Съливан заредил празен лист и въвел думите: „Бе мрачна и бурна нощ - и се разнесе изстрел.“ Бил е само на осем години. Но желанието да изпълни бялата страница и проследи къде ще го отведат клавишите не го напускало. Като възрастен, Майкъл прекарал десет години в усъвършенстване на уменията си, четейки и изучавайки автори като Стивън Кинг, Айн Ранд и Джон Стайнбек. Написал десет романа и след като не почувствал привличане към публикуването, се заклел никога да не твори.

Майкъл установил, че съдържащите думата „никога“ заричания не доживяват изпълнение и сложил край на писателската пауза десет години по-късно. Сърбежът се завърнал, когато решил да пише книги за дъщеря си, по онова време на тринадесет, изпитваща затруднения в училище заради дислексия. Заинтригуван от идеята за поредица с обединяваща фабула, но изградена от отделни епизоди, той създал *Откровенията на Ририя*. Написал поредицата без намерението да я публикува. След като връчил творението на дъщеря си под формата на ръкопис, тя заявила, че трябва да бъде „истинска книга“, за да може да я прочете.

Тъй започнало второто пътешествие по пътя на публикацията, което включвало наемането на съпругата да бъде бизнес мениджър, подписването с малка независима печатница и основаването на публицистична компания. Като себеиздаващ автор, Съливан продал повече от шестдесет хиляди книги и обогатил успеха си, като постигнал масова публикация през *Орбит* (фентъзи марката на *Хечът Буук Груп),* както и правата за превод на френски, испански, руски, немски, датски, полски и чешки.

Роден в Детройт, Мичиган, Майкъл понастоящем пребивава

във Фе-ърфакс, Вирджиния, заедно със съпругата и трите си деца. Продължава да изпълва белите страници с три проекта: модерно фентъзи, изследващо отношенията между добро и зло; литературна фантастика, проследяваща затъването на един човек в лудостта и средновековно фентъзи - предистория на поредицата за Ирия.

Повече за автора можете да откриете на *м'М'М'.nyna.com.*

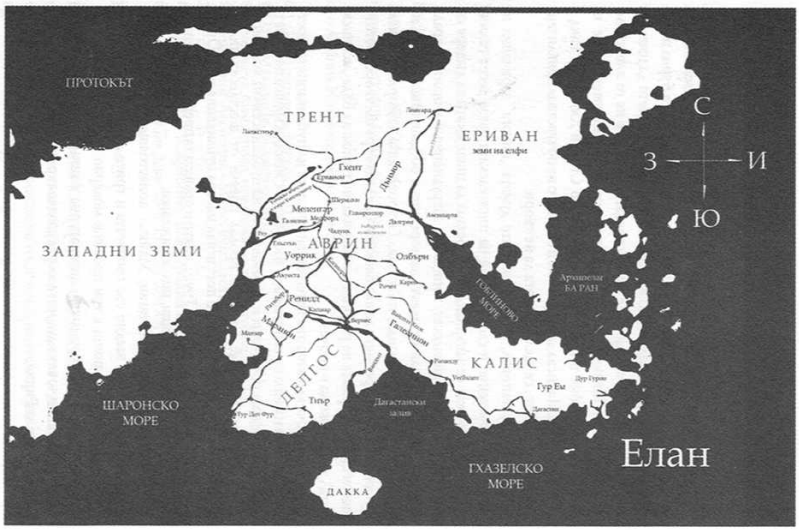

Авемпарта

Глава 1 Колнора

Докато мъжът пристъпваше от сенките, Уайът Деминтал знаеше, че това ще бъде най-лошият - и най-вероятно последният - ден от живота му. Облечен в сурова вълна и необработена кожа,

мъжът бе смътно познат; съзряно за кратко на свещта лице преди около две години, което Уайът се бе надявал да не вижда никога повече. Мъжът носеше три меча, всеки от които нащърбен и затъпял, със захабени дръжки. Извисявайки се над Уайът с близо фут, с по-широки рамене и мощни ръце, той стоеше с разпределена равномерно сред върховете на стъпалата си тежест. Очите му фиксираха Уайът по начина на взиращ се в мишка котак.

- Барон Делано ДеУитт от Дагастан? - не бе въпрос, а обвинение.

Уайът усети как сърцето му се свива. Дори и след като разпозна лицето, част от Деминтал - оптимистът, някак съумял да оцелее през всички тези ужасни години - изрази надежда, че мъжът иска само парите му. Но тази надежда умря при звука на думите.

- Съжалявам, объркал си се - отвърна на препречващия пътя му мъж, опитвайки се да звучи приятелски, безгрижно - невинно. Дори се опита да прикрие калианския си акцент.

- Не, не съм - настоя мъжът, докато прекосяваше пътя, приближавайки се, скъсявайки удобното разстояние между тях. Ръцете му висяха свободно, което ги правеше по-заплашителни, отколкото ако си почиваха върху петите на мечовете. Уайът бе въоръжен с прекрасна къса сабя, но мъжът очевидно не изпитваше страх.

- Е, името ми е Уайът Деминтал. Следователно мисля, че си се объркал.

Уайът бе доволен, че успя гладко да произнесе всичко това. С усилие се концентрира да отпусне тялото си, позволявайки на раменете си да застанат безгрижно; отпусна тежестта си на едно ходило. Дори принуди лицето си да изрази усмивка и се огледа небрежно наоколо, както би сторил невинен човек.

Бяха се изправили един срещу друг в тясната, разхвърляна алея само на няколко ярда от мястото, където Уайът бе нает стая. Бе тъмно. Няколко фута зад него висеше фенер, закрепен от едната страна на магазина за фураж. Можеше да види играещия му блясък, светлината отразявана в забравените от дъжда локви по калдъръма. Все чуваше музиката от та-верната „Сивата мишка“, приглушена и дрънкаща. В далечината се носеха гласове: смях, викове, караници, шумът от изпуснат съд, последван от протеста на невидима котка. Някъде карета изтрополя с дървените си колелета по мокрия камък. Бе късно. Единствените хора по улиците бяха пияните, курвите и тези, чиято работа бе най-добре вършена на тъмно.

Мъжът направи още една крачка. Уайът не хареса погледа му:

очите бяха решителни, непоколебими, но това, което най-много го разтревожи, бе лекият намек за съжаление.

- Ти си този, който нае мен и приятелят ми да откраднем меч от замъка Есендън.

- Съжалявам, наистина нямам представа за какво говориш. Дори не знам къде се намира този *Есендън.* Трябва да си ме взел за друг. Вероятно е заради шапката - Уайът свали широкополата си капела и му я показа. - Виждаш ли, обикновена шапка и всеки може да си купи такава, но същевременно малцина вече ги носят. Вероятно си видял някого с подобна шапка и си решил, че съм аз. Разбираема грешка. Но няма проблем.

Уайът постави шапката си обратно, придърпвайки я леко надолу отпред и накланяйки я малко настрани. Останалата част от гардероба му бе скъп червено-черен жакет и късо контешко наметало. Но липсата на кадифена украса и износените му ботуши издаваха състоянието му. Златната халка, която носеше на ухото си, издаваше още повече; тя бе единственият мост към живота, който бе оставил зад себе си.

- Когато се озовахме в параклиса, кралят лежеше на пода. Мъртъв.

- Виждам, че това не е весела история - каза Уайът, докато подръпваше пръстите на разкошните си червени ръкавици - навик, който издаваше нервността му.

- Стражите чакаха. Те ни завлякоха в тъмницата. За малко да ни екзекутират.

- Съжалявам за злоупотребата с вас, но както казах, аз не съм Де-Уитт. Никога не съм чувал за него. Но ако някога пътищата ни се пресекат, със сигурност ще спомена за вас. За кого да предам, че го търси?

- Ирия.

Зад гърба на Уайът светлината на магазина за фураж изгасна и глас прошепна в ухото му:

- Означава *двама* на елфически.

Сърцето му затупа двойно по-бързо и преди да съумее да се обърне, усети остър ръб да се допира до гърлото му. Той се вцепени, дишайки едва-едва.

- Ти ни изпрати на сигурна смърт - каза гласът зад него. - Ти си посредничил при сделката. Изпрати ни в онзи параклис, за да обвинят нас. Тук съм да ти върна добрината. Ако имаш някакви последни думи, кажи ги сега и го направи тихичко.

Уайът бе добър картоиграч. Познаваше блъфовете и мъжът зад него не прибягваше до такива. Не бе там да го сплаши, притиска или манипулира. Не търсеше информация; бе му известно всичко, което искаше да знае. Гласът, тонът, думите,

дъхът в ухото на Уайът - всичко това говореше, че е дошъл да убива.

- Какво става, Уайът? - запита гласец.

Надолу по алеята се отвори врата и светлина оформи силуета на младо момиче, сянката на което полегна върху калдъръма и отсрещната стена. Бе слаба, с коса до раменете и облечена в нощница до глезените, под която се виждаха боси крака.

- Нищо, Али - прибирай се вътре! - извика Уайът, разкривайки изцяло акцента си.

- Кои са тези мъже с теб? - Али пристъпи една крачка напред. Кракът й попадна в локва, която се развълнува. - Изглеждат ядосани.

- Няма да оставя свидетели - просъска гласът зад Уайът.

- Оставете я - помоли Уайът, - тя няма нищо общо, кълна се. Само аз.

- Общо с какво? - запита Али. - Какво става? - тя направи нова крачка.

-Остани на място, Али! Не се приближавай. Моля те, Али, прави каквото ти казвам - момичето спря. - Веднъж направих нещо лошо. Трябва да ме разбереш, Али. Сторих го заради нас; за теб, за Елдън и за мен. Спомняш ли си, когато се заех с онази работа преди няколко зими? Когато отидох на север за няколко дни? Аз... направих лошото нещо тогава. Престорих се на друг и почти причиних смъртта на някои хора. Така получих парите за зимата. Не ме мрази, Али. Обичам те, скъпа. Моля те, влез вътре.

- Не! - протестира тя. - Виждам ножа. Те ще те наранят.

- Ако не го сториш, те ще убият и двама ни! - грубо изкрещя Уайът, твърде грубо. Не искаше да го прави, но тя трябваше да разбере.

Сега Али плачеше. Стоеше на алеята в светлината на лампата и се тресеше.

- Влез вътре, скъпа - каза й Уайът, овладявайки се и опитвайки се да успокои гласа си. - Всичко ще бъде наред. Не плачи. Елдън ще се грижи за теб. Разкажи му какво се е случило. Всичко ще бъде наред.

Тя продължи да хленчи.

- Моля те, скъпа, трябва да се прибереш сега - умоляваше Уайът. -Това е всичко, което можеш да направиш. Това трябва да направиш. Моля те.

- Об-би-чам те, та-ттко!

- Зная, мила. Зная. И аз те обичам и *толкова* съжалявам.

Али бавно пристъпи обратно през вратата. Светлината започна да се стопява със затварянето на вратата, докато алеята не остана отново мрачна. Само бледата синкава светлина от

позакритата с облаци луна осветяваше тесния коридор, където стояха тримата.

- На колко години е тя? - запита гласът зад него.

- Не я замесвайте. Просто го направете бързо, поне това полага ли ми се? - Уайът се подготви за предстоящото. Гледката на детето го бе пречупила. Той се тресеше неудържимо, ръцете му бяха свити в юмруци, с така пристегнали го гърди, че едвам можеше да преглъща и да си поема дъх. Усещаше ръба върху гърлото си и го очакваше да се раздвижи, да се провлачи.

- Когато дойде да ни наемеш, знаеше ли, че е клопка?

- Какво? *Не!*

- Щеше ли да го направиш, ако знаеше?

- Не знам. Предполагам, да. Имахме нужда от парите.

- Значи не си барон?

-Не.

- Какъв си тогава?

- Бях капитан на кораб.

- Бях? Какво се случи?

- Скоро ли ще ме убиете? За какво са всички тези въпроси?

- Всеки отговорен въпрос е още един поет дъх - каза гласът зад него. Бе гласът на смъртта, безчувствен и празен. Чувайки го, стомахът на Уа-йът се сви като че надничаше през ръба на пропаст. Без да може да види лицето на мъжа, знаейки, че той държи острие, което може да отнеме живота му, Деминтал се чувстваше като на екзекуция. Помисли си за Али, надявайки се тя да е добре, когато осъзна - тя щеше да го види. Мисълта го порази с изненадваща яснота. Тя щеше да изтича, след като всичко е приключило и да го намери на улицата. Щеше да пристъпва сред кръвта му.

- Какво се случи? - екзекуторът запита отново и гласът му мигновено изтри всички други мисли.

- Продадох си кораба.

- Защо?

- Няма значение.

- Дългове от комар?

-Не.

- Защо тогава?

- Какво значение има? Така или иначе ще ме убиете. Просто го направи!

Бе се успокоил. Бе готов. Стисна зъби, затвори очи. Но убиецът се бавеше.

- Има разлика - прошепна екзекуторът в ухото му, - защото Али не ти е дъщеря.

Острието се отдели от врата на Уайът.

Бавно, колебливо, Уайът се обърна да види мъжа с кинжала. Никога не бе го виждал преди. Той бе по-дребен от партньора си, облечен в черно наметало с качулка, която скриваше чертите на лицето му, разкривайки само щрихи от лицето му: върхът на остър нос, буза, брадичка.

- Откъде знаеш?

- Тя ни видя в тъмното. Видя ножа до гърлото ти, докато стояхме в сенките на двадесет ярда от нея.

Уайът не каза нищо. Не се осмеляваше да помръдне или проговори. Не знаеше какво да мисли. Нещо, някак се бе променило. Неотменимост-та на смъртта се бе отдръпнала стъпка назад, но сянката й все още бе заплашително видима. Нямаше си представа какво се случва и бе ужасен от мисълта за погрешна стъпка.

- Продал си кораба, за да купиш нея, нали? - предположи качулатият. - Но въпросът е от кого и защо?

Уайът се втренчи в лицето под качулката - суровост; лишена от състрадание пустиня. Смъртта бе там, на един дъх разстояние, една дума делеше вечността от спасението.

По-едрият мъж, онзи с трите меча, се пресегна и постави ръка на рамото му.

- От отговора ти зависи много. Но ти вече знаеш това, нали? Точно сега се опитваш да прецениш какво да кажеш и съответно се опитваш да отгатнеш какво искаме да чуем. Недей. Избери истината. По този начин ако си сбъркал, поне смъртта ти няма да е заради лъжа.

Уайът кимна. Затвори очи отново, пое си дълбоко дъх и каза:

- Купих я от човек на име Амброуз.

- Амброуз Муур? - запита екзекуторът.

-Да.

Уайът зачака, но нищо не се случваше. Той отвори очи. Кинжалът бе изчезнал, а мечоносецът му се усмихваше.

- Не зная колко ти е струвало онова момиченце, но това е била най-добрата ти инвестиция досега.

- Няма да ме убивате?

- Не днес. Все още ни дължиш сто златни тенента от онази работа -каза му хладно мъжът с качулката.

- Аз... не разполагам с толкова.

- Събери.

Светлина заля алеята, докато вратата към квартирата на Уайът се разтвори и Елдън изхвърча. Държеше огромната си двуръка брадва високо над главата си, докато крачеше напред с решителен вид.

Мъжът с трите меча бързо изтегли два от тях.

- Елдън, *не!* - изкрещя Уайът. - Те няма да ме убият! Спри.

Елдън поспря; с все още вдигната брадва, очите му ги обхождаха.

- Те ще ме оставят - увери го Уайът, сетне се обърна към двамата. -Нали?

Качулката кимна.

- Плати си дълга.

Докато мъжете се отдалечаваха, Елдън се приближи до Уайът и Али изтича навън, за да го прегърне. Тримата се прибраха обратно. Елдън бе последен, хвърляйки поглед на улицата, преди да затвори вратата след себе си.

* * *

- Видя ли колко беше голям оня? - Ейдриън запита Ройс, все още обръщайки се през рамо, като че гигантът можеше да се опита да ги изненада. - Никога не съм виждал подобен човек. Трябва да е поне седем фута, ами този врат, раменете, тази брадва! Биха ми трябвали две ръце само да я повдигна. Може би не е човек, може да е гигант или трол. Някои хора се кълнат в съществуването им. Срещал съм неколцина, които твърдят, че лично са виждали.

Ройс изгледа смръщено приятеля си.

- Добре де, предимно пияниците по кръчмите казват така, но това не значи, че не е възможно. Питай Майрън, той ще ме подкрепи.

Двамата се отправиха на север към моста Лангдън. Бе тихо. В почитаемия хълмист окръг Колнора, хората бяха по-склонни да спят нощем, вместо да се събират в таверни. Това бе домът на огромни търговци, благоденстващи бизнесмени, притежаващи къщи, които засенчваха много от имената на висшата аристокрация.

Колнора се бе зародила като мизерна спирка за отдих, където търговските пътища за Уесбаден и Акуеста се кръстосваха. В началото фермер на име Холенбек и жена му бяха поили кервани тук и предоставяха място в плевнята си на търговците в замяна на стоки и новини. Холенбек бе имал усет за качеството и винаги бе избирал най-доброто.

Скоро фермата му се разраснала в странноприемница и Холенбек добавил магазин и склад, за да продава придобитото на преминаващите пътешественици. Търговците започнали да купуват парцели до фермата му и отворили свои собствени магазини, таверни и крайпътни заведения. Фермата прераснала в село, сетне в град, но керваните продължили да предпочитат Холенбек. Според легендата причината за това била съпругата му, прекрасна жена, която била не само необичайно красива, ала

пеела и свирела на мандолина. Казваха, че изпод ръцете й излизали най-добрите сладкиши с праскови, боровинки и ябълки. Векове по-късно, кога-то никой не можеше да посочи точното място на фермата на Холенбек и малцина дори си спомняха за съществуването на такъв фермер, жена му продължаваше да бъде помнена - Колнора.

С годините градът процъфтявал, докато се превърнал в най-големият градски център в Аврин. Пазаруващите намираха тук последната мода, най-изящните бижута и най-разнообразният асортимент от екзотични подправки от стотици магазини и пазари. В добавка, градът бе подслонил едни от най-добрите занаятчии и можеше да се похвали с най-хубавите и най-посещавани странноприемници и таверни в страната. Артисти дълго се бяха събирали тук, подтиквайки Космос ДеЛур, най-богатият жител на града и покровител на изкуствата, да построи театъра ДеЛур.

Прекосявайки окръга, Ройс и Ейдриън се спряха рязко пред широката бяла дъска на театъра. Тя изобразяваше силуетите на двама изкачващи кула на замък мъже и надписа:

Конспирацията за короната

Как млад принц и двама крадци спасили кралство ежедневни вечерни представления

Ройс повдигна вежда, докато Ейдриън прокара върха на езика си по предните си зъби. Спогледаха се, но никой не каза нищо и продължиха по пътя си.

Напускайки хълмистия окръг, продължиха по Бридж стрийт, докато теренът се преливаше в нанадолнище към реката. Прекосяваха редици складове - огромни сгради, обсипани с фабрични марки като кралски гербове. Някои бяха просто инициали, обикновено на новите неутвърдени търговци. Други изобразяваха търговски марки, като глиганската глава на компанията Бокант - опираща се на свинското империя, или диамантения символ на ДеЛур Ентърпрайз.

- Осъзнаваш ли, че той никога няма да може да ни плати? - попита Ейдриън.

- Не исках да си мисли, че се е отървал леко.

- Не си искал да си помисли, че Ройс Мелбърн е омекнал при вида на сълзите на малко момиченце.

- Тя не беше *какво и да е* момиче и освен това, той я е спасил от Ам-броуз Муур. Дори само за това си заслужи живота.

- Това винаги ме е объркало. Как така Амброуз е още жив?

- Бил съм отклонен, предполагам - каза Ройс в своя *нека не говорим за това тон* и Ейдриън изостави темата.

От трите главни градски мостове, Лангдън бе най-пищният.

Изработен от дялан камък, на всеки няколко фута бе обкичен със стълбове на оформени като лебеди фенери, които при запалване придаваха на моста празничен вид. Но сега светлините не бяха запалени, камъкът бе мокър и мостът изглеждаше хлъзгав и опасен.

-Е, поне не прекарахме последния месец в издирване на ДеУитт напразно - каза Ейдриън саркастично, докато прекосяваха моста. - Бих си помислил...

Ройс спря и рязко вдигна ръка. Мъжете се огледаха и без да продумат, извадиха оръжията си, докато заставаха гръб до гръб. Нищо не изглеждаше подозрително. Единственият звук бе ревът на буйните води, които бързаха и се разбиваха в моста под тях.

- Забележително, Дъстър - обърна се към Ройс мъж, докато пристъпваше иззад един от стълбовете на моста. Кожата му бе бледа, а тялото тъй крехко и кокалесто, че панталоните и ризата му висяха по него. Изглеждаше като пропуснал погребението си труп.

Зад тях Ейдриън забеляза появата на още трима. Всички изглеждаха сходно, слаби и мускулести; подсилваха приликата и с дрехите: тъмноц-ветни. Обградиха ги като вълци.

- Какво ни издаде? - запита скелетът.

- Предполагам дъха ти, но телесната воня също не бива да бъде игнорирана - ухилено отвърна Ейдриън, докато следеше позициите, движенията и очите им.

- Дръж си устата, момченце - заплаши най-високият от четиримата.

- На какво дължим това посещение, Прайс? - попита Ройс.

- Странно, аз се канех да се поинтересувам от същото - отвърна гър-чавият. - В крайна сметка, това е нашият град, не твоят - вече не.

- Черният диамант? - запита Ейдриън.

Ройс кимна.

- Ти ще да си Ейдриън Блекуотър - отбеляза Прайс. - Винаги съм си те представял като по-едър.

- Вие пък сте Черният диамант. Винаги съм си си мислел, че сте повече.

Прайс се усмихна, задържа погледа си достатъчно дълго, за да намекне заплаха и върна вниманието си към Ройс:

- Та какво правиш тук, Дъстър?

- Просто минавам.

- Наистина? Не по работа?

- Нищо, което би те заинтересувало.

- Е, сега, тук грешиш - Прайс се отдалечи от лебедовия лампион и започна бавно да ги обикаля. Вятърът развя

провисналата му риза като знаме на мачта. - Черният диамант се интересува от всичко, случващо се в Колнора, особено пък когато е свързано с теб, Дъстър.

Ейдриън се наведе и запита:

- Този защо непрекъснато те нарича Дъстър?

- Това бе гилдийното ми име - отвърна Ройс.

- *Той* е бил Черен диамант? - запита най-младият на вид от четиримата. Имаше кръгли, месести почервенели бузи и тясна уста, около която се мотаеха тънък мустак и козя брадица.

- О, да, ти Етчър, не си чувал за Дъстър преди, нали? Етчър е новак в гилдията, сред нас е само от... колко... шест месеца? Виждаш ли, Дъстър не само бе диамант, той беше офицер, кофаджия и един от най-прочутите ни членове в историята на гилдията.

- Кофаджия? - запита Ейдриън.

- Наемен убиец - обясни Ройс.

- Този тук е легенда - продължи Прайс, разхождайки се по каменния мост, като внимателно отбягваше локвите. - Дете-чудо, което се издигаше толкова бързо, че разстройваше хората.

- Странно - каза Ройс, - мога да се сетя само за един.

- Е, когато главният офицер на гилдията е нервен, то и останалите са. Виждате ли, по онова време Бижуто бе ръководено от мъж на име Хойт. За повечето от нас той беше глупак. Добър крадец и администратор, но си оставаше глупак. Дъстър имаше много поддръжници сред по-ниските чинове и Хойт се притесняваше, че Дъстър може да заеме мястото му. Започна да го изпраща на най-опасните задачи: задачи, които се развиваха подозрително зле. И все пак Дъстър винаги се измъкваше без драскотина, което допринесе още повече за репутацията му. Започнаха да се носят слухове, че сред гилдията има предател. Вместо да се притесни, Хойт видя в това възможност.

Прайс поспря с ораторската си разходка по моста и спря пред Ройс.

- По онова време имаше трима кофаджии в гилдията и всичките бяха добри приятели. Джейд, единствената убийца в гилдията, бе красавица...

- Какво си се раздрънкал, Прайс? - изръмжа Ройс.

- Просто запознавам Етчър с историята, Дъстър. Не би ми отнел възможността да образовам момчетата си, нали? - Прайс се усмихна и отново закрачи небрежно, мушвайки палци в отпуснатия колан на панталоните си. - Докъде бях стигнал? А, да. Джейд. Случи се ей там - посочи през моста. - Онзи празен склад с детелината. Там Хойт им устрои капана, пускайки ги един срещу друг. И тогава, както сега кофаджиите носеха маски, за да не ги

разпознаят - Прайс поспря и погледна към Ройс с престорена симпатия. - Нямаше представа коя е преди всичко да е свършило, Дъстър? Или знаеше и я уби въпреки това?

Ройс не отвърна нищо, но се взираше в него с опасен вид.

- Последният от тримата кофаджии бе Кътър, който бе разбираемо разстроен да узнае, че Дъстър е убил любимата му. Фактът, че негов приятел е отговорен за смъртта й правеше нещата лични и Хойт бе повече от щастлив да остави Кътър да си отмъсти.

Но Кътър не искаше да го убива. Той искаше Дъстър да страда и настоя за нещо по-сложно, по-болезнено. Мъжът бе гениален стратег - най-добрият съставител на планове за обири - и спретна Дъстър да бъде заловен от градската стража. С помощта на малко връзки и пари, уреди Дъс-тър да бъде изпратен в затвора Манзант. Дупката, от която никой не се връща. Бягството бе смятано за невъзможно - само дето Дъстър някак си съумя. Все още не знаем как го е сторил - той спря, давайки на Ройс възможност да вземе думата.

От която Ройс не се възползва.

Прайс сви рамене:

- След бягството си, Дъстър се върна в Колнора. Първо магистратът по делото му бе открит мъртъв в леглото си. Сетне лъжесвидетелите - и тримата в една нощ. Накрая адвокатът. Скоро членовете на Черния диамант започнаха да изчезват един по един. Намираха ги на най-различни места: реката, градският площад, дори църковната камбанария.

След загубата на повече от дузина, Бижуто сключи сделка. Предаде Хойт на Дъстър, който го принуди да направи публично признание. Тогава Дъстър уби Хойт и остави тялото му във фонтана на Хълмистия площад - чисто изкуство. Това сложи край на войната, но раните бяха твърде дълбоки, за да се забравят. Дъстър изчезна, за да се появи няколко години по-късно на територията на Пурпурната ръка на север. Но не си член, нали?

- Гилдиите вече не ми допадат особено - студено отвърна Ройс.

- А тоя кой е? - попита Етчър, сочейки към Ейдриън. - Слугата на Дъстър? Носи достатъчно оръжия и за двама им.

Прайс се усмихна към зеления:

- Това е Ейдриън Блекуотър и аз не бих си позволил да го соча; има вероятност да си изгубиш ръката.

Етчър погледна скептично към Ейдриън.

- Какво? Значи той е нещо като майстор мечоносец, така ли?

Прайс се изкикоти.

- Меч, копие, стрела, камък, каквото е под ръка - обърна се

към Ейд-риън. - Диамантът не знае много за теб, но се носят доста слухове. Според един си бил гладиатор. Друг твърди, че си бил генерал в калианската армия - и то успешен, ако човек може да има вяра на хорските приказки. Дори съществува история, в която си заловен ухажор на екзотична източна кралица.

Някои от диамантите, включително Етчър, се изкикотиха.

- Колкото и да бе забавна тази реминисценция, Прайс, имаш ли причина за спирането ни?

-Имаш предвид освен забавлението? Освен тормоза? Освен при-помнянето, че Черният диамант контролира този град? Освен уведомлението, че безгилдийни крадци като теб нямат право да практикуват тук и че самият ти не си добре дошъл?

- Да, това имах предвид.

- Всъщност има и още едно нещо. Едно момиче ви търси.

Ройс и Ейдриън се спогледаха любопитно.

- Тя разпитваше наоколо за двама крадци на име Ейдриън и Ройс. Колкото и да беше забавно да чуя публичното споменаване на имената ви, за Черния диамант е срамно някой в Колнора да се интересува от крадци, които не са част от гилдията. Хората може да си изградят погрешно впечатление за града.

- Коя е тя? - запита Ройс.

- Никаква идея.

- Къде е?

- Спи под Търговската арка на Капиталния булевард, така че отпадат вариантите да бъде дъщеря на богат търговец или благородна начинаеща. Тъй като пътува сама, отпада и възможността да ви търси, за да ви убие или арестува. Ако трябваше да позная, бих казал, че иска да ви наеме. Трябва да кажа, ако тя е от типа на обичайните ви клиенти, аз лично бих си избрал нещо по-традиционно. Все трябва да има някоя ферма за прасета, в която да постъпите на работа. Поне ще сте сред сродна компания.

Тонът и изражението на Прайс станаха сериозни:

- Намерете я и се омитайте заедно с нея. Утре по залез да ви няма. Би било добре да побързате. Поизчистена, може да се окаже хубавичка и да се продава на добра цена или поне да предостави няколко приятни минути някому. Подозирам, че единствената причина, поради която още никой не я е докоснал е, че навсякъде ръси имената ви. Тук Ройс Мелбърн е все още нещо като плашило.

Прайс се обърна да си ходи и подигравателният му тон се завърна:

- Срамота е, че не можете да останете; в театъра играят пиеса за двама крадци, оставили се да ги обвинят в убийството на краля

на Медфорд. Съставена е по истински случай - убийството на Амрат преди няколко години - Прайс поклати глава. - Абсолютно нереалистично. Представяте ли си опитен крадец да бъде подмамен в замък, от който да открадне меч, само за да спаси някого от дуел? Автори!

Прайс продължи да поклаща глава, докато той и останалите крадци оставиха Ройс и Ейдриън, и се изгубиха в улиците на далечния бряг.

- Е, това бе приятно, не мислиш ли? - каза Ейдриън, докато двамата възобновяваха пътя си, този път обратно по хълма към булевард Капитален. - Приветлива групица. Усещам леко разочарование, че са изпратили само четирима.

- Довери ми се, бяха доста опасни. Прайс е първи офицер на Диаманта, а останалите двама бяха кофаджии. Имаше още шестима, по трима от всяка страна на моста, за всеки случай. Нямаше да рискуват. Вече по-добре ли се чувстваш?

- Много, благодаря ти - Ейдриън извъртя очи. - Дъстър, а?

- Не ме наричай така - каза Ройс със сериозен тон. - Никога не ме наричай така.

- Как? - запита невинно Ейдриън.

Ройс въздъхна, сетне му се усмихна:

- Върви по-бързо, очевидно ни очаква клиент.

* * *

Събуди я груба ръка върху бедрото й.

- К'во има в чантата, сладуранке?

Объркано и неориентирано, момичето разтърка очи. Намираше се в канавката под Търговската арка. Косите й бяха приютили сред себе си листа и клони, а роклята можеше да се определи като дрипав парцал. Притискаше малка кесия към гърдите си, връвта на която обвиваше врата й. Повечето преминаващи можеха да я вземат за хвърлена край пътя торба боклук или насъбрани от метачите боклуци и клони. Но в града имаше обитатели, които проявяваха интерес дори към този тип отпадъци.

Първото нещо, което видя, след като очите й можеха да се фокусират, бе мрачното, изпито лице и лигаво-зейналата уста на приклекналия над нея мъж. Тя изпищя и се опита да пролази надалеч. Ръка я сграби за косата. Силни ръце я притиснаха надолу, приковавайки китките й към земята.

Почувства горещия му дъх на лицето си - ликьор и пушек. Той изтръгна кесийката от пръстите й и я откъсна от врата.

- Не! - тя освободи една от ръцете си и се пресегна. - Това ми трябва.

- И на мен - осведоми я мъжът весело, докато блъскаше

крайника й настрани. Прецени тежестта на кесията и видимо доволен я прибра в наг-ръдния си джоб.

- Не! - протестира тя.

Той седна върху нея, притискайки я към земята и прокара пръсти през лицето й, покрай устните, по врата. Спряха се на последно споменатия и стиснаха леко. Тя се замята в борба да си поеме дъх. Оня притисна устните си към нейните с такава сила, че тя не само можа да установи липсата на някои зъби в устата му, но и да посочи кои точно. Острите му мустаци я бодяха по брадичката и страните.

- Тихичко - прошепна той, - само загряваме. Тряя 'си запазиш сили-ците - той се надигна, изправи се на колене и посегна да си разкопчава панталоните.

Тя се бореше, дращейки и ритайки. Той притисна ръцете й под коленете си и краката й не уцелиха нищо. Тя изпищя. Мъжът я зашлеви в отговор. Шокът я разтърси и тя се взираше зашеметена, докато той продължаваше тромаво да се разкопчава. Болката още не я бе заляла, не напълно. Натрупваше се в бузата и добавяше още масло в огъня. През насълзените си очи, тя го видя върху себе си като че наблюдаваше сцената от разстояние. Отделните звуци се сливаха в тъпо бучене. Тя виждаше напуканите му устни да се движат, мускулите на врата да се разместват, дългите жилки, но не чуваше думите. Освободи едната си ръка, но той отново я хвана и притисна още веднъж.

Зад него тя видя две приближаващи се фигури. Някъде в нея оживя слаба надежда и тя съумя да прошепне тихо:

- Помогнете ми.

По-предният изтегли масивен меч и като го задържа за острието, лашна нападателя й с дръжката по главата, така че онзи отхвърча в канавката.

Мечоносецът коленичи край нея. Той бе просто силует пред тебеши-реното небе, фантом.

- Мога ли да ти помогна с нещо, мадам?

- Кой си ти?

- Казвам се Ейдриън Блекуотър.

Тя се вторачи в него.

- Наистина? - успя да изрече, без да пуска ръцете му. Преди да го осъзнае, започна да плаче.

- Какво си й направил? - поинтересува се другият мъж, приближавайки се до тях.

- Нямам представа.

- Да не си й стиснал ръката прекалено силно? Пусни я.

- Не я държа. Тя държи мен.

- Съжалявам. Съжалявам - гласът на момичето потрепери. -

Просто си мислех, че никога няма да ви открия.

- Е, вече го стори - усмихна й се той. - Този тук е Ройс Мелбърн.

Тя ахна и силно обви с ръце врата на по-ниския мъж, прегръщайки

го силно и плачейки по още по-подобен начин. Ройс стоеше неловко неподвижен, докато Ейдриън съумя да я отдели.

- Вече установих, че се радваш да ни видиш; това е добре - каза Ейд-риън. - Сега, коя си ти?

- Аз съм Тракия Ууд от село Далгрен - тя се усмихваше мимо волята си. - Търсех ви от много дълго време.

Тя залитна.

- Добре ли си?

- Малко ми се вие свят.

- Кога яде за последно?

Тракия се замисли, очите й шаваха напред-назад, докато се опитваше да си припомни.

- Няма значение - Ейдриън се обърна към Ройс. - Това е твоят бивш град. Някаква представа къде бихме могли да получим помощ за млада жена по това време на нощта?

- Жалко, че не сме в Медфорд. Гуен щеше да ни е от огромна полза.

- Е, тук наблизо няма ли бардак? В крайна сметка това е търговската столица на света. Не ми казвай, че не предлагат *това.*

- Да, има един добър на улица Южна.

- Добре... Тракия, нали? Ела с нас, ще се погрижим да те поизчистят и евентуално нахранят.

- Почакайте - тя коленичи при зашеметения мъж и си взе кесията от джоба му. - Мъртъв ли е?

- Надали. Не го тропнах толкова силно.

Изправяйки се, тя усети главата й да се върти и от краищата на очите й пролази мрак. Тя се олюля като пияна и се строполи. Събуди се само за малко и усети ръце нежно да я повдигат. През глухото бучене дочу кико-тене.

- Какво е толкова смешно? - чу един от тях да казва.

- Подозирам, че това ще е първият път, когато някой влиза в публичен дом и си носи собствена жена.

Глава 2 Тракия

- Хубавко сияе, като нов медак, сладуранката - отбеляза Клариса, докато тримата гледаха през прага към чакащата в

салона Тракия. Клари-са бе едра, тртлеста жена с розови бузи и къси пръстища, които имаха навика да си играят с плисетата на роклята й. Тя и останалите момичета от вертепа бяха извършили чудеса с момичето. Тракия бе облечена в нова одежда. Евтина и семпла - кафява ленена рокля над набрана риза с колосан корсаж - но определено по-привлекателна от предишните парцали. Нямаше и помен от дриплата, която бяха срещнали предишната нощ. Дори й бяха сложили грим и резултатите спираха дъха. Млада красавица с удивителни сини очи и златна коса.

- Бедното момиче беше в ужасно състояние, като я доведохте. Къде я намерихте? - запита Клариса.

- Под Търговската арка - отвърна Ейдриън.

- Бедното - женището поклати тъжно глава. - Ако й трябва място, убедена съм, че можем да я включим в списъка. Ще получи собствено легло, храна по три пъти дневно и с вида си ще се оправя доста добре.

- Нещо ми подсказва, че тя не е проститутка - каза й Ейдриън.

- Никоя от нас не е, сладък. Не и докато не се озовеш под Търговската арка, разбира се. Да я беше видял на закуска. Яде като изгладняло псе. Естествено, тя не искаше да вкуси нищо, докато не я убедихме, че храната е безплатна по законите на гостоприемството от търговската камара за приветстването на всеки посетител. Маги го измисли това. Голяма ше-гаджийка е. Което ме подсеща, сметката за стаята, облеклото, храната и разчистването възлиза на шейсет и пет в сребро. Гримът е безплатен, тъй като тя каза, че никога не била носила преди и Делия искаше да види как ще й стои.

Ройс подаде златен тенент.

- Виж ти, двамцата със сигурност трябва да се отбивате по-често и следващия път без момичето, а? - тя смигна. - Но сериозно, каква е историята с нея?

- Там е работата, че още не знаем - отвърна Ейдриън.

- Но е крайно време да разберем - допълни Ройс.

Макар и да отстъпваше на публичния дом на Гуен, бордей „Похотливата задница“ бе декориран с натруфени червени завеси, разнебитени мебели, розови лампи и дузини възглавници. Всичко бе обсипано с пискюли и ресни: от протритите килими до драпериите по стените. Стар, сриващ се и износен, но поне чист.

Салонът бе малка кръгла стая граничеща с главната зала с два ер-кера, гледащи към улицата. За мебелировка служеха два дивана, няколко отрупани с керамични фигури маси и малка камина. Седнала на едно от канапетата, Тракия ги чакаше, а очите й се стрелкаха като на заек в открито поле. В мига, в който двамата влязоха, тя скочи на крака, коленичи и сведе глава.

- Хей, внимателно, роклята е нова - каза с усмивка Ейдриън.

- О! - тя се изправи на крака, изчерви се, сетне направи реверанс и отново сведе глава.

- Какво прави тя? - прошепна Ройс.

- Не съм сигурен - отвърна му по същия начин Ейдриън.

- Опитвам се да покажа полагащото ви се уважение, Ваши светлости - прошепна им тя, докато все още стоеше с наведена глава. - Съжалявам, ако не се справям особено добре.

Ройс извъртя очи, а Ейдриън започна да се смее.

- Защо шепнеш? - попита я Ейдриън.

- Защото и вие двамата го правехте.

Ейдриън се изкикоти отново:

- Съжалявам, Тракия... Тракия беше, нали?

- Да, милорд, Тракия Анабел Ууд от село Далгрен - нов неумел реверанс.

- Добре. Тракия - Ейдриън се мъчеше да запази сериозност. - Ройс и аз не сме лордове, така че не е нужно да се кланяш или да ни правиш реверанси.

Момичето изправи глава.

- Вие спасихте живота ми - каза тя с толкова сериозен тон, че Ейдриън спря да се смее. - Не си спомням много от снощи, но помня това. За което заслужавате благодарността ми.

- Аз бих се задоволил с обяснение - каза Ройс, отправяйки се към прозорците. Започна да спуска завесите. - Изправи се, в името на Мари-бор, преди някой метач да те е видял, да реши, че сме благородници и да ни нарочи. И без това се движим по тънък лед. Да не влошаваме нещата допълнително.

Тя се изправи и Ейдриън не може да се сдържи да не я огледа. Дългата ѝ жълта коса, сега чиста от листа и клони, блестеше на вълни над раменете. Ейдриън предположи, че това въплъщение на свежата красота е на не повече от седемнадесет.

- Сега кажи за какво ни търсеше - попита Ройс, докато спускаше и последната завеса.

- Да ви наема да спасите баща ми - каза тя, развързвайки кесията от врата си и протягайки я с усмивка. - Ето. Имам двадесет и пет сребърни тенента. Солидно сребро, щамповано с короната на Дънмор.

Ройс и Ейдриън се спогледаха.

- Не е ли достатъчно? - запита тя, а устните ѝ започнаха да треперят.

- Колко време ти отне, за да събереш тези пари? - запита Ейдриън.

- Цял живот. Спестявах всяка дадена или спечелена монетка. Това беше зестрата ми.

- Зестрата ти?

Тя сведе глава, впивайки поглед в краката си.

- Баща ми е беден фермер. Никога не би могъл... реших аз да започна да спестявам сама. Не е достатъчно, нали? Не осъзнавах. Аз съм от много малко селце. Мислех си, че това са много пари, всички казваха така, но. - тя огледа изтърбушения диван и избелелите завеси. - Ние нямаме дворци като този.

- Ние не. - започна в обичайния си безчувствен тон Ройс.

- Ройс се опитва да каже - прекъсна го Ейдриън, - че все още не знаем. Зависи какво искаш да направим.

Тракия вдигна изпълнени с надежда очи.

Ройс се взираше в него.

- Нали? - сви рамене Ейдриън. - Тракия, казваш, че искаш да спасим баща ти? Той отвлечен ли е бил?

- О, не, нищо подобно. Доколкото знам, нищо му няма. Макар че дълго време ви търсих и няма как да бъда сигурна.

- Не разбирам. За какво сме ти тогава?

- Нужни сте ми за разбиването на една ключалка.

- Ключалка? На?

- На кула.

- Искаш да проникнем в кула?

-Не. Имам предвид. да, но не е. не е против закона. Кулата не е обитавана, изоставена е от години. Поне аз така мисля.

- Значи искаш да отключим вратата на празна кула?

- Да - тя закима така усърдно, че косата й се разлетя.

- Не звучи трудно - Ейдриън хвърли поглед към Ройс.

- Къде се намира тази кула? - запита Ройс.

- Близо до селото ми, на западния бряг на река Нидвалден. Далгрен е много малко и е отскоро. Намира се в новата провинция Уестбанк, в Дънмор.

- Чувал съм за това място. Носеха се слухове за нападения от елфи.

- О, това не са елфите. Те никога не са ни създавали проблеми.

- Знаех си - каза Ройс, без да се обръща към някого.

- Поне аз мисля така - продължи Тракия. - Смятаме, че е някакъв звяр. Никой не го е виждал. Дякон Томас казва, че било демон, слуга на Уберлин.

- А баща ти? - попита Ейдриън. - Той къде попада в цялата тази работа?

- Той ще се опита да убие звяра, но... - тя се поколеба и отново заби поглед в краката си.

- Но ти мислиш, че звярът ще убие него?

- Убил е петнадесет човека и над осемдесет глави добитък.

Луничава жена с буйна червена коса влезе в салона, влачейки със себе си нисичък шкембелия, по изпонарязаното лице на когото личеше, че се бе избръснал специално за случая. Жената се смееше, докато вървеше заднишком и го влачеше с две ръце. Мъжът застина, щом ги видя. Ръцете му се освободиха от нейните и тя падна на дървения под с глух удар. Застиналият мъж гледаше ту тях, ту жената. Тя хвърли поглед през рамо и се изсмя.

- Опа - каза, - не знаех, че е заето. Помогни ми, Рубис.

Мъжът й оказа съдействие да се изправи на крака. Тя поспря да хвърли дълъг одобрителен поглед на Тракия, сетне им намигна.

- Добре работим, нали?

- Това беше Маги - каза им Тракия, след като навлеците се извлякоха.

Ейдриън се премести на дивана и направи жест към Тракия да последва примера му. Тя седна внимателно и сковано, без да позволява на гърба си да се допира и внимателно приглади роклята си.

Ройс остана прав.

- Уестбанк няма ли си повелител? Той защо не предприема нищо?

- Имахме чудесен маркграф - отвърна тя. - Храбър мъж с трима добри рицари.

- Имахме?

- Той и рицарите една нощ се отправиха да се бият със звяра. По-късно намериха само останки от брони.

- Защо просто не се махнете? - запита Ройс.

Главата на Тракия клюмна, а раменете й се превиха.

- Две нощи преди да тръгна за тук, звярът уби цялото ми семейство с изключение на мен и баща ми. Ние не си бяхме у дома. Той работеше до късно на полето и аз отидох да го потърся. Аз... случайно бях забравила да затворя вратата. Светлината го привлича. Отправи се директно към къщата ни. Брат ми, Тад, жена му и сина им бяха убити.

Тад бе радостта на живота на баща ми. Той бе причината, поради която и се преместихме в Далгрен: за да може той да стане първият бъчвар в града - сълзи замъглиха очите й. - Сега всички са мъртви и баща ми остана само с мъката от загубата им и със звяра, който я причини. Татко ще го убие или самият той ще умре преди края на месеца. Ако само бях затворила вратата. Ако само бях проверила резето.

Ръцете й покриха лицето и нежното тяло се затресе. Ройс сурово изгледа Ейдриън, поклащайки съвсем леко глава и устните му много ясно произнесоха думата *не.*

Ейдриън се намръщи, постави ръка на рамото й и отмахна косата пред очите.

- Ще развалиш прекрасния грим - каза той.

- Съжалявам. Наистина не искам да съм такава досада. Това не са ваши проблеми. Просто баща ми е всичко, което ми е останало и не мога да понеса мисълта да изгубя и него. Не мога да се разбера с него. Помолих го да напуснем, но той не ме слуша.

- Разбирам проблема ти, но защо ние? - студено запита Ройс. - И откъде фермерска дъщеря от границата знае за нас и как да ни намери в Колнора?

- Един сакат ми каза. Той ме прати тук. Каза, че вие можете да отворите кулата.

- Сакат?

- Да. Господин Хаддон ми каза, че звярът не.

- Господин Хаддон? - прекъсна я Ройс.

-Да.

- На този господин Хаддон. случайно да му липсват ръцете?

- Да, той е.

Ройс и Ейдриън размениха погледи.

- И какво точно рече?

- Че звярът не можел да бъде наранен с човешки оръжия, но в Авем-парта имало меч, който може да го убие.

- Значи безрък мъж ти казал да ни намериш в Колнора и да ни наемеш да вземем меч за баща ти от кула на име Авемпарта? - попита Ройс.

Момичето кимна.

Ейдриън погледна към партньора си.

- Не ми казвай... кула на джуджетата?

- Не... - отговори Ройс, - елфическа. - Той се извърна със замислено изражение.

Ейдриън отново насочи вниманието си към момичето. Чувстваше се ужасно. Достатъчно зле бе, че селото се намираше толкова далече, а сега и елфическа кула. Дори и да им предложеше сто златни тенента, той пак не би съумял да придума Ройс да приеме работата. Тя беше толкова отчаяна и нуждаеща се от помощ. Стомахът му се сви, докато преценяваше следващите си думи.

- Ами - започна неохотно Ейдриън, - река Нидвалден е на няколко дни път. Ще ни трябват запаси за. колко, шест- или седемдневно пътуване? Това прави две седмици отиване и връщане. Ще ни трябват вода и фураж за конете. Сетне имаш цялото време около кулата. През това време бихме могли да вършим други задачи, така че това е чиста загуба. Сетне - рискът.

Всеки риск повишава цената и масов убиец демон-фантом, който не може да бъде наранен с обикновени оръжия си е сериозна заплаха.

Ейдриън я погледна в очите и поклати глава.

- Съжалявам да го кажа, но не можем да вземем.

- Парите - рязко се намеси Ройс, завъртайки се на пети. - Твърде много е. Двадесет и пет сребърни за такава работа. Десет звучи повече от достатъчно.

Ейдриън вдигна вежда и се вторачи в партньора си, но не каза нищо.

- По десет на човек? - попита тя.

- Не - отвърна Ейдриън, като задържа погледа си върху Ройс.

- Общо. По пет на всеки, нали?

Ройс сви рамене.

- Тъй като аз ще съм отговорен за разбиването на ключалката, предполагам би трябвало да получа шест, но ще се разберем помежду си. Не е нещо, за което тя трябва да се притеснява.

- Наистина? - Тракия изглеждаше сякаш ще експлодира от щастие.

- Разбира се - отвърна Ройс. - В крайна сметка. не сме обирджии.

* * *

-Би ли обяснил защо се наемаме с работата? - попита Ейдриън, заслонявайки очи, докато пристъпваха навън. Небето бе идеално синьо, утринното слънце бе запретнало ръкави да изсуши локвите от предната нощ. Наоколо хората се стичаха към пазара. Колички с пролетни зеленчуци и покрити с брезент бъчви стояха заклещени зад три претрупани със сено каруци. От тълпата пред тях изникна дебелак, стиснал по едно възбудено пиле във всяка ръка. Той танцуваше около локвите, отбягваше хора и колички, и измърморваше по едно приглушено извинение, докато си пробиваше път.

- Тя ни плаща десет сребърни за работа, която дотук ни коства един златен тенент - продължи Ейдриън, докато успешно избягна пиленосеца. - И ще ни коства още няколко, преди да сме готови.

- Не го правим за парите - осведоми го Ройс, докато си пробиваше път през тълпата.

- Очевидно, но защо го правим? Имам предвид, да, сладка е и прочие, но освен ако не възнамеряваше да я продадем, не виждам...

Ройс погледна през рамо, изобразявайки зла усмивка.

- Изобщо не се бях сетил за това. Продажбата й би намалила разходите ни значително.

- Забрави, че го споменах. Просто ми кажи защо го правим.

Ройс ги изведе от тълпата към антикварния магазин на Огнотон, на чиято витрина имаше изложени наргилета, порцеланови животински фигурки и кутийки за бижута с месингови ключалки. Провряха се в тясното пространство между него и сладкарница, която предлагаше безплатни мостри бонбони.

- Не ми казвай, че не си се чудил какво е правил Есрахаддон - прошепна Ройс. - Този маг е бил затворен за деветстотин години и изчезва в деня, в който го освобождаваме и вече не чуваме нищо от него до този момент? Църквата би трябвало да знае и все пак империалистите не са разпратили хора да го търсят или разлепили обявления. Бих си помислил, че ако най-опасният на света човек е на свобода, то суматохата би била малко по-голяма.

Две години по-късно той се явява в селце и ни кани да го посетим. Отгоре на всичко избира границата с елфите и Авемпарта като място за срещата. Не искаш ли да узнаеш какво иска?

- Каква е тази Авемпарта?

- Знам само, че е стара. Наистина стара. Нещо като древна елфи-ческа цитадела. Което извиква въпроса, не искаш ли да надникнеш вътре? Ако Есрахаддон мисли, че има полза в отварянето й, склонен съм да предположа, че е прав.

- Значи търсим древно елфическо съкровище?

- Нямам представа, но съм сигурен, че там ще да има нещо ценно. Но за това ще ни са ни нужни запаси, а и трябва да се измъкнем от града преди Прайс да насъска хрътките си.

- Ако обещаеш да не продаваш момичето.

- Няма - ако слуша.

* * *

Ейдриън усети Тракия да се надвесва отново, този път захласвайки се по двуетажен дом от измазан камък с жълт сламен покрив и оранжев глинен комин. Бе обграден от обрасла с люляк и бръшлян стена, висока до пояс.

- Толкова е красиво - прошепна момичето.

Бе ранен следобед и се намираха на няколко мили извън Колнора, пътувайки на изток по Олбърнския път. Провинциалният друм шареше между мрежата селца от хълмистия регион обграждащ града; малки колиби, където бедни фермери обработваха земите си редом с летните вили на богатите безделници. В тях последните за по три месеца си представяха, че са провинциални сквайъри. Ройс яздеше до тях или избързваше напред в зависимост от натовареността на пътя. Качулката му бе вдигната въпреки приятното време. Тракия яздеше зад гърба на

Ейдриън и краката й се поклащаха от едната страна на кафявата кобила в такт с крачките.

- Тук е съвсем различен свят - каза тя. - Истински свят. Всеки е богат. Всеки е крал.

- Колнора я бива, но не бих отишъл толкова далеч.

- Тогава как ще обясниш всички тези величествени къщи? Каруците имат метални спици. Зеленчуковите щандове преливат от бушели лук и зелен грах. В Далгрен имаме само пътеки, които са в ужасно състояние след дъжд, а тук имате такива широки пътища, които дори си имат табелки с имена. А там един фермер носеше ръкавици - на ръцете си - докато работеше. В Далгрен дори и дяконът си няма ръкавици и определено не би работил с тях, ако имаше. Всички сте толкова богати.

- Някои от тях са.

- Като вас двамата.

Ейдриън се изсмя.

- Но вие имате чудесни дрехи и прелестни коне.

- Тя не е чак толкова специална.

- Никой в Далгрен освен лордът и рицарите му нямат коне, а вашите са толкова красиви. Много харесвам очите й - такива дълги мигли. Как се казва?

- Наричам я Мили по името на жена, която познавах някога. Тя имаше същия навик да не ме слуша.

- Мили е красиво име. А кобилата на Ройс?

Ейдриън се намръщи и го погледна.

- Не зная. Ройс, някога да си я кръщавал?

- За какво?

Ейдриън погледна Тракия, която му отвърна с ужасен поглед.

- Какво ще кажеш за... Люляк или Маргаритка? Не, почакай... Хризантема?

- *Хризантема?* - повтори Ейдриън. Колкото и да би било забавно Ройс да язди Хризантема, трябваше да изтъкне, че имената на цветя не са особено подходящи за дребната сива кобила на Ройс. - Ами Дребосъчка или Саждивка?

- Не! - смъмри го Тракия. - Бедното животно ще се чувства ужасно.

Ейдриън се изкикоти. Ройс не обръщаше внимание на разговора; из-

цъка с език, смушка коня си и избърза напред, за да направи път на приближаваща каруца, като остана там дори и след като се разминаха.

- А Лейди? - запита Тракия.

- Малко е високомерно, не мислиш ли? Тя не е точно скоклив кон за показ.

- Тогава ще я накара да се чувства по-добре. Ще й даде увереност.

Доближиха поток, където орлови нокти и малинови храсти увенчаваха гладките гранитни брегове с пролетна зеленина. От едната страна имаше воденица, чието колело скърцаше и капеше. Два квадратни прозореца, подобно тъмни очи създаваха впечатлението за каменно лице под островърхия дървен покрив. Ниска стена отделяше воденицата от пътя; върху нея си почиваше сиво-бяла котка. Тя лениво отвори зелените си очи и премигна насреща им. Когато се приближиха, котката прецени дистанцията като опасна и скочи от стената, стрелвайки се сред гъсталаците.

Конят на Ройс се изправи на задни крака и изцвили. Докато кобилата отстъпваше назад, Ройс изруга и стегна юздите, притискайки главата й надолу и принуждавайки я да се завърти напълно.

- Нелепо! - оплака се Ройс, щом конят бе напълно овладян. - Хиля-дапаундово животно ужасено от петпаундова котка; ще решиш, че е мишка.

- Мишка! Това е идеално! - извика Тракия, предизвиквайки ушите на Мили да се извият назад.

- Харесва ми - съгласи се Ейдриън.

- Богове - промърмори Ройс, клатейки глава, докато отново потегляше напред.

Докато се отправяха по на север, имения се превръщаха във ферми, розовите храсти - в необработван жив плет, а разделящите ливадите огради отстъпиха на недисциплинирани дървета. Но Тракия продължаваше да изтъква забележителности, като невъобразимия лукс на покритите мостове и богато украсените карети, които все още изтрополяваха понякога край тях.

Пътят се изкачваше по-високо и скоро излязоха извън сенките. Земята прерастваше в обширни некултивирани полета с енчец, млечка и див салифан. В жегата ги преследваха жужащи цикади. Тракия най-сетне замлъкна и отпусна глава на гърба на Ейдриън. Той се притесни да не би момичето да заспи и да се прекатури, но тя от време на време се раздвижваше, за да пропъди някоя муха или да се огледа.

По-високо и по-високо се изкачваха, докато най-накрая стигнаха върха на Амбърските възвишения. Знаменитата планинска област се отличаваше като оголено място с ниска трева и гола скала. Тя бе част от дълга верига, служеща като граница между кралствата на Уоррик и Ол-бърн. Олбърн бе третото по сила и просперитет кралство в Аврин, след Уоррик и Меленгар. По-голямата част от земите му бяха покрити с гори, а бреговете му бяха изложени на чести набези от Ба Ран Гхазел,

които нападаха светкавично, отвличайки ималите нещастието да попаднат в ръцете им и опожарявайки всичко онова, което не можеха да плячкосат. Владетелят му, крал Арманд, бе поел короната едва отскоро, след внезапната смърт на своя предшественик. Докато крал Рейнълд беше роялист, Ейдриън бе останал с впечатлението, че новият крал е ако не открит привърженик, то поне силно симпатизира на империалистите. Това беше лошо за Меленгар, чиито съюзници се топяха всеки ден.

Амбърските възвишения събуждаха любопитството дори и на местните жители заради вертикалните камъни, масивните сиво-сини скали, издълбани в уникално преливащи се форми. Изглеждаха почти органични в заоблените си извивки, като куп виещи се змии, губещи се и излизащи изпод върха. Ейдриън нямаше ни най-малка представа какво е било първоначалното предназначение на камъните. Съмняваше се, че някой изобщо знае. Останки от лагерни огньове бяха пръснати около камъните, последните от своя страна увековечени с обичайните надписи: взаимни уверения във вечна обич или слогани: „Марибор е Бог!“, „Националистите са куку“, „Наследникът е мъртъв“ и дори „Таверна «Сивата мишка» -все надолу по хълма“. От върха можаха да видят разстилащата се в краката им Колнора, докато на североизток лежаха безконечни мили гъста девствена гора, където кралствата на Олбърн и Дънмор се докосваха. За Ейдриън гората представляваше солиден океан зеленина - мили сурова дивота, отвъд която лежеше селце на име Далгрен.

Тъй като вятърът на върха бе хладен и достатъчно силен, за да пропъди мухите, мястото бе отлично за следобедно похапване. Подкрепиха се с осолено свинско, твърд черен хляб, краставици и лучец. Бе типа храна, над която Ейдриън би се навъсил в града, но на пътя изглеждаше прекрасно поради по-малкото възможности и по-острия апетит. Наблюдаваше как Тракия седи на тревата и гризе краставичка, като внимава да не изцапа новата си рокля. Тя се взираше с отнесен вид, поемайки си дълбоко дъх.

- За какво мислиш? - попита той.

Тя се усмихна стеснително и нему се стори, че забелязва оттенъци на тъга:

- Просто си мислех колко е прекрасно тук. Колко хубаво би било да живея в някоя от фермите, покрай които минавахме. Няма да ни трябва нещо префърцунено, нито дори къща - татко може да построи къща съвсем сам и да обработва всякаква земя. Няма нищо, което да не може да направи, след като веднъж си го науми, а веднъж науми ли си го, няма отказване.

- Сигурно е прекрасен човек.

- О, такъв е. Много е силен и уверен.

- Изненадан съм как те е пуснал сама.

Тракия се усмихна.

- Не си извървяла пеша целия този път, нали?

- О, не, качих се в каруцата на един амбулантен търговец, който се отби с жена си в Далгрен. Не искаха да стоят повече от една нощ и ми позволиха да пътувам с тях.

- Пътувала ли си много преди?

- Не. Бях родена в Гламрендор, столицата на Дънмор. Семейството ми обработваше под аренда ферма на Негова светлост. Преместихме се в Далгрен, когато бях на около девет и оттогава не бях напускала селото. Дори не мога да кажа, че си спомням особено много от Гламрендор. Помня само, че беше мръсно. Всички сгради бяха дървени и пътищата бяха много кални - поне така съм го запомнила.

- Още си е така - вмъкна Ройс.

- Не мога да повярвам, че си имала смелостта да тръгнеш просто така - каза Ейдриън, клатейки глава. - Трябва да е било доста разтърсващо да напуснеш Далгрен и след няколко дни да се озовеш в най-големия град в света.

- О, беше - отвърна тя, издърпвайки с малкия си пръст няколко опитали се да влязат в устата й косъма. - Почувствах се глупаво, когато осъзнах колко трудно ще бъде да ви открия. Очаквах, че ще е нещо като у дома, където бе достатъчно да попитам някого и той щеше да знае къде сте. В Колнора имаше много повече хора, отколкото очаквах. Ако трябва да съм честна, това се отнасяше до всичките ми очаквания. Търсех и търсех, и си мислех, че никога няма да ви открия.

- Предполагам баща ти ще се притеснява.

- Не, няма - отвърна тя.

- Но ако...

- Какви са тези неща? - попита тя, сочейки към изправените камъни с краставицата си. - Тези сини камъни. Толкова са странни.

- Никой не знае - отвърна Ройс.

- От елфи ли са били направени? - попита тя.

Ройс наклони глава и я погледна.

- Как разбра?

- Приличат малко на кулата край селото ми - онази, за която ви наех да отворите. Същите камъни - поне така ми се струва. Кулата също изглежда синя, но може и да е заради разстоянието. Забелязали ли сте как нещата изглеждат сини отдалеч? Предполагам ако можех да се доближа до нея, тя току-виж се окаже сива.

- Защо да не можеш?

- Защото е в средата на реката.

- Не можеш ли да плуваш?

- Трябва да си много силен плувец. Кулата е построена на скала, която се надвесва над водопад. Красив водопад - много висок. Много вода се излива. В слънчевите дни се виждат дъги във водната прах. Разбира се, доста е опасно. Поне петима умряха - само за двама се знае със сигурност, за останалите не намерихме телата - защото. - тя замлъкна, кога-то видя израженията на лицата им. - Нещо не е наред ли?

- Можеше да споменеш за това по-рано - каза Ройс.

- За водопада? Мислех си, че знаете. Имам предвид, държахте се, сякаш кулата ви е позната. Съжалявам.

Няколко мига се храниха мълчаливо. Тракия приключи обяда си и се изправи да огледа камъните с развяваща се зад нея рокля.

- Не разбирам - каза накрая, надвиквайки вятъра. - Ако Нидвалден е границата, тези елфически камъни защо са тук?

- Това е била земя на елфите - обясни Ройс. - Всичко наоколо. Преди да е имало Колнора или Уоррик, е било част от Ериванската империя. Болшинството не обичат да си припомнят това; предпочитат да си мислят, че човеците винаги са управлявали тук. Притеснява ги. Смешното е, че много от имената днес са елфически: Ерванон, Ренидд, Гламрендор, Галевир и Нидвалден. Самото име на тази територия, Аврин, означава *зелени поля.*

- Някой път разкажи това в кръчма и виж колко бързо ще ти строшат главата - спомена Ейдриън, с което привлече погледите и на двамата.

Когато всички се нахраниха, Тракия се изправи сред камъните, вперила поглед на запад с развени рокля и коси. Погледът й се насочи към хоризонта, отвъд Колнора, отвъд сините хълмове към тънката ивица на морето. Изглеждаше толкова малка и нежна, че Ейдриън полуочакваше вятърът да я отнесе като златно листо. Тогава забеляза очите й. Тя бе дете и все пак очите изглеждаха по-възрастни. Блясъкът на невинността и искрите на почуда липсваха. На лицето й се забелязваше и грижа, а в погледа - увереност. Детството отдавна я бе изоставило.

Отново поеха. Спускайки се от другата страна на възвишенията, продължиха да следват пътя през остатъка от деня, но с наближаването на залеза започнаха да вървят по нещо, което малко се различаваше от пътечка. Все още съзираха ферми тук-таме, но това ставаше все по-нарядко. Гората се сгъстяваше, а пътят ставаше тъмен.

С отмирането на слънчевата светлина, Тракия се умълча. Вече нямаше на какво да се удивлява, но Ейдриън предположи, че има и друго. Мишка притича в купчина миналогодишни листа и Тракия подскочи, грабвайки китката му. Впи ноктите си достатъчно дълбоко, за да го накара да трепне.

- Не трябва ли да потърсим подслон? - попита тя.

- Тук не е особено вероятно - каза й Ейдриън. - От този момент оставяме цивилизацията зад гърба си. Пък и нощта е прекрасна. Земята е суха и изглежда ще е топло.

- Ще спим на открито?

Ейдриън се обърна да погледне лицето й. Устата й бе отворена леко, челото набръчкано, широко разтворените очи оглеждаха небето.

- Предстои ни още дълъг път до Далгрен - увери я той. Тя кимна, но се хвана по-здраво за него.

Спряха в близост до поточе, което дружелюбно гълголеше над камънаци. Ейдриън помогна на Тракия да слезе и разседла конете.

- Къде е Ройс? - паникьосано прошепна момичето. Тя стоеше със скръстени ръце, оглеждайки се нервно.

- Всичко е наред - каза Ейдриън, докато сваляше юздите от главата на Мили. - Той винаги разузнава, когато спираме да нощуваме. Ще обиколи наоколо, за да се убеди, че сме сами. Ройс ненавижда изненадите.

Тракия кимна, но остана свита, като че е стъпила на речен камък, а около нея се разбиваха яростни вълни.

- Ще спим тук. Няма да е зле да си поразчистиш преди това. Едно камъче може да ти развали съня. Говоря от опит; винаги, когато спя на открито, някой камък ми се забива в гърба.

Тя отиде до полянката и предпазливо се наведе, хвърляйки настрана клони и камъни, нервно поглеждайки към небето и подскачайки при най-малкия звук. Докато Ейдриън приключи с конете, Ройс се бе завърнал. Носеше наръч съчки и няколко отчупени клона, с които накладе огън.

Тракия се взираше в него ужасена.

- Толкова е ярък - прошепна.

Ейдриън стисна ръката й и се усмихна:

- Предполагам си отличен готвач, нали? Аз бих могъл да спретна ядене, но то ще е отвратително. Ще се опиташ ли да сготвиш нещо? Какво ще кажеш? В онази чанта там има тенджери и тигани, а в чувала до нея - храна.

Тракия кимна мълчаливо и като хвърли последен поглед нагоре, отиде до чантите.

- Какво ще искате да сготвя?

- Нещо ядливо би било приятна изненада - каза Ройс, докато хвърляше още дърва в огъня.

Ейдриън го замери с пръчка. Крадецът я улови и хвърли в огъня.

Тя започна да се рови из раниците, като дори в един момент завря глава вътре. След секунди се отдръпна, прегърнала сума ти неща. С помощта на ножа на Ейдриън започна да реже зеленчуци, използвайки като дъска обърнат наопаки тиган.

Смрачаваше се бързо. Огънят се превърна в единствен източник светлина в просеката. Играещото жълто сияние осветяваше балдахина от листа над главите им, създавайки илюзия за пещера сред дърветата. Ейдриън избра тревисто място срещу дима и разгъна парчета намаслено платнище. То не позволяваше просмукването на влага. Бяха се спрели на обработения плат след години прекарани на пътя. Но не разполагаха с време да приготвят едно за Тракия. Боецът въздъхна, хвърли завивките й върху своето платнище и отиде да търси борови клонки, от които да си направи легло.

Когато вечерята бе готова, Ройс повика Ейдриън. Той се върна при огъня, където Тракия разливаше гъста супа от моркови, картофи, лук и осолено свинско. Ройс седеше с купа на коляното си и усмихнато лице.

- Не е нужно да си толкова щастлив - каза му Ейдриън.

- Виж, Ейдриън: храна.

Ядоха почти в пълно мълчание. Ройс изброяваше нещата, с които трябва да се сдобият, докато преминават през Олбърн, от типа на друго вече и нова лъжица, която да замени спуканата. Ейдриън главно гледаше Тракия, която отказа да седне до огъня; тя вечеря сама на един камък в сенките близо до конете. Когато приключиха, тя отиде до реката да измие тенджерата и дървените купи.

- Добре ли си? - запита я присламчилият се Ейдриън, докато тя стоеше сама на каменния бряг.

Тракия бе приклекнала с подвита рокля на голям мъхест камък и почистваше с ръчно втриван пясък съдовете.

- Чувствам се чудесно, благодаря ти. Просто не съм свикнала да съм на открито през нощта.

Ейдриън се разположи при нея и започна да чисти купата си.

- Аз ще се погрижа - каза тя.

- И аз мога. Освен това, ти си клиентът и трябва да получиш нещо срещу парите си.

Тя се подсмихна.

- Знаеш ли, не съм глупава. Десет сребърни дори не покриват храната за конете, нали?

- Е, трябва да знаеш, че Мишка и Мили са много разглезени. Ядат само най-доброто - той намигна. Тя не можа да сдържи усмивката си.

Тракия приключи с почистването и се върнаха в лагера.

- Още колко път ни остава? - попита тя, докато връщаше купите и тенджерата в чувала.

- Не съм сигурен. Никога не съм бил в Далгрен, но днес се движехме добре, така че предполагам само още четири дни.

- Надявам се татко да е добре. Господин Хаддон каза, че ще се опита да го убеди да ме изчака, преди да се отправи на лов за звяра. Както казах, баща ми е много твърдоглав човек и не мога да си представя някой да му повлияе.

- Е, ако някой може да го стори, подозирам че господин Хаддон е точният човек - отбеляза Ройс, разравяйки въгленитe с дълга пръчка. -Впрочем как се срещна с него?

Тракия откри леглото, което Ейдриън бе подготвил за нея до огъня и седна на одеялото си.

- Бе точно след погребението на семейството ми. Беше много красиво. Цялото село присъстваше. Мария и Джеси Касуел окачиха венци от див салифан на маркировката. Мей Дръндъл и Роуз, и Верна Макдърн изпяха „Полета лилии“, а дякон Томас каза няколко молитви. Лина и Ръсел Ботуик организираха сбирка в дома си. Лина и майка ми бяха много близки.

- Не си спомням да си споменавала майка си, тя...

- Майка ми почина преди две години.

- Съжалявам. Болест?

Тракия поклати глава.

Известно време никой не наруши тишината, сетне Ейдриън каза:

- Беше почнала да ни казваш как си се запознала с господин Хаддон.

- О, да, ами. не зная на колко погребения сте били, но в един момент усещането е. задушаващо. Целият този плач и старите истории. Измъкнах се. Вървях безцелно. Озовах се до кладенеца и той беше там. странник. В нашето село такива не се срещат често, но това не бе всичко. Той носеше тази роба, която блестеше и като че си променяше цвета от време на време. Отгоре на това нямаше ръце. Бедният човек се опитваше да пие вода, мъчейки се с кофата и въжето.

Попитах го за името му и тогава, ох, не знам, започнах да плача и той ме попита какво не е наред. В този момент не плачех защото брат ми и жена му бяха умрели. Плачех, защото бях ужасена от мисълта, че баща ми щеше да е следващият. Не знам защо му казах. Може би защото беше непознат. Лесно бе да говоря с него. Просто всичко се изля. Почувствах се глупаво след това, но той бе много търпелив. Тогава ми каза за оръжието в кулата и за вас двамата.

- Той откъде знаеше къде сме?

Тракия сви рамене.

- Вие не живеете ли там?

-Не. посещавахме стар приятел. А непознатият говореше ли странно? Използваше ли неща като *вий* и *воистина?*

- Не, но звучеше малко по-образован от останалите. Каза, че името му е господин Есра Хаддон. Ваш приятел ли е?

- Срещали сме се само за кратко - обясни Ейдриън. - Подобно на теб го избавихме от малко затруднение.

- Въпросът е, защо ни наблюдава? - попита Ройс. - И как, след като не си спомням да сме оповестявали кои сме и не би могъл да знае, че отиваме в Колнора.

- Каза ми само, че вие сте нужни за отварянето на кулата и че ако съм била тръгнела незабавно, съм щяла да ви намеря в града. Сетне уреди пътуването ми с търговеца. Беше много услужлив.

- Доста удивително като за човек, който дори не може да си налее сам чаша вода - промърмори Ройс.

Глава 3 Посланикът

Ариста стоеше до прозореца на кулата и гледаше към ширналия се свят. Виждаше покривите на магазините и къщите: приличаха на триъгълници и квадрати в сиво, кафяво и черно, продупчени от затихналите в топлия пролетен ден комини. Дъждът се бе извалял, оставяйки света освежен и жизнен. Гледаше как хората вървят по улиците, събират се по площадите, влизат и излизат през вратите. Понякога до ухото й достигаше далечен и приглушен вик. Повечето от шума идваше непосредствено от двора, където седем коли току-що бяха пристигнали и слугите товареха сандъци.

- Не. Не. Не. Не червената рокля! - изкрещя Бърнис на Мелиса. -Новрон да ни пази. Погледни това деколте. Нейно Височество има репутация, която да пази. Прибери я или още по-добре, изгори я. Че то по-добре да я посолиш и предложиш на глутница изгладнели вълци. Не, черната също недей; пролет е, за Марибор. Къде ти е главата? Небесносинята, да, тя може да остане. Честно, добре че съм тук.

Бърнис бе стара пълничка жена с месесто лице, което висеше при бузите и се удвояваше при брадичката. Цветът на косата й бе неясен, тъй като винаги бе защитена от омотан до врата шал. Към това се добавяше висока мрежичка, заради която главата й изглеждаше плосковърха. Стоеше в центъра на спалнята на Ариста, ръкомахаше и крещеше насред лично създадения от нея водовъртеж.

Купчини дрехи лежаха навсякъде другаде, освен в гардеробите на Ариста. Последните стояха празни, с отворени врати, докато Бърнис инспектираше всяка рокля, прибирайки на съхранение в кутии зимните дрехи. Освен Мелиса, дебеланата бе привикала още две момичета да помагат в опаковането. Бърнис вече бе напълнила един сандък, но спалнята все още си оставаше затрупана с рокли, а главата на Ариста вече я понаболя-ваше от цялото това крещене.

Някога Бърнис била сред слугините на майка й, каквито тя бе имала няколко. Красивата Дръндилин бе изпълнявала ролята на нейна секретарка и довереница. Хариет се бе грижила за покоите; организирала почистването, шивачките и прането. Нора, чието кривогледство не позволяваше да се определи в какво точно се взира, бе отговаряла за децата. Ариста си спомни как преди лягане тя й разказваше приказки за алчни джуджета, отвличащи глезени принцеси, винаги спасявани от храбрия принц. Арис-та си спомняше не по-малко от осем прислужници, но Бърнис не беше сред тях.

Тя бе дошла в замъка Есендън преди близо две години, само месец след убийството на крал Амрат. Епископ Салдур обясни, че тя служила на кралицата и била единствената оцеляла от огъня, оставил крал Амрат вдовец, преди много години. Спомена, че Бърнис била далеч от кралството с години, страдайки от меланхолия и болест, но когато научила за смъртта на краля, настояла да се върне, за да се грижи за дъщерята на обичната си кралица.

- О, Ваше Височество - каза Бърнис, държейки два чифта от обувките на Ариста, - бих желала да се отстраните от този прозорец. Времето може да изглежда приятно, но теченията не са нещо, с което човек да се заиграва. Доверете ми се, зная всичко за тях от личен опит. Молете се никога да не изпитате това, което аз съм познала: болежките, страданията, кашлицата. Не че се оплаквам, разбира се, нали все още съм тук? Благословена съм да ви видя да разцъфвате в дама и ако е рекъл Марибор, ще ви видя и като булка. Каква прелестна младоженка ще бъдете! Надявам се крал Олрик скоро да ви избере съпруг. Кой знае колко още ми остава, а не искаме хората да ви обсъждат повече от сега.

- Хората ме обсъждат? - Ариста се обърна и приседна на перваза.

Виждайки я на ръба, Бърнис се паникьоса; замръзна, отваряйки и

затваряйки уста в протест като риба на сухо, ръкомахайки с държащи обувки ръце.

- Ваше Височество - съумя да пророни, - ще паднете!

- Добре съм.

- Не. Не, не сте - Бърнис заклати глава като обезумяла. - Умолявам ви.

Тя изпусна обущата, стъпи здраво и протегна ръка, като че застанала на ръба на пропаст.

- Моля ви.

Ариста подбели очи, изправи се и се отдалечи от прозореца. Прекоси стаята до леглото си, затрупано с няколко слоя дрехи.

- Не, почакайте - извика отново Бърнис. Тя разтърси китки, като че суши ръцете си. - Мелиса, разчисти място за Нейно Височество да седне.

Ариста въздъхна и прокара ръка през косата си, докато чакаше момичето да събере роклите.

- Внимателно, да не ги смачкаш - предупреди Бърнис.

- Съжалявам, Ваше Височество - каза Мелиса, докато събираше дрехи. Тя бе дребна и червенокоса, с тъмни зелени очи и бе служила на Ариста през последните пет години. Принцесата остана с ясното впечатление, че извинението на слугинята не се отнася за бъркотията на леглото. Ариста употреби усилия, за да не прихне и на лицето й се появи компромисна усмивка като резултат от борбата. Но нещата се влошиха, когато видя Мелиса да се хили насреща й.

- Добрата новина е, че тази сутрин епископът предостави на Негово Величество списък с потенциалните кандидати - каза Бърнис, при което Ариста вече не трябваше да употребява усилия, за да потиска смеха си: усмивката залезе сама. - Надявам се, че ще бъде онзи прекрасен принц Рудолф, синът на крал Арманд - Бърнис бе вдигнала вежди и се хилеше пакостливо като побъркано пикси. - Той е много красив, дори според мнозина изящен, а Олбърн е чудесно кралство; поне така съм чувала.

- Била съм там и съм го срещала. Арогантен задник.

- Ах, този ваш език! - Бърнис притисна ръце към лицето си и се втренчи към тавана в тиха молитва. - Трябва да се научите да се контролирате. Ако някой ви беше чул... за щастие сме само двете.

Ариста хвърли поглед към Мелиса и останалите две момичета, които се щураха сред дрехите. Мелиса улови погледа й и сви рамене.

- Добре, значи не сте сигурна за принц Рудолф, чудесно. Ами крал Етелред от Уоррик? По-добър от него няма да намерите. Бедният вдовец е най-могъщият монарх в Аврин. Бихте могли да живеете в Акуеста и да сте кралица на Зимните празненства.

- Той трябва да е над петдесет. Да не говорим, че е империалист. По-скоро бих си прерязала гърлото.

Бърнис пристъпи назад и притисна една ръка към врата си, докато с другата подири опора в стената.

Мелиса изхихика и се опита да прикрие това с престорена кашлица.

- Мисля, че си готова, Мелиса - каза Бърнис. - Изнеси нощното гърне на излизане.

- Но подреждането не е. - протестира момичето.

Бърнис я изгледа укорително.

Мелиса въздъхна.

- Ваше Височество - каза тя и направи реверанс на Ариста, сетне взе гърнето и излезе.

- Тя не е имала нищо предвид - каза на Бърнис Ариста.

- Няма значение. Уважението трябва да бъде демонстрирано постоянно. Знам, че съм само луда стара жена, която не е от значение за никого, но мога да ви кажа следното: ако аз бях достатъчно здрава, за да помагам в отглеждането ви след смъртта на майка ви, днес хората нямаше да говорят, че сте вещица.

Очите на Ариста се разшириха.

- Простете, Ваше Височество, но това е истината. Без майка си и лишена от моите грижи, се страхувам, че сте била отгледана зле. Благодаря на Марибор, че се завърнах сега или кой знае какво щеше да стане с вас? Но не се притеснявайте, мила, сега сте на правилния път. Ще видите, всичко ще се нареди, щом ви намерим подходящ съпруг. Всички тези нелепици за миналото ви ще бъдат забравени.

* * *

Достойнството и дължината на роклята не позволяваха на Ариста да тича надолу по стълбите. Хилфред се движеше в тръс подире й, мъчейки се да не изостава след внезапното ускорение на принцесата. Бе изненадала телохранителя си. Бе изненадала и себе си. Възнамеряваше да отиде спокойно при брат си и любезно да го запита дали не си е изгубил ума. Планът се бе реализирал с успех до момента, в който подмина параклиса. Сетне започна да се движи по-бързо и по-бързо.

Добрата новина е, че тази сутрин епископът предостави на Негово Величество списък с потенциалните кандидати.

Виждаше усмивката на лицето на Бърнис и чуваше перверзното злорадство в гласа й, като че присъства на нечие обесване и чака екзекутора да ритне кофата.

Надявам се, че ще бъде онзи прекрасен принц Рудолф, синът на крал Арманд.

Бе й трудно да си поема дъх. Косата й се освободи от панделката и се посипа подире й. Докато завиваше покрай балната зала, левият й крак се подхлъзна и Ариста за малко да

падне. Обувката излетя и се хлъзна по излъскания под. Тя я остави, накуцвайки напред като каруца със счупено колело. Достигна западната галерия: дълъг, прав коридор, украсен с рицарски брони. Тук тя увеличи скоростта си. Якобс, придворният писар, я съзря от мястото си пред приемната зала и скочи на крака.

- Ваше Височество! - поклони се той.

- Той вътре ли е? - излая тя.

Дребният писар с кръгло лице и червен нос кимна.

- Но Негово Величество има държавна среща. Нареди да не бъде обременяван с...

- Той вече е умствено обременен. Тук съм да вкарам малко разум в хилавото му мозъче.

Писарят се сви. Приличаше на катерица, изложена на буря. Ако имаше опашка, щеше да скрие глава под нея. Зад себе си тя чу познатите стъпки на Хилфред.

Тя се обърна към вратата и пристъпи.

- Не можете да влезете - каза Якобс, изпадайки в паника. - Има държавна среща - повтори той.

Двамата постови от двете страни на вратата направиха крачка напред, за да й попречат.

- Махнете се от пътя ми! - изкрещя тя.

- Простете ни, Ваше Височество, но имаме заповед от краля да не пускаме никого.

- Аз съм сестра му - протестира тя.

- Съжалявам, Ваше Височество; Негово Величество изрично ви спомена.

- Той... какво? - за миг тя бе зашеметена, сетне се обърна към писаря, хващайки го да бърше нос в кърпичка. - Кой е вътре? Кой участва в тази *държавна среща?*

- Какво става тук? - запита главен камерхер Юлиан Темпест, докато изскачаше от кабинета си. Черната му роба със златни нашивки се лееше след него като булчински шлейф. Темпест бе изпълнявал тази служба още отпреди раждането й. Обикновено носеше напудрена перука, про-виснала покрай раменете му като ушите на старо псе, но заради спонтанността на проявата сега той можеше да се похвали само с лъскав череп и редките останки от кичури побеляла коса.

- Искам да видя брат си - настоя Ариста.

- Но. но, Ваше Височество, той е в държавна среща; със сигурност може да почака.

- С кого се среща?

- Струва ми се епископ Салдур, канцлер Пикъринг, лорд Валин и. не съм сигурен още кой - Юлиан погледна за помощ към

Якобс.

- И за какво е срещата?

- Ами, всъщност, свързана е с. - той се поколеба - вашето бъдеще.

- Моето бъдеще? Те определят живота ми и аз нямам право да вляза? - сега тя бе побесняла. - Принц Рудолф ли е вътре? Или Ланис Етелред?

-Не зная. не мисля така - отново погледна към писаря, който не искаше да има нищо общо с това. - Ваше Височество, моля ви да се успокоите. Подозирам, че могат да ви чуят.

- Отлично! - изкрещя принцесата. - Трябва да ме чуят. Искам да ме чуят. Ако си въобразяват, че просто ще стоя тук и ще чакам присъдата, да видя каква съдба са ми отредили, то...

- Ариста!

Тя се обърна и видя вратите към тронната зала отворени. Брат й, Ол-рик, стоеше между пазачите, които бързо отстъпиха настрани. Носеше бялата кожена мантия, за която Юлиан бе настоял, както и всички държавни инсигнии; включително тежката златна корона, която попремести към задната част на главата си.

- Какъв ти е проблемът? Звучиш като развилняла се лунатичка.

- Ще ти кажа какъв ми е проблемът. Няма да ви оставя да ми причините това. Няма да ме изпратите в Олбърн или в Уоррик като някаква. някаква. държавна стока.

- Не те пращам в Уоррик или Олбърн. Вече решихме, че ще отидеш в Дънмор.

- Дънмор? - думата се стовари отгоре й като удар. - Шегуваш се. Кажи ми, че се шегуваш.

- Щях да ти съобщя вечерта. Макар да очаквах, че ще го приемеш по-добре. Смятах, че ще ти хареса.

- Да ми хареса? Да ми хареса! О, да, обожавам идеята да бъда използвана като политическа пионка. Те какво ти дават в замяна? Това ли правиш вътре, продаваш ме на търг? - тя се изправи на пръсти, опитвайки се да надникне през рамото на брат си. - Накарал ли си ги да наддават за мен като породиста крава?

- Крава? За какво говориш? - Олрик погледна смутено зад себе си и затвори вратите. Махна с ръка към Юлиан и Якобс, отпращайки ги. С по-мек глас каза: - Това ще ти даде уважение. Ще имаш истински авторитет. Вече няма да бъдеш просто *принцесата* и ще имаш нещо за вършене. Не беше ли ти тази, която искаше да напусне кулата си и допринесе за благоденствието на кралството?

- И. и това е всичко, което си измъдрил? - тя бе готова да

крещи. - Не ми причинявай това, Олрик, умолявам те. Зная, че съм пречка. Знам какво се говори за мен. Мислиш си, че не ги чувам как си мърморят *вещица?* Мислиш, че не знам какво се е говорило на делото?

- Ариста, тези хора бяха принудени. Знаеш това - той хвърли кос поглед към Хилфред, който стоеше край нея, носейки изгубената обувка.

- Просто казвам, че знам за това. Сигурна съм, че те ти се оплакват непрекъснато - тя махна към затворената врата. Не знаеше кого бе имала предвид под *те* и се надяваше той да не попита. - Но аз не мога да влияя върху хорските мисли. Ако искаш, ще се явявам на повече събития. Ще присъствам на държавните трапези. Ще започна да шия. Ще правя проклети гоблени. Нещо сладко и безвредно. Какво ще кажеш за лов на елени? Не зная как се шие гоблен, но се обзалагам, че Бърнис знае; тя е запозната с всички тези глупости.

- *Ти* ще шиеш гоблени?

- Ако се налага. Ще бъда по-добра, ще бъда. Дори не съм поставила ключалка на стаята си в новата кула. Не съм правила нищо откакто бе коронясан, кълна се. Умолявам те, не ме осъждай на доживотно робство. Нямам нищо против да бъда просто принцеса. Нямам.

Той я погледна, объркан.

- Сериозна съм. Истина е, Олрик. Моля те, не прави това.

Той въздъхна, гледайки я тъжно.

- Ариста, какво друго бих могъл да правя с теб? Не искам да живееш като отшелник в онази кула през остатъка от живота си. Откровено мисля, че това ще е за добро. Ще ти се отрази добре. Сега може и да не го виждаш, но... не ме гледай така. Аз съм кралят и ще правиш каквото ти казвам. Трябва да направиш това за мен. Кралството има нужда да го сториш.

Тя не можеше да повярва на думите, които чуваше. Усети сълзи да си пробиват път. Стегна брадичка, стисна зъби и ускори дишането си, за да ги прогони. Почувства се трескава и замаяна.

- И предполагам трябва да бъда доставена веднага. Затова ли са онези карети отпред?

- Да - каза твърдо той. - Надявах се, че сутринта ще си вече на път.

- Утре? - Ариста усети краката й да омекват и остана без дъх.

-Велики Марибор, Ариста. Не е като да те принуждавам да се омъжиш за някой старик.

- Колко съм ти благодарна за проявената грижа - каза тя. - Кой е тогава? Някой от племенниците на крал Росуорт? Боже, Олрик! Защо Дън-мор? Рудолф щеше да е достатъчно противен,

но поне бих могла да разбера съюза с Олбърн. Но Дънмор? Това е чиста жестокост. Толкова ли много ме мразиш? Толкова ли съм ужасна, че трябва да ме омъжиш за някой неизвестен граф в затънтено кралство? Дори татко не би ми причинил това. защо. защо се хилиш? Спри да се смееш, безчувствено дребно плашило!

- Не те омъжвам, Ариста - съумя да произнесе Олрик.

Тя присви очи.

- Не ме?

- Боже, не! Това ли си помисли? Не бих направил нещо подобно. Наясно съм с какви хора имаш връзки. Не бих желал да се озова отново по течението на Г алевир.

- Какво, тогава? Юлиан каза, че там сте решавали съдбата ми.

- Назначих те за посланик на Меленгар.

Тя стоеше притихнала, измервайки го с очи за един продължителен момент. Без да се обръща, тя премести очи и си взе обувката от Хилфред. Обу я, опирайки се на рамото му.

- Но Бърнис ми каза, че Саули ти предоставил списък с уместни кандидати - каза тя колебливо.

- Да, стори го - каза Олрик и се изкикоти. - Всички ние добре се посмяхме.

-Ние?

- Моувин и Фанън са тук - посочи с палец към вратата. - Те ще те придружат. Фанън възнамерява да участва в църковния турнир в Ерва-нон. Трябваше да бъде изненада, но ти както винаги развали всичко.

- Съжалявам - каза тя и гласът й потрепери неочаквано. Прегърна силно брат си. - Благодаря ти.

* * *

Предните колела на каретата попаднаха в дупка, която задните също разгледаха на свой ред. Ариста почти продъни покрива и загуби мисълта си, което бе неприятно. Почти си бе припомнила името на дънморския финансов министър. Започваше с Бон, Бони или Бобо... не, не можеше да бъде Бобо, нали? Бе нещо подобно. Всички тези имена, всички тези титли: трети барон на Бродиния, граф на Нит - или беше трети барон на Нит и граф на Бродиния? Ариста хвърли поглед към дланта на ръката си, чудейки се дали не може да си ги запише там. Ако я хванеха, това щеше да е позорно не само за нея, но и за Олрик и цял Меленгар. От този момент всяко нейно действие, всяка грешка, всяко препъване щяха да се отразяват зле не само на нея, но и да наранят кралството й. Проблемът бе, че не знаеше как да бъде перфектна. Щеше и се брат й да й бе дал повече време да се подготви.

Дънмор бе ново кралство, едва на седемдесет години,

разраснало се феодално владение, отвоювано от дивотата от амбициозни благородници с дребни родословия. Отсъстваха изисканите традиции, срещани в останалия Аврин, но в замяна на това можеше да се похвали с редица отегчителни длъжности. Бе убедена, че крал Росуорт ги е създал със същата мотивация, с която стеснителен човек преукрасява скромен дом. Кралят със сигурност имаше повече министри от Олрик, с двойно по-дълги и необичайно неопределени звания, като например Помощник-секретар на втория кралски кворум, отговорници за алеите. *Какво значеше това?* Сетне идеше неразбираемото - тъй като Дънмор бе заобиколено изцяло със суша - Главнокомандващ флотата. Поне Юлиан я бе снабдил със списък и Ариста правеше всичко по силите си, за да го научи наизуст, заедно с редиците внасяни и изнасяни стоки, търговски и военни споразумения и дори името на кралското куче. Тя отпусна глава на кадифената тапицерия и въздъхна.

- Наред ли е всичко, мила? - поинтересува се седящият насреща ѝ със събрани пръсти епископ Салдур. Той се взираше в нея с нетрепващи очи, които виждаха повече от лицето ѝ. Салдур - или Саули, както винаги го бе наричала - я бе учил да издухва глухарчета, когато бе на пет. Бе я учил да играе на дама и се правеше, че не забелязва, когато тя се катереше по дърветата или препускаше с понито си в галоп. На шестнадесетия ѝ рожден ден лично ѝ бе преподал Догмите на вярата в Нифрон. Беше ѝ като дядо. Винаги се взираше в нея. Бе спряла да се чуди защо.

- Има твърде много за научаване. Не мога да го запомня. И друсане-то не допринася. Просто... - тя прелисти пергаментите на коляното си и поклати глава. - Искам да свърша добра работа, но не мисля, че ще успея.

Старият човек ѝ се усмихна, повдигайки съчувствено вежди.

- Ще се справиш. Пък и това е само Дънмор - смигна. - Струва ми се, че Негово Величество крал Росуорт ще ти се стори неприятен за общуване човек. Дънмор изостава в опознаването на добродетели, които останалата част от цивилизацията се е научила да цени. Просто бъди търпелива и почтителна. Помни, че стоиш в *неговия* двор, а не на този в Ме-ленгар и че си под негова власт. Мълчанието е твой най-добър съюзник във всяка дискусия. Научи се да развиваш това умение. Научи се да слушаш, вместо да говориш и ще устоиш на много бури. Също така избягвай обещанията. Създай впечатлението, че обещаваш, но никога не произнасяй думите. Така за Олрик винаги остава пространство да маневрира. Лоша практика е да връзваш ръцете на своя монарх.

- Ще желаете ли нещо за пиене, милейди? - запита Бърнис, която споделяше тапицираната седалка на Ариста и носеше

кошница лакомства за из път. Седеше вдървена, с притиснати колене, стиснали кошницата ръце и леко поглаждащи последната палци. Бърнис се взираше в принцесата откъм бръчиците в краищата на очите си. Месестите й бузи бяха вдигнати прекалено високо от твърде широката усмивка - снизходителна ухилка от типа, показвани на одрало коляното си дете. На моменти Арис-та се чудеше дали дъртата не се опитва да *бъде* нейна майка.

- Какво носиш там, мила? - запита Салдур. - Нещо по-сериозно?

- Имам пинта бренди - каза слугинята и бързо добави: - в случай, че застудее.

- Сега като се замисля, наистина ме втриса леко - каза Салдур, потривайки ръце и преструвайки се, че трепери.

Ариста повдигна вежда:

- Тук е като в пещ - каза, докато придърпваше високата яка, която почти се опираше в брадичката й. Олрик бе подчертал, че трябва да носи благопристойно облекло, като че тя имаше навика да се разхожда из двореца с разкриващи задните й части кръчмарски дрехи. Бърнис се възползва от тази заръка и я окова в неповратливи антични костюми. Единственото изключение бе роклята за срещата й с краля на Дънмор. Ариста искаше да направи добро впечатление на всяка цена и реши да носи официалната рокля на майка си. Това бе най-зашеметяващият тоалет, който някога бе виждала. Когато майка й я бе носила, всички се обръщаха след нея. Изглеждаше толкова впечатляващо, толкова величествено - пълноценна кралица.

- Стари кости, мила - каза й Салдур. - Бърнис, защо двамата с теб да не споделим една чашчица?

Това докара смутена усмивка на лицето на старата дама.

Ариста дръпна кадифената завеса и погледна през прозореца. Каретата й бе в средата на керван, състоящ се от коли и конни войници. Някъде там бяха Моувин и Фанън, но прозорецът драстично ограничаваше видимостта. Намираха се в кралство Гхент, макар то да нямаше крал. Ниф-ронската църква бе управлявала директно през последните няколкостотин години. Земята бе камениста и се срещаха малко дървета. Хълмовете изглеждаха унилокафяви, като че пролетта бе заета с другите кралства и тук изоставяше задълженията си. Високо в небето се виеше ястреб.

-Олеле! - възкликна Бърнис, когато каретата подскочи за пореден път. Това бе най-близкото до ругатня в нейния речник. Ариста погледна косо и видя, че клатенето прави наливането на брендито предизвикателство. Саули с бутилката, Бърнис с чашата, ръцете им подскачайки нагоре и надолу, мъчейки се да се

срещнат в средата като някакво панаирджийско изпитание на уменията - привидно лесна игра, но предназначена да засрами играчите. Накрая Саули успя да наклони бутилката и двамата се радваха много.

- Нито капка не бе изгубена - каза самодоволно той. - За здравето на новия посланик. Нека ни накара да се гордеем - той вдигна чашата, отпи голяма глътка и се облегна назад с въздишка. - Била ли си в Ерванон преди, мила?

Ариста поклати глава.

- Струва ми се, че ще ти се стори духовно облагородяващо. Изненадан съм, че баща ти никога не те е водил тук. Това е поклонничество, което всеки член на църквата трябва да направи в живота си.

Ариста кимна, без да си прави труда да споменава, че покойният й баща не е бил особено набожен. От него се изискваше да участва в религиозните служби на кралството, но често пренебрегваше тези задължения, ако рибата кълвеше или ловците бяха забелязали елен в долината на реката. Разбира се, съществуваха и моменти, в които бе търсил утеха. Тя дълго се чудеше за смъртта му. Защо е бил в параклиса в онази нощ, когато проклетото джудже го е промушило? И по-важно, как вуйчо й Пър-си е знаел че ще бъде там и е използвал тази информация, за да планира смъртта му? Това я бе обърквало, докато изведнъж осъзна, че не се е молел на Марибор или Новрон, а е говорел с *нея.* Бе годишнина от пожара. Датата, на която майката на Ариста бе умряла. Вероятно беше посещавал параклиса всяка година и Ариста се притесняваше от това, че вуйчо й е знаел за бащините й навици повече от нея. Притесняваше я също, че никога не си бе помисляла да се присъедини към краля.

- Ще имаш привилегията да се срещнеш с Негово Светейшество, архиепископът на Гхент.

Тя се изправи, изненадана:

- Олрик никога не ми е споменавал нищо за това. Мислех, че просто ще минем през Ерванон на път за Дънмор.

- Не е официална уговорка, но той би желал да види новия посланик на Меленгар.

- Ще се срещам ли и с патриарха? - запита притеснено тя. Неподготвеността за Дънмор бе едно, но среща с патриарха, без да е готова за това предварително, би била пълен крах.

-Не - Салдур се усмихна като зрител на прощъпалник. - Докато наследникът на Новрон не бъде открит, патриархът е най-близък до божия глас. Живее в уединение, говорейки само в редки случаи. Много велик, много свят човек. Освен това не можем да те бавим дълго. Не искаш да закъснееш за уговорката с

крал Росуорт в Гламрендор.

- В такъв случай ще пропусна турнира.

- Не виждам защо - каза епископът след поредна глътка, оставила устните му бляскави.

- Ако бързам за Дънмор, няма да мога да бъда в Ерванон да...

- О, турнирът няма да се проведе в Ерванон - обясни й Салдур. - Тези прокламации, които несъмнено си видяла, показват, че от участниците се очаква да се *съберат* там.

- Тогава къде ще се проведе?

- Това е нещо като тайна. Предвид важността на събитието, нещата трябва да бъдат държани под контрол, но мога да ти кажа това: Дънмор ще ни е по пътя. Ще спреш там за достатъчно дълго време за аудиенцията си с краля и след това ще можеш да продължиш към турнира. Олрик със сигурност би желал неговият посланик да присъства на това събитие.

- О, чудесно, аз също бих искала. Фанън Пикъринг ще участва. Но това означава ли, че ти няма да дойдеш?

- Това зависи от решението на архиепископа.

- Надявам се, че ще можеш. Сигурна съм, че Фанън би оценил подкрепата на повече хора.

- О, това не е съревнование. Зная, че всички тези хералди го оповестяват като такова, което е лошо, защото патриархът нямаше такова намерение.

Ариста се взираше объркана:

- Мислех си, че е турнир. Видях обявление, че църквата организира голямо събитие; изпитание на храбростта и умението, и че победителят ще получи някаква великолепна награда.

- Да, всичко това е вярно, макар и подвеждащо. Не се изисква толкова умение, колкото храброст и. Ще видиш.

Той наклони чашата и се намръщи, сетне погледна с надежда към Бърнис.

Ариста задържа поглед върху духовника за миг, чудейки се какво ли означава това, но Саули очевидно бе изчерпал темата. Тя се обърна отново към прозореца. Хилфред яздеше до каретата на белия си жребец. За разлика от Бърнис, той бе тих и дискретен. Винаги бе до нея, резервиран, внимателен, ненатрапчив - доколкото последното бе възможно за човек, от когото се очакваше да я придружава навсякъде. Винаги й бе пред очите, но без да се набива в тях - перфектната сянка. Но след делото, той бе различен. Промяната бе дребна, но тя усети как той се е отдръпнал от нея. Може би се е чувствал виновен за показанията си или може би подобно на мнозина други вярваше в някои от повдигнатите й обвинения. Бе възможно Хилфред да си мисли, че служи на вещица. Може би дори съжаляваше, че я е

спасил от огъня онази нощ. Тя пусна завесата и въздъхна.

* * *

Пристигнаха в Ерванон по тъмно. Бърнис бе заспала с отпусната върху кошницата глава, като предпоследната заплашваше да се изхлузи от хватката й. Салдур също бе задрямал, главата му клюмваше все по-ниско и по-ниско, сепваше се рязко, само за да се спусне отново. През прозореца Ариста усети свежия нощен въздух да облива лицето й, когато надникна от каретата, за да се огледа. Небето беше обсипано със звезди, които създаваха впечатлението за светещ прах и принцесата можа да види тъмните контури на града, приютен върху висок хълм. Сградите бяха сведени до сенки, но сред тях се издигаше една, която не можеше да бъде сбъркана - Короносната кула. Алабастровият парапет, увенчал върха на кулата подобно корона, се издигаше високо във въздуха. Древната останка от империята на стюарда бе най-високата сграда, някога построена от човек. Дори и от това разстояние вдъхваше страхопочитание.

Лагерни огньове обсаждаха града; проблясващи светлини из равнините, пръснати като рояк почиващи си светулки. С наближаването си можеха да чуят гласове, викове, смях и спорове да се разнасят от многоб-ройните лагери край пътя. Това бяха съперници; имаше сигурно стотици от тях. Ариста виждаше само проблясването на фрагменти, докато каретата й я отнасяше. Огньовете изтръгваха от мрака лица. Силуети носеха чинии; момчета и мъже седяха смеещи се на земята, повдигайки чаши към устните си. Палатки запълваха местата между тях, а в сенките си почиваха коли.

Тропане и чаткане оповести промяната на пътя в калдъръм. Преминаха през порта, от която принцесата можа да види само обичайните осветяващи стена факли или светлината от недалечен прозорец. Ариста бе разочарована. Бе учила за града в университета Шеридън и бе чакала с нетърпение да види древния център, някога управлявал света. След разпада на древната Новронска империя се разразили граждански войни и хората се разделили по древните апелански етнически линии, оформяйки четирите нации на Апеладорн: Трент, Аврин, Калис и Делгос. Във всяка една от тях различни военачалници се мъчели да надделеят над останалите в борба за земя и власт. След повече от три века войни, само един водач направил опита да обедини четирите нации под банера на обща империя. Гленморган Гхентски сложил край на епохата на граждански войни и чрез брилянтни и брутални завоевания обединил Трент, Аврин, Ка-лис и Делгос. Нифронската църква застанала зад него, но напомнила на хората, че Гленморган не е Наследникът на Новрон, обявявайки го за

защитник на вярата и стюард на Наследника. Заякчили съюза като установили седалището на църквата в Ерванон и построили величествената си катедрала до замъка на Гленморган.

Управлението на стюарда не продължило дълго. Според професора на Ариста, синът на Гленморган далеч отстъпвал на баща си и империята се сринала само седемдесет години след зараждането си - с предателството на Гленморган III от неговите благородници. Не след дълго Калис и Трент се отделили, а в Делгос била обявена република.

Ерванон бил почти изцяло разрушен в последвалите сражения. След приключването им, патриархът се преместил в единствената оцеляла част от великолепния дворец на Гленморган - Короносната кула. Оттогава кулата и града започнали да бъдат асоциирани с църквата и били обявени за най-свещеното място на света - след древната, ала изгубена новронска столица Персепликуис.

Каретата спря рязко, което разтърси пътниците, събуждайки Салдур и принуждавайки старата прислужница да ахне, докато съдържанието на кошницата й се разсипва по пода.

Кочияшът пусна спирачката, слезе и отвори вратата. Нахлулият влажен и студен въздух накара Ариста да потръпне. Тя слезе, схваната и неуверена, с леко замътена глава. Чувстваше се странно да стои на едно място. Намираха се в самата основа на Короносната кула. Тя погледна нагоре, от което главата й се завъртя. Дори и в този мрачен час, кулата се очертаваше ясно на нощното небе. Бе стъпила върху куполовиден хребет, наричан Гленморганския хълм - най-високата точка в радиус от много мили. Макар да не бе изкачила ни стъпало, Ариста се чувстваше застанала на върха на света, докато поглеждаше отвъд древната крепостна стена към разпростряла се долина.

Тя се прозина, потръпна и моментално Бърнис бе там, загръщайки раменете й с наметало. На Саули отне повече време да се измъкне от каретата. Той внимателно протягаше всеки тънък крак, стъпвайки предпазливо.

- Ваша милост - появи се момче. - Надявам се пътуването ви да е било приятно. Архиепископът ми заръча да ви предам, че очаква принцесата в личните си покои.

Ариста бе зашеметена:

- Сега? - тя се обърна към епископа. - Не очакваш да се срещна с него потна и прашна след цял ден пътуване? Стресната съм, мириша като прасе и съм изцедена.

- Прекрасна сте както винаги, милейди - изгука Бърнис, докато я галеше по косата. Ариста особено ненавиждаше този й навик. - Убедена съм, че архиепископът в качеството си на

духовен човек, ще се вглежда в душата ви, а не във физическата ви персона.

Ариста я прониза с насмешлив поглед, сетне подбели очи.

Появиха се облечени в раса слуги, които се засуетиха с багажа, раз-прягане и поене на конете.

- Оттук, Ваша милост - каза момчето и ги въведе в кулата.

Влязоха в голяма ротонда с излъскан мраморен под и колони, отделящи центъра от обгръщаща стената пътека. Сякаш много издалеч се носеше тихо пеене. Десетки гласове се упражняваха, вероятно хор. Светлина от невидени лампи се отразяваше от гладките повърхности. Силно ехо разнасяше стъпките им.

- Не може ли да се срещна с него на сутринта?

- Не - каза Салдур, - става дума за изключително важен въпрос.

Ариста сбърчи чело и се замисли над това. Бе приела, че това посещение е просто формалност, но вече не бе толкова сигурна. Като част от плана на Пърси Брага да завладее кралство Меленгар, той я бе изправил пред съд по обвинение в кралеубийство. Не ѝ бе позволено да присъства на процеса и бе чувала само слухове за даваните показания. Ако историите бяха верни, Саули я бе осъдил не само за убийството на баща ѝ, но и че е вещица. Тя никога не бе говорила с епископа относно обвиненията, нито бе искала обяснения от Хилфред. Пърси Брага беше виновен за всичко; той беше подвел всички. Хилфред и Саули само бяха направили това, което смятали най-правилно за интереса на кралството. И все пак Ариста се чудеше дали самата тя не е подведената.

Според църквата, вещерството и всякакъв тип магии бяха противни на вярата. *Ако Саули е смятал, че съм виновна, би ли предприел нещо срещу мен?* Определи като невъзможно епископът, който беше за нея като част от семейството, който винаги изглеждаше толкова мил и великодушен, да би сторил нещо подобно. От друга страна, Брага беше неин вуйчо и след близо двадесет години вярна служба бе убил баща ѝ; сетне беше опитал да стори същото с нея и Олрик. Жаждата му за власт не признаваше лоялност.

Долавяше все по-силно присъствието на Хилфред, който вървеше след нея по стълбите. Преди пораждайки чувство на сигурност, сега то изглеждаше заплашително. *Защо никога не ме поглежда?* Може би тя се лъжеше. Вероятно не ставаше въпрос за вина или неприязън, а начин да се дистанцира. Бе чувала истории за фермери, които кръщавали дойните крави Бетси или Гертруда, но никога не давали имена на определените за заколение.

Умът на Ариста трескаво работеше. Дали се канеха отново да

я затворят в кула? Дали щяха да я екзекутират, както църквата бе сторила с Гленморган Ш? Дали щяха да я изгорят на кладата и впоследствие да го определят като акт на пречистване за ереста? Какво щеше да направи Ол-рик, когато разбере? Щеше ли да обяви война на църквата? Ако го стореше, всички кралства щяха да се обърнат срещу него. Не би имал друг избор, освен да признае указа.

Стигнаха до врата и епископът заръча на Бърнис да приготви стаята на принцесата. На Хилфред нареди да чака отвън, въведе Ариста в стаята и влезе на свой ред.

Стаята бе изненадващо малка, дребен работен кабинет с претрупано бюро и само няколко стола. Светлината на закрепени по стените свещи падаше върху стари дебели книги, пергаменти, печати, карти и духовни-чески одежди за различни поводи.

Вътре чакаха двама мъже. Зад бюрото седеше архиепископът, белокос старец с набръчкана кожа. Беше облечен в тъмномораво расо с бродирана мозета и златен епитрахил, висящ на врата му като шал. Имаше дълго и бледо лице, като рошавата брада подсилваше удължеността (за което немалко допринасяше дължината й: простираше се до пода). Веждите му също не отстъпваха по гъстота. Тъй като седеше прегърбен на високия дървен стол, създаваше се впечатлението, че се привежда напред с интерес.

Другият мъж бе далеч по-млад, слаб, с дълги пръсти и неспокойни очи. Той се ровеше из безпорядъка и също беше блед, като че не бе виждал слънце с години. Дългата му черна коса, стегната болезнено в опашка, му придаваше напрегнатия вид на обсебен от работата си човек.

- Ваше Светейшество архиепископ Галиен - каза Салдур, - позволете да ви представя принцеса Ариста Есендън от Меленгар.

- Така се радвам, че дойдохте - каза й старият духовник. Устата му, лишила се от повечето си зъби, често засмукваше тънките му устни. Гласът му бе стържещ. - Моля, седнете. Предполагам сте имали неприятен ден да се тресете в каретата. Отвратителни неща. Развалят пътищата и ти разбъркват кокалите. Мразя да се качвам в тях. Усещат се като ковчег и на моята възраст човек е нащрек от влизането в каквито и да е кутии.

Но предполагам трябва да търпя в името на бъдещето, бъдеще, което дори няма да видя - той неочаквано й намигна. - Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Може би вино? Карлтън, оправдай присъствието си, нехранимайко такъв и налей на Нейно Височество чаша Монтмърси.

Дребният не каза нищо, но бързо се придвижи към сандък в

ъгъла. От него извади тъмна бутилка и изтегли тапата.

- Седни, Ариста - прошепна в ухото й Салдур.

Принцесата си избра червен кадифен стол пред бюрото и като оправи роклята си, седна вдървено. Не бе спокойна, но направи усилие да овладее нарастващия страх.

Карлтън й сервира чашата червено вино на гравиран сребърен поднос. Тя започна да преценява вероятността вътре да има приспивателно или дори отрова, но отхвърли тази мисъл. *Каква полза да ме упоявате? Вече направих фаталната грешка слепешком да се озова в мрежата ви.* Ако Хилфред бе минал на тяхна страна, оставаше й само Бърнис срещу цялата армия на Гхент. Вече изцяло бе зависима от тях.

Ариста взе чашата, кимна на Карлтън и отпи.

- Виното е внесено от „Подправки Вандън“ в Делгос - уведоми я архиепископът. - Нямам представа къде се намира Монтмърси, но виното им е невероятно. Не мислите ли?

- Трябва да се извиня - нервно каза Ариста. - Не бях уведомена, че ще дойда директно тук. Смятах, че ще имам възможност да се освежа след дългото пътуване. Обикновено изглеждам много по-прилично. Може би трябва да се оттегля и да се срещнем утре?

- Изглеждате чудесно. Не зависи от вас. Прекрасните млади принцеси са благословени с това. Епископ Салдур е постъпил правилно, довеждайки ви директно тук, дори повече, отколкото той предполага.

- Случило ли се е нещо? - запита Салдур.

- Отгоре дойдоха сведения - той погледна към тавана и го посочи -буквално, че Луис Гай ще пътува с нас.

- Стражът?

Галиен кимна.

- Това може да е добре, не мислите ли? Той ще доведе контингент серети, нали? Това ще спомогне за реда.

- Убеден съм, че това е и намерението на патриарха. Аз обаче съм запознат с методите на действие на стража. Той няма да ме послуша и ще действа с тежка ръка. Но не това сме се събрали да обсъждаме.

Той поспря за момент, пое си дъх и отново насочи вниманието си към Ариста.

- Кажи, детето ми, какво знаеш за Есрахаддон?

Сърцето на Ариста прескочи, но тя не каза нищо.

Епископ Салдур постави ръка върху нейната и се усмихна:

- Мила, вече знаем, че месеци наред си го посещавала в Гутария и че ти е преподал каквото могъл от гнусната си черна магия. Също така знаем, че Олрик го е освободил. Но нищо от

това няма значение сега. Интересува ни къде е той и дали се е свързвал с теб след излизането си от затвора. Ти си единственият човек, комуто се доверява и следователно единствената, към която би се обърнал. Кажи ни, дете, говорила ли си с него?

- Заради това ли ме доведохте тук? За да ви помогна да откриете предполагаем престъпник?

- Той *е* престъпник, Ариста - каза Галиен. - Независимо от казаното от него, той...

- Откъде знаете какво ми е казал? Да не сте подслушвали всяка негова думица?

- Да - отвърна безучастно той.

Краткият отговор я изненада.

- Мило момиче, старият магьосник ти разказа история, голяма част от която е истина. Само дето той премълча значителен дял.

Тя погледна към Саули, който кимна със строго бащинско изражение.

- Вуйчо ти Брага не беше отговорен за убийството на баща ти - каза й епископът. - Беше Есрахаддон.

- Това е нелепо - присмя му се Ариста. - Той беше в затвора по това време и дори не би могъл да изпраща съобщения.

- Напротив, можел е и го стори - чрез теб. Защо си мислиш те научи да направиш лечебна отвара за баща си?

- Имаш предвид освен да го излекува?

- Есрахаддон не се интересуваше от Амрат. Нито от теб. Истината е, че баща ти му трябваше мъртъв. Грешката ти беше, че отиде при него. Че му се довери. Мислеше си, че той ще ти бъде приятел? Като мъдрият стар Аркадиус? Есрахаддон не е опитомен звяр, не е достоен джентълмен. Той е демон и е опасен. Той те използва, за да избяга. От първия миг, в който си го посетила, те е използвал като инструмент. За да избяга, е имал нужда управляващият монарх да го освободи. Баща ти знаеше за него и защо е затворен, затова никога нямаше да го стори. Но Олрик би - заради невежеството си. Затова баща ти не му вършеше работа жив. От Есрахад-дон се искаше само да насочи църквата по лъжливата следа, че баща ти е наследникът. Знаеше, че това ще ни накара да действаме срещу него.

- Но защо й е на църквата да убива наследника? Не разбирам.

- И до това ще стигнем. Но е достатъчно да се каже, че интересът му към теб и баща ти привлече вниманието ни. Отварата, която Есрахад-дон те научи да направиш, докара гибелта на баща ти. Тя замърси кръвта му и го накара да изглежда като наследник на имперската кръвна линия. Когато Брага узна това, той последва каквото смяташе за желанието на

църквата и задвижи плановете си за премахване на Амрат и децата му.

- Да не искаш да кажеш, че Брага е работел за църквата, докато е убивал баща ми?

- Не директно - или официално. Но Брага бе много отдаден на вярата си. Той действа прибързано, без да изчака църковната *бюрокрация,* както я наричаше. Ала епископът и аз говорим от името на цялата църква, когато изразяваме съжалението си от случилата се трагедия. И все пак трябва да разбереш, че не ние стояхме зад нея. Планът на Есрахаддон предизвика смъртта на баща ти. Той използва църквата, както използва и теб.

Ариста прониза с поглед първо архиепископа, сетне Саули.

- Знаели сте за това?

Епископът кимна.

- Как можа да позволиш Брага да убие баща ми? Той ти беше приятел.

- Опитах се да го спра - каза й Саули. - Трябва да ми повярваш. Щом тестът бе направен и резултатът излезе положителен, свиках извънреден църковен съвет, но Брага не можеше да бъде спрян. Той отказваше да се вслуша в думите ми и каза, че съм бил губел ценно време.

Страхът от нейното убийство бе заменен от гняв. Тя се изправи със стиснати юмруци и изпълнени с омраза очи.

- Ариста, зная, че си разстроена и си в пълното право да бъдеш, но позволи ми да продължа - архиепископът я изчака да седне.

- Предстои ми да ти разкрия най-пазената тайна на църквата на Нов-рон. Тази информация е достояние само на най-висшите членове на духовенството ни. Поверявам ти я, защото имаме нужда от помощта ти и защото знам, че ти няма да ни я предоставиш, докато не узнаеш защо.

Той отпи глътка вино, сетне се приведе напред и заговори с тих глас:

- В последните години на империята, църквата разкрила злокобен план за поробването на цялото човечество. Конспирацията отвеждала директно до императора. Единствено църквата можела да го спре. Тя убила императора и се опитала да елиминира сродниците му, но синът на императора бил подпомаган от Есрахаддон. Наследството му носи силата да призове демоните от миналото и още веднъж да изправи човечеството на ръба. По тази причина църквата търси наследника, чиято екзистенция е опрян в гърлата на всички ни нож. След толкова отминало време, наследникът може и да не е наясно със силата си или дори, че е такъв. Но Есра-хаддон знае.

Ако този магьосник открие наследника, ще го използва като оръжие срещу ни. Никой няма да бъде в безопасност.

Архиепископът я погледна внимателно:

- Есрахаддон някога е бил част от Висшия съвет. Сред ключовите членове на опита за спасяване на империята от конспираторите, в последния момент той предал църквата. Вместо миролюбив преход, той предизвикал гражданска война, която разрушила империята. Църквата отрязала ръцете му и го запряла за близо хилядолетие. Какво мислиш би сторил той, ако разполага с възможността да си отмъсти? Каквото човешко е имало в него, то е отдавна умряло в Гутария. Останал е само могъщ демон, склонен да руши - търсещ отмъщение заради самото отмъщение; това го опиянява до лудост. Той е като горски пожар, който ще погълне всичко, ако не бъде спрян. Като принцеса на кралство, трябва да си наясно с нуждата от саможертви. Дълбоко съжаляваме за грешката с баща ти, но се надяваме да разбереш какво е довело до нея, да приемеш извиненията ни и да ни помогнеш да предотвратим края на познатия ни свят.

Есрахаддон е изключително интелигентен луд, твърдо решен да унищожи всичко. Наследникът е неговото оръжие. Ако той го намери преди нас, ако не съумеем да предотвратим разбуждането на ужаса, когото съумяхме да приспим преди векове, то всичко това - този град, твоят Мелен-гар, целият Апеладорн - ще бъде загубено. Нуждаем се от помощта ти, Ариста. Нуждаем се от помощта ти да открием Есрахаддон.

Вратата се отвори рязко и влезе свещеник.

- Ваша милост - каза той задъхано - стражът свиква курията.

Галиен кимна и погледна към Ариста:

- Какво ще кажеш, мила? Ще ни помогнеш ли?

Принцесата се загледа в ръцете си. Твърде много й се въртеше в главата: Есрахаддон, Брага, Саули, мистериозни конспирации, лечебни отвари. Единственото непоклатимо изображение бе спомена за положения върху подгизналите от кръв чаршафи труп с бяло лице. Бе отнело толкова време да остави болката зад себе си, а сега... Есрахаддон ли го беше убил? Или те?

- Не зная - промърмори тя.

- Поне можеш ли да ни кажеш дали се е свързвал с теб след бягството си?

- Не съм го виждала или чувала от смъртта на баща ми.

- Разбираш, естествено - каза й архиепископът, - че ти си най-вероятният човек, към когото той би проявил доверие и бихме искали да размислиш над предложението ни да работим заедно в

издирването му. Като посланик на Меленгар, ти би могла да пътуваш сред народи и кралства, без да будиш подозрение. Също осъзнавам, че точно сега може да не си готова да поемеш подобна отговорност, така че няма да настоявам, но те моля да помислиш над това. Църквата те разочарова болезнено и искам само да ни дадеш възможността да изкупим вината си пред теб.

Ариста допи виното си и бавно кимна.

* * *

- Мислиш ли, че казва истината? - попита го архиепископът. На лицето му имаше слаба надежда, успяла да окупира ъгълче иззад превъзхождащото измъчено изражение. - Бе много дистанцирана.

Салдур все още гледаше към вратата, през която Ариста бе излязла.

- *Гневна* би била по-удачната дума, но да, смятам, че каза истината.

Не знаеше какво Галиен бе очаквал. Нима си бе мислил, че Ариста

ще го посрещне с отворени обятия след признанието, че те са отговорни за смъртта на баща й? Цялата идея бе нелепа; отчаяните действия на затъващ в подвижни пясъци.

- Струваше си - каза архиепископът без каквото и да е убеждение.

Салдур си играеше с висящ конец от ръкава си, укорявайки се, че не

бе взел със себе си бутилката на Бърнис. Никога не бе обичал особено виното. Със смъртта на Брага пресъхна извор прекрасно бренди. Ерцхер-цогът бе разбирал от качествен алкохол.

Галиен се вгледа в него.

- Мълчиш - каза архиепископът. - Естествено, ти смяташ, че греша. Както и неколкократно упомена на последната ни среща. Ти наблюдаваш всяко нейно движение. Уредил си онази... онази - старецът размаха ръка по посока на вратата, като че това щеше да го накара да говори по-гладко - стара слугиня да я следи непрекъснато, нали? И ако Есрахаддон се бе свързал с нея, ние щяхме да узнаем, а те нямаше да подозират нищо, но сега. - архиепископът размаха ръце във въздуха, както изискваше саркастичната му имитация на Салдуровото отвращение.

Салдур продължаваше да си играе с конеца, навивайки го все постегнато около показалеца си.

-Твърде си арогантен - Галиен прилагаше принципа, че атаката е най-добрата защита. - Той е имперски магьосник. Не можеш да си представиш на какво е способен. Би могъл да я посещава под формата на пеперуда в градината или вмъкващ се

всяка нощ в стаята молец. Трябваше да бъдем сигурни.

- Пеперуда? - запита искрено удивен Салдур.

- Той е магьосник, мътните да те вземат. Това правят те.

- Силно се съмнявам...

- Въпросът е, че не сме сигурни.

- И все още не сме. Мога да кажа само: не мисля, че тя лъжеше, но Ариста е умно момиче. Вече е доказала това.

Галиен повдигна празната си чаша.

- Карлтън!

Прислужникът вдигна поглед:

- Съжалявам, Ваша милост, не мога да кажа, че познавам момичето достатъчно добре, за да изкажа мнение.

- Не те питам за нея, а искам още вино, глупако.

Карлтън възкликна и се отправи да вземе бутилката, движението му скоро бе последвано от пропукването на тапа.

- Проблемът е, че патриархът ме държи отговорен за изчезването на Есрахаддон - продължи Галиен.

За първи път след напускането на Ариста, Салдур се приведе напред с интерес:

- Той ли ти каза това?

- Точно това е; той не ми е казал нищо. Сега разговаря само със стражите. Луис Гай и онзи другия. Траник. Гай е неприятен, но Траник. -той замлъкна, поклащайки глава намръщен.

- Никога не съм срещал страж.

- Радвай се, за което. Макар да ми се струва, че късметът ти скоро ще те напусне. Гай прекара цяла сутрин при патриарха - той се заигра с празната чаша, прокарвайки пръст по ръба. - Точно сега е в заседателната зала, отправяйки обръщение към курията.

- Ние не трябва ли също да присъстваме?

- Да - бе измъченият отговор, но не последва движение.

- Ваша милост? - запита Салдур.

- Да, да - архиепископът махна с ръка. - Карлтън, подай ми бастуна.

* * *

Салдур и архиепископът бяха посрещнати от силен мъжки глас. Съвещателната зала бе трикатна кръгла стая, обхванала цялата ширина на кулата. Бе украсена с тънки декорирани колони, разположени на групи по две, символизиращи отношението между Новрон, защитник на вярата и Марибор, бог на човеците. До всяка група имаше дълъг тесен прозорец, благодарение на което стаята разкриваше цялостен панорамен изглед. Насядали по започващи от средата кръгли редици бяха главните духовници на нифронската църква - курията. Имаше и

епископи - осемнадесет на брой - дошли да чуят думите на патриарха, предадени от Луис Гай.

Страж Луис Гай, слаб висок мъж с дълга черна коса и тревожни очи, стоеше в центъра на стаята. Той бе спретнат; това бе моменталното впечатление на Салдур: изчистен, последователен, фокусиран - във вид и в маниери. Косата му бе много черна, но кожата - бяла, което пораждаше подчертан контраст. Мустаците му бяха тесни, брадата къса и семпла, изрязана в остър шпиц. Носеше традиционното червено расо, черно наметало и черна качулка; на гърдите му бе избродирана счупена корона. Ни-то в дрехите, нито в прическата му имаше нещо, което да не е подчинено на дисциплина. Стоеше изпънат; очите му не изучаваха тълпата, а се взираха в нея.

- ... патриархът чувства, че Ръфъс притежава силата да убеди благородниците на Трент, а църквата ще се погрижи за останалото. Не забравяйте, че тук не става дума за подбиране на най-добрия кон. Патриархът трябва да се спре на някой, който може да спечели съревнованието и Ръ-фъс е най-вероятният кандидат. На юг той е герой, а на север - част от местните. Видимо не е свързан с църквата. Избирането му за император би успокоило незабавно голям процент от населението, които иначе биха ни се противопоставили. Ръфъс може и да не накара Трент и Калис да се присъединят към Новата империя, но ще им попречи да се обединят срещу нас. Докато те се колебаят, ние ще консолидираме Аврин под властта на един император. След което систематично и последователно ще принудим първо Трент, а сетне и Калис да се присъединят или да очакват инвазия. Предвид превъзхождащите богатства и сили на Аврин, повече от вероятно е те да се присъединят безкръвно - още повече с Ръфъс на императорския престол.

- Говориш, като че обединението е вече факт - каза епископ Тилдейл от Дънмор. - Но в Аврин има осем кралства, от които само Дънмор, Гхент и Уоррик са империалистки. Ами роялистите? Те няма да се пре-дадат без бой. И това не са времената на Гленморган, когато имахме пред себе си дребни пълководци - това са крале, властвали над земите си с поколения. Олбърн и Меленгар са стари и горди царства. Дори крал Урит от Ренидд, колкото и да е беден, не би подвил коляно пред Ръфъс, просто защото ние сме били казали така. Ами Маранон? Нивите им осигуряват храната на по-голямата част от Аврин. Ако крал Винсънт се противопостави, той би могъл просто да ни умори от глад. Ами Галеаннон? Крал Фредрик често заплашва да се присъедини към Калис, където би могъл да бъде силният лидер на слаба глутница вместо слаб водач на силна такава. Ако

настояваме да се лиши от малкото му останала независимост, може да го загубим.

- Мога да ви уверя, че крал Фредрик ще склони глава пред имперския трон, когато настъпи времето - каза епископът на Г алеаннон.

- И че не трябва да се безпокоите за пшеничните ниви на Маранон -каза епископът на въпросното кралство.

- Както виждате, роялисткият проблем е елиминиран - увери ги Гай. - Отне ни почти поколение, но църквата съумя да внедри верни империа-листи на ключови позиции във всяко едно кралство, с дребното изключение на Меленгар, където нещата не протекоха изцяло по план. Този пропуск бързо ще бъде поправен по природа на уникалността си. Щом Ръфъс бъде обявен за император, всички други кралства ще признаят властта му и Меленгар ще капитулира пред алтернативата на войната с остатъка от Аврин. Така че обединението на Аврин е вече изпълнено. Просто не сме направили този факт публично известен.

Това предизвика шепот из залата.

- Знаех, че напредваме успешно - каза Салдур на архиепископа, - но нямах представа, че сме толкова напреднали.

- Коронацията на Брага като крал на Меленгар щеше да бъде последната стъпка - отвърна Галиен разочаровано. От всички подготвяни за Новата империя кралства, само Салдур се бе провалил.

- А националистите? - запита прелатът на Ратибор. - Бройката им се увеличава. Невъзможно е просто да ги игнорирате.

- Националистите ще бъдат проблем - призна Гай. - С години сере-тите наблюдават Гаунт и следовниците му. Финансира ги фамилията Де-Лур, както и неколцина други могъщи търговски картели в Делгос. Тази република се е наслаждавала на свободата си прекалено дълго, за да бъде убедена в предимствата на централната власт. Те вече се страхуват от самата идея за обединена империя. Така че сме наясно със съпротивата, която ще окажат. Ще трябва да бъдат сразени на бойното поле, което е още една причина за избирането на Ръфъс. Той е безмилостен военачалник.

Първото му дело като император ще бъде смазването на националистите. Делгос ще падне скоро след това.

- Разполагаме ли с нужните за това войници? - запита прелат Крин-дъл, местният историк. - Тур Дел Фур е защитен от джуджешка крепост. Може да издържи двегодишна обсада от Дакка.

- Работил съм точно върху този проблем и мисля, че ще

разполагам с уникално разрешение.

- И какво представлява то? - запита подозрително Галиен.

Луис Гай вдигна поглед:

- Архиепископе, много любезно от ваша страна да се присъедините. Изпратих да ви съобщят за началото на срещата преди близо час.

-Възнамеряваш да ме напляскаш за закъснението ли, Гай? Или просто се опитваш да отбегнеш въпроса ми?

- Не сте готови да чуете отговора на това питане - отвърна стражът, което му докара укорителен поглед от страна на архиепископа. - Ако ви кажех, нямаше да повярвате и определено не бихте дали одобрението си. Но когато времето настъпи и стане наложително, бъдете напълно уверени, че крепостта Дръминдор ще падне и Делгос заедно с нея.

Архиепископът леко се навъси, но преди да каже нещо, Салдур попита:

- Ами простолюдието? Те ще приемат ли новия император?

- Обходих надлъж и нашир четирите народа, рекламирайки съревнованието. Хералди го оповестяваха от Дагастан на юг до Ланкстиър на север. Цял Апеладорн знае за събитието. Из таверни, пазари и замъци очакването е голямо. Когато оповестим истинската цел на турнира, хората ще бъдат не на себе си. Господа, това са вълнуващи времена. Вече не е въпрос дали, а кога Новата империя ще се въздигне. Основата е положена. Остава само да врътим короната.

- Ами крал Етелред от Уоррик? - запита Галиен. - Той подкрепя ли?

Гай сви рамене:

- Не е във възторг от идеята да слезе от трона си, за да стане вицек-рал, но малцина монарси са, включително и онези, които ние поставим на трона. Удивително колко бързо владетелите привикват да бъдат наричани Ваше Величество. Но му бяха дадени уверенията ни, че бидейки първият, положил корона, ще бъде и сред първите в новия ред. Най-вероятно той ще бъде в ролята на регент, администрирайки империята в отсъствието на лорд Ръфъс. Също намекнах, че може да остане главен съветник. Той изглеждаше доволен от това.

- Не ми харесва даването на власт в ръцете на Ръфъс и Етелред - каза Салдур.

- Няма да получат такава - увери го Галиен. - Църквата ще управлява. Те са лицата, но ние сме умът. Църквата ще има постоянен сътрудник в двореца на Новата империя, който ще наблюдава построяването на новия ред - той погледна към Г ай. - Патриархът спомена ли ти за това?

-Да.

- А каза ли дали лично ще се заеме с тази длъжност?

- Предвид напредналата си възраст, патриархът няма да се нагърби с тази тежест, а ще посочи избраник от този съвет, който ще получи правата да действа автономно от името на църквата. Този избраник ще бъде сърегент на Етелред поне за периода на реконструкцията.

- Този мъж би бил невероятно могъщ - каза архиепископът. По тона му личеше знанието, че той няма да бъде въпросното лице. - Би ли могло това да бъдеш ти?

Г ай поклати глава:

- Моята задача, както тази на баща ми, а също и на неговия баща, е да открия Наследника на Новрон. Патриархът ми нареди да помогна в касаещите прякото сформиране на империята дела, което аз върша с радост, но то няма да ме отклони от целта на живота ми.

- Кой ще бъде, тогава?

- Негово Светейшество все още не е взел решение. Подозирам, че ще изчака развитието на съревнованието - настъпи кратка пауза, сетне Гай заговори отново. - Това е исторически момент. Всичко, за което сме работили, деликатно насочвано с векове, е на път да роди плод. Стоим на прага на нова ера за човечеството. Започналото преди близо хилядолетие ще приключи в рамките на това поколение.

- Той е забележителен - Салдур каза на Галиен.

- Така ли мислиш? - отвърна архиепископът. - Добре, защото ще дойдеш с нас.

- На съревнованието?

Галиен кимна:

- Трябва ми някой, който да уравновесява Гай. Може би ти ще си за него същото отегчение, каквото си и за мен.

* * *

Носейки малка свещ, Ариста се поколеба пред вратата. Можеше да чуе щъкането на Бърнис: оправя кревата, налива вода в легена, приготвя нощниците върху леглото по онзи ужасен слугински начин. Колкото и да бе уморена, Ариста нямаше никакво желание да отваря тази врата. Имаше твърде много неща, над които да размишлява и не би могла да понесе Бърнис точно сега.

Колко дни?

Опита се да ги преброи в главата си, проследявайки спомените си от размитите времена между смъртта на баща си и гибелта на вуйчо си; толкова много неща се бяха случили толкова бързо. Все още си спомняше бледното бащино лице, ивицата кръв

и тъмното петно на матрака.

Ариста неловко се взря в стоящия до нея Хилфред.

- Още не съм готова да си лягам.

- Както желаете, милейди - отвърна тихо той, като че разбираше нуждата й да не оповестява присъствието си на дойкозвяра в стаята.

Ариста започна да се разхожда безцелно. Движеше се по коридора. Това просто движение й предоставяше усещането за контрол, за целена-соченост. Хилфред я следваше три крачки по-назад; мечът се удряше в бедрото му със звук, който тя бе чувала с години, подобно отмерващо секундите от живота й махало.

Колко дни?

Саули бе знаел, че вуйчо Пърси ще убие баща й. Знаел е преди да се случи! Преди колко време е знаел? Часове? Дни? Седмици? Каза, че се бил опитал да го спре. Това бе лъжа - трябваше да бъде. Защо не го е издал? Защо просто не е казал на баща й? Но може би Саули го беше сторил. Може би баща й е отказал да слуша. Беше ли възможно Есрахаддон наистина да я е използвал?

Слабо осветеният коридор се извиваше, следвайки контурите на кулата. Липсата на украса изненада Ариста. Разбира се, Короносната кула бе само малка част от стария дворец, само крайъгълно стълбище. Камъните бяха стари изсечени блокове, редени преди векове. Всички изглеждаха еднакви - мръсни, покрити със сажди и пожълтели като стари зъби. Отмина няколко врати, достигна стълбище и започна да се изкачва. Бе приятно да напрегне краката си след като бе стояла неподвижна толкова дълго.

Колко дни?

Спомни си Брага да търси Олрик, да я наблюдава, да урежда следенето й. Ако Салдур е знаел за Пърси, защо не се бе намесил? Защо бе позволил да я затворят в собствената й кула и унижат с този отвратителен процес? Би ли допуснал екзекуцията й? Само ако се бе обадил; ако я бе защитил, тя щеше да затвори ерцхерцога. Битката при Медфорд щеше да бъде избегната и всички тези хора щяха още да бъдат сред живите.

Колко дни преди смъртта на Брага Салдур е знаел... и не е предприел нищо?

И какви бяха тези приказки за разрухата на човечеството? Тя знаеше, че я мислят за наивна. *Дали я смятаха и за невежа?* Никой не разполагаше със силата да зароби цял вид. Да не говорим, че самата идея за идващата от императора заплаха бе нелепа. Та той вече бе владеел света!

Стъпалата отвеждаха в тъмна кръгла стая. Нямаше стенни

свещници, факли или фенери. Единствената светлина идваше от малката свещ в ръката ѝ. Следвана от Хилфред, Ариста пристъпи в стаята. Бяха се озовали в алабастровата корона близо до върха на кулата. Връхлетя я усещане за безпокойство. Почувства се като нарушител в забранени земи. Освен тъмнината, нямаше нищо, което да подхранва това ѝ впечатление. И все пак принцесата се почувства както когато изследваше таван като дете -тишината, сенчестият намек за скрити, забравени от времето съкровища.

Тя също бе израснала с приказките за съкровищата на Гленморган, скрити на върха на Короносната кула. Дори знаеше историята как били откраднати и сетне върнати на следващата нощ. За кулата се носеха много легенди, включително и такива, в които известни хора бяха затворени на върха. Еретици като Едмънд Хол, за когото се предполагаше, че открил входа към свещения град Персепликуис и заплатил за това с остатъка от живота си, за да не сподели тайната си някому.

Беше тук. Всичко беше тук.

Тя обиколи стаята. Камъните остро отразяваха звуците на стъпките ѝ, вероятно заради ниския таван или може би това бе дело на нейното въображение. Повдигна свещта и съзря врата в другия край. Бе странна такава. Висока, широка и различна от останалите си посестрими в кулата: нито дървена, нито метална. Вратата бе изработена от камък, самотен солиден блок - приличащ на гранит и изглеждащ не на място сред стените полиран алабастър.

Тя я огледа, озадачена. Нямаше мандало, дръжка или панти. Нищо, с което да се отвори. Замисли се дали да почука. *Каква полза би имало от това, освен да си разкървавя кокалчетата?* Поставяйки ръка върху вратата, тя натисна, но нищо не се случи. Ариста погледна телохранителя си, който мълчаливо я наблюдаваше.

- Просто исках да видя гледката от върха - каза му тя, представяйки си какво може да му минава през главата.

Точно тогава чу нещо; провлачване, разнесла се отгоре стъпка. Тя повдигна свещта и наклони глава назад. Дървеният таван бе обсипан с паяжини. Очевидно горе имаше нещо или някой.

Призракът на Едмънд Хол!

Идеята пробяга през ума ѝ и тя поклати глава на собствената си наивност. Може би трябва да се свие в легълцето и леля Бърнис да ѝ прочете приятна история за преди лягане. И все пак се чудеше. Какво се криеше зад тази солидна врата?

- Ехо? - разнесе се глас и тя подскочи. Видя проблясъка на друга светлина да се издига, разнесоха се изкачващи се стъпки. -

Има ли някой горе?

Почувства желание да се скрие и би го сторила, ако имаше къде и ако Хилфред не бе до нея.

- Кой е там? - от ъгъла на стъпалата надникна глава. Новопоявилият се мъж бе свещеник, ако можеше да се съди по вида му. Носеше черно расо с пурпурна лента, която висеше от двете страни на врата му. Косата му бе рядка и от мястото си Ариста можеше да види зараждащата се пле-шивина - остров сред сивеещата коса. Онзи държеше фенер над главата си и присвиваше объркано очи към нея.

- Коя си ти? - запита той с неутрален тон. Не беше нито заплашителен, нито приветстващ, просто любопитен.

Тя се усмихна притеснено:

- Казвам се Ариста. Ариста от Меленгар.

- Ариста от Меленгар? - каза той замислено. - Мога ли да запитам какво правиш тук, Ариста от Меленгар?

- Честно? Аз... се надявах да се изкача до върха на кулата, за да видя гледката. За първи път съм тук.

Свещеникът се усмихна и започна да се кикоти.

- Значи разглеждаш забележителностите, така ли?

- Да, предполагам.

- А господинът с теб - и той ли?

- Той е моят телохранител.

- Телохранител? - мъжът спря да се приближава. - Всички млади жени от Меленгар ли имат такава защита при пътуванията си?

- Аз съм принцеса на Меленгар, дъщеря на покойния крал Амрат и сестра на крал Олрик.

- Аха! - каза свещеникът, влизайки в стаята и завивайки към тях. -Така си и мислех. Били сте част от кервана, който пристигна тази вечер, дамата с епископа на Медфорд. Видях кралската карета, но не знаех кой се вози в нея.

- А ти си? - запита тя.

- О, да, съжалявам. Аз съм монсеньор Мъртън от Гхент, роден и израснал в близкото селце на име Ибертън, на един хвърлей от Ерванон. Изобилства от риба. Баща ми бе рибар, впрочем. Ловяхме целогодишно, мрежи през лятото и въдици през зимата. Научи човек да риболовства и той никога няма да огладнее, винаги съм казвал. Предполагам и заради това дойдох тук, ако разбирате какво имам предвид.

Ариста се усмихна любезно и хвърли поглед към каменната врата.

- Съжалявам, но тази врата не отвежда навън и се страхувам, че не можете да се качите на върха - той повдигна глава към

тавана и каза с приглушен глас: - *той* живеем там.

- Той?

- Негово Светейшество, патриарх Нилнев. Последният етаж на кулата е неговото убежище. Понякога идвам тук просто да поседя и да слушам. Когато е тихо и няма вятър, понякога може да го чуеш как се движи. Веднъж помислих, че съм го чул да говори, но може и да ми се е причуло. Все едно самият Новрон е горе. Все пак знам откъде се открива хубава гледка. Елате с мен.

Монсеньорът се обърна и заслиза обратно по стълбите. Ариста погледна за последно към вратата, сетне го последва.

- Кога слиза той? - попита тя. - Патриархът.

- Не го прави. Поне аз не съм го виждал. Той прекарва дните си в изолация - в единение с Всемогъщия.

- Ако никога не се появява, откъде знаеш, че наистина е там?

Мъртън я изгледа и се изкикоти:

- Той разговаря с хората. Урежда частни срещи с определени лица, които донасят думите му на останалите.

- И кои са тези хора? Архиепископът?

- Понякога, макар в последно време да ни изпраща декретите си по стражите - той поспря и се обърна към нея. - Предполагам знаете кои са, нали?

- Да - отговори му тя.

- Така си и помислих, предвид, че сте принцеса.

- В интерес на истината... не са посещавали Меленгар в последните години.

- Разбираемо е. Останали са само неколцина, а имат много голяма зона, която да покриват.

- Защо толкова малко?

- Негово Светейшество не е назначавал нови, не и след като ръкоположи Луис Гай. Струва ми се, че той бе последният.

Това бяха първите добри новини, които Ариста чу днес. Стражите бяха прословутите кучета пазачи на църквата. Първоначално натоварени със задачата да намерят изгубения наследник, те основали известния орден на рицарите серети. Тези рицари се грижели за изпълняването на волята на църквата - наблюдавайки духовници и светски лица за ереси. Когато те разследваха, бе сигурно, че някой ще бъде намерен виновен. Обикновено онези, които протестираха, също попадаха в тази категория.

Монсеньор Мъртън я отведе до врата два етажа по-надолу и потро-па.

- Какво има? - запита ядосан глас.

- Идваме да видим гледката ти - отвърна Мъртън.

- Днес нямам време да се занимавам с тебе, Мъртън. Иди да

досаждаш другиму и ме остави на мира.

- Не е за мен. Принцеса Ариста от Медфорд е тук и иска да види гледката от кулата.

- О, не, наистина - каза му Ариста, клатейки глава, - не е чак толкова важно. Просто...

Вратата се отвори, разкривайки дебеланко, компенсиращ излишъка на тегло с пълната липса на коса. Бе облечен изцяло в червено, със златна плетена връв около кръста си. Бършеше мазните си ръце в кърпа и напрегнато се взираше в Ариста.

- В името на Мар! Принцеса!

- Дженисън! - скастри го Мъртън. - Не подобава на един църковен прелат да говори по такъв начин.

Дебелакът хвърли намръщен поглед към монсеньора:

- Виждате ли как се отнася към мен? Смята ме за въплъщение на Уберлин, само защото обичам да похапвам и пийвам.

- Не аз те съдя, а нашият повелител Новрон. Може ли да влезем?

- Да, да, разбира се, заповядайте.

Стаята представляваше безпорядък от дрехи, пергаменти и картини, които лежаха по пода или бяха облегнати на кошници и сандъци. В единия ъгъл имаше бюро, в другия - голяма наклонена маса, върху която имаше карти, мастилени бутилки и дузини пера. Нищо не изглеждаше да си е на мястото или изобщо да притежава такова.

- Ол. - Ариста почти бе произнесла *олеле,* но спря, защото осъзна, че звучи като Бърнис.

- Да, бива я гледката, нали? Прелат Дженисън е далеч от подреден.

- Акуратен съм в картите си; само това е от значение.

- Не и за Новрон.

- Виждате ли? И естествено, не мога да отвърна. Кой би могъл да се надява да се мери с Негово Светейшество монсеньор Мъртън, който лекува болните и говори с Бога?

Ариста, която бе последвала Мъртън през стаята към покрита със завеси стена, спря, докато спомен от детството ѝ я сполетя. Поглеждайки към Мъртън, тя запита:

- Ти си избавителят на Фелън Майър?

- Аха! Разбира се, не ви е казал. Би било твърде горделиво да признае, че той е избраникът.

- О, престани - бе ред на Мъртън да се намръщи.

- Ти ли беше? - попита принцесата.

Мъртън кимна и грубо изгледа Дженисън.

-Чух за това. Беше преди години. Била съм вероятно на пет или шест, когато чумата дойде във Фелън Майър. Всички бяха

изплашени, защото тя се приближаваше от юг и Фелън Майър не е далече от Мед-форд. Спомням си татко да казва, че трябва да преместим двора в Дрон-дил Филдс, само дето не се наложи. Чумата така и не се разпространи повече.

- Защото *той* я спря - каза Дженисън.

- Не съм! - изръмжа Мъртън. - Новрон го стори.

- Но той те изпрати там, нали?

Мъртън въздъхна:

- Просто направих това, което Бог ме помоли.

Дженисън погледна към Ариста:

- Виждате ли? Как се очаква да се съревновавам с човек, когото самият Бог е избрал да си говори?

- Чул си гласа на Новрон да ти казва да спасиш хората от Фелън Ма-

йър?

- Той насочваше стъпките ми.

-Но ти също му говориш - настоя Дженисън, поглеждайки към Ариста. - Няма да си признае, разбира се. Подобно нещо би било ерес, а Луис Гай ей го къде е - прелатът седна на табуретка и се изкикоти. -Не, добрият монсеньор тук няма да си признае, че си води раздумки с нашия Бог, но аз съм го чувал. Късно през нощта, в коридорите, когато си мисли, че всички останали спят - Дженисън повиши с октава гласа си, като че имитираше младо момиче: - *Боже, защо ме държиш буден с това главоболие, когато имам работа на сутринта? Какво? О, разбирам, колко мъдро от твоя страна.*

- Достатъчно, Дженисън - каза Мъртън със сериозен глас.

- Убеден съм, че е, монсеньор. Сега се насладете на гледката си и ме оставете да си доям.

Прелатът взе пилешко краче и заглозга отново, докато Мъртън дръпна завесите, за да разкрие великолепен прозорец. Бе огромен, почти широк колкото стаята, разделен от три каменни колони. Гледката спираше дъха. Голямата луна осветяваше нощта, сякаш бе лампа, която можеше да бъде докосната само с протягане, увиснала сред пръснати брилянти.

Ариста постави ръка на перваза и погледна надолу. Видя виещата се сребърна линия на река далеч отдолу, блеснала на лунната светлина. В основата на кулата лагерни огньове обграждаха града, самите те прилични на звезди. Когато погледна право надолу, главата й се завъртя, а сърцето затупа ускорено. Чудейки се колко близо е до върха на кулата, тя погледна нагоре и преброи още три реда прозорци преди алабастровата бяла корона.

- Благодаря - каза тя на Мъртън и кимна към Дженисън.

- Бъдете сигурна, Ваше Височество, той е там горе.

Принцесата кимна, без да разбира дали той има предвид бога или

патриарха.

Глава 4 Далгрен

В продължение на пет дни Ройс, Ейдриън и Тракия си пробиваха път през безименното море от дървета в източния край на Аврин: оспорван от Олбърн и Дънмор район. Всяко от кралствата претендираше за заобикалящата ги огромна, гъста гора, но никое не си бе давало зор да приключи спора - до основаването на Далгрен. Огромната гора, наричана просто Изтока или Източните пущинаци, оставаше неизсечена, недокосната, не-опорочена. Пътят им, представлявал широко платно през Олбърн, бързо се превърна в следи от кола с прораслa между тях трева. Нямаше огради, ферми или крайпътни ханчета, които да прорязват стените от зеленина; нито се разминаваха с други пътници.

Тук на североизток картите бяха бегло схематични, като на север от Нидвалден нищо не бе нанесено.

Имаше моменти, в които красотата на гората спираше дъха, дори бе свръхестествена. Монолитни брястове се извисяваха над тях, оформяйки висок тунел. Напомняше на Ейдриън за малкото кратки моменти, в които бе надничал в Мареската катедрала в Медфорд. Източените стволове на дърветата се протягаха над пътеката подобно на църковните подпори, оформяйки пещера от растителност, прорязана от деликатни лъчи приглушена светлина. Ъгълът на виделината създаваше впечатление на влязъл от редици прозорци в покрива. По земята бяха пръснати туфи папрат, пробили през мекия килим на миналогодишните кафяви листа. Хор птици пееха в невидените височини, а сред крехките листа като кашлица, шепот и суматоха на събрание шумоляха катерици. Бе красиво и същевременно обезпокоително, подобно потапяне прекалено навътре в непознатите, несъзрените и неопитомени места.

С течение на времето пътуването бе ставало все по-трудно. Неотдавнашните пролетни бури на места бяха съборили дървета върху пътеката, които запречваха пътя не по-малко успешно, от която и да е крепостна стена. Слязоха от конете и поведоха борба с гъстите храсти, докато Ройс търсеше заобиколен път. Минаваха часове, а те още не се връщаха на пътя. Изподраскани и потни, превеждаха конете си през няколко рекички, докато не се

изправиха пред стръмнина. Поглеждайки към каменистото й дъно, Ейдриън хвърли скептичен поглед към Ройс. Обикновено не подлагаше на съмнение усещането му за посока или избрания от него път; Ройс имаше безпогрешното умение да се ориентира в дивотата и го бе доказал многократно. Боецът вдигна глава, но не можа да види нито слънцето, нито небето - клони и листа узурпираха гледката.

- Не сме се заблудили - каза им Ройс с леко раздразнение в гласа си.

Отправиха се надолу по склона. Ройс и Тракия водеха конете за юздите, докато Ейдриън проправяше път. На дъното откриха малко поточе, но не и пътека. Ейдриън отново погледна към Ройс, но този път крадецът не каза нищо, докато отново се бореха с гъстата растителност.

- Ето - каза Тракия, сочейки напред към просека, огряна от съумял да надхитри листния балдахин слънчев лъч. Още няколко крачки ги изведоха на малък път. Ройс го погледна за миг, сетне сви рамене, яхна коня си и потегли напред.

Напускането на горските дебри приличаше на излаз от дълбока пещера, мислеха си те, докато премигваха на първите преки слънчеви лъчи от няколко дни насам. На поляната имаше груб дървен кладенец. До него бе застанало дете, извело на паша стадо от осем свине. То бе на не повече от пет; носеше дълга тънка пръчка в ръка и учудено изражение на оцапотеното си личице. Ейдриън не можеше да се произнесе дали детето бе момче или момиче, тъй като то бе облечено само в мръсна и толкова окъсана ленена ризка, че дупките имаха правото да претендират за дизайнерска приумица.

- Пърл! - извика Тракия, докато се смъкваше от Мили толкова бързо, че конят пристъпи встрани. - Върнах се - отиде до детето, разроши сплъстената му косица.

Малкото - момиченце, предположи Ейдриън - не обърна особено внимание на Тракия и продължаваше да се взира в тях с ококорени очи.

Тракия протегна ръце и се завъртя:

- Това е Далгрен. Вкъщи.

Ейдриън слезе от коня и се огледа обуркан. Намираха се на малко парче опасана до корен земя; с кладенец, съграден от зле пасващи си дъски, с капеща върху парапета дървена кофа. Два набраздени пътя пресичаха този, по който бяха дошли, за да оформят триъгълник с център бунара. Гората ги заобикаляше от всички страни. Гигантски дървета все още закриваха небето, с изключение на пролуката над поляната, през която Ейд-риън можеше да види бледосиньото следобедно небе.

Ейдриън загреба шепа вода, за да освежи потното си лице. Мили почти го избълска настрана, докато жадно заравяше муцуна в кофата.

- Каква е тази камбана? - запита Ройс, докато на свой ред слизаше от Мишка и съпровождаше думите си с посочващ жест.

Ейдриън проследи ръката му и се изненада да види масивен бронзов чан с лост, увесен на клона на недалечен дъб. Предположи, че ако камбаната бе на земята, Ройс би могъл да стои изправен отдолу. Вече с възли по протежението му бе провиснало до нея.

- Бива си я - каза Ейдриън, докато се отправяше към камбаната. -Как звучи?

-Нея бий! - възкликна Тракия. Ейдриън вдигна вежди. - Използваме я само при спешен случай.

Той погледна отново камбаната и забеляза релефни изображения на Марибор и Новрон да опасват корпуса й.

- Изглежда малко екстравагантно за... - той огледа празната просека.

- Идеята бе на дякон Томас. „Едно село не е село без църква, а една църква не е църква без камбана“, все казваше. Всеки даде малко. Старият маркграф събра парите и ни я поръча. Камбаната бе завършена далеч преди да имаме време да построим църквата. Господин Макдърн я докара чак от Ерванон с воловете си. Когато се върна, нямаше къде да я поставим, а той имаше нужда от каруцата си. Тогава баща ми се сети да я окачим тук и да я използваме като сигнал за тревога до завършването на църквата. Това бе седмица преди началото на нападенията. По това време никой си нямаше и представа колко често ще я използваме - тя се взря в камбаната за миг и сетне добави: - мразя звука й.

Порив на вятъра зарови пръсти из листата, пътьом замятайки и кичур коса в лицето й.

- Там - тя посочи към пътя - живеят повечето от нас.

Ейдриън забеляза скрити в сенките постройки сред плитка падина, зад купища енчец и млечок. С дървен скелет, стени от плет и кал. Покривите бяха сламени, в ролята на прозорци се вживяваха дупки по стените. Повечето хижи бяха лишени от врати, компенсирайки с веещи се на вятъра завеси, при което се виждаха подовете от утъпкана пръст. До една къща забеляза зеленчукова градинка, някак съумяваща да получава слънчеви лъчи.

- Там отпред живеят Мей и Уент Дръндъл - каза Тракия. - По-скоро само Мей, защото Уент и момчетата. й бяха отнети неотдавна. Онази отляво, с градинката, е на Ботуикови. Преди наглеждах Тад и близнаците, но той вече е достатъчно голям, за

да се грижи за тях. Те са ми като семейство. Лина и майка ми бяха много близки. Отзад се вижда покрива на Макдърнови. Господин Макдърн е селският ковач и стопанин на единствените волове. Отстъпва ги на всички, което го прави особено популярен през пролетта. В онази къща с люлката живеят Касуелови. Мария и Джеси са най-добрите ми приятели. Баща ми окачи люлката скоро след преместването ни тук. На нея прекарах някои от най-щастливите дни в живота си.

- А къде е твоята къща? - запита Ейдриън.

- Баща ми я построи надолу по хълма - тя посочи към отиваща на изток пътечка. - Беше най-добрата къща - най-добрата ферма, наистина - в селото. Всички така казваха. Сега почти нищо не е останало.

Пърл все така не ги изпускаше от очи, попивайки всяко тяхно движение.

- Здравей - приклекна Ейдриън с усмивка. - Казвам се Ейдриън, а това е моят приятел Ройс - Пърл го изгледа и отстъпи крачка назад, размахвайки пръчката пред себе си. - Май не си от най-разговорливите?

- Родителите й бяха убити по време на сеитба преди два месеца - каза им Тракия, докато гледаше детето със състрадателни очи. - Бе посред бял ден и като всички останали, те си мислеха, че е безопасно, но беше бурен ден. Облаците бяха помрачили небето... - Тракия замлъкна, сетне додаде: - Много хора умряха.

- Къде са всички? - попита Ройс.

- Сега са на полето за първата коситба, но скоро ще се върнат; става късно. Пърл се грижи за свинете на цялото село, нали, Пърл? - момичето закима енергично, държейки пръчката си с две ръце и Ейдриън под око.

- Какво има натам? - попита Ройс. Той бе напуснал поляната и се взираше по пътя, който отвеждаше на север.

Ейдриън го последва, водейки Мили с кофата, опашката й храбро отбивайки нападението на рояк досадни мухи. Подминавайки ивица смърчове, видя изсечен хълм да се издига само на няколкостотин ярда по-далеч. На върха му имаше ограда от подострени колове, обградила голяма дървена къща.

- Това е замъкът на маркграфа. Дякон Томас се нагърби с отговорността на стюард, докато кралят назначи нов управител. Той е много любезен и не мисля, че ще има нещо против да използвате конюшните, предвид липсата на други коне в селото. Засега просто ги вържете за кладенеца и можем да отидем при баща ми. Пърл, наглеждай им нещата и дръж прасетата надалеч. Ако Тад, Хал или Арвид се върнат преди мен, кажи им да отведат

конете до замъка и да питат дякона дали може да ползват конюшните. Разбра ли?

Момиченцето кимна.

- Тя говори ли? - попита Ейдриън.

- Да, просто вече не го прави много често. Елате, ще ви заведа у... каквото е останало от дома. Татко вероятно е там. Не е далече и е много приятна разходка.

Тя ги поведе на изток по пътечка, която водеше надолу покрай къщите. Заобикалянето предостави на Ейдриън възможност да огледа по-добре селцето. Можа да види повече къщи, всички от които бяха схлупени, вероятно с по една-едничка стая. Имаше и други, по-дребни структури: няколко повдигнати за защита от плъхове корита и нещо, което очевидно изпълняваше функцията на обществена тоалетна - също лишено от солидна врата.

- Ще помоля Ботуикови да ви приютят, докато сте тук. Аз самата ще остана при тях, те. - Тракия застина. Ръцете й се стрелнаха към лицето, докато си поемаше рязък дъх, а устните й затрепериха.

До пътеката, недалеч от къщата с люлката, от земята стърчаха две пресни надгробни дъски. Върху тях бяха издълбани имената Мария и Джеси Касуел.

* * *

Фермата на Ууд изникна пред очите им. Няколко изсечени акра, предимно в подножието на хълм, където гъста пшеница растеше в идеално прави редици. Обграждаше я ниска каменна стена, построена от внимателно подбрани камъни. Беше красиво поле: богат чернозем, добре обработено, добре засято и добре дренирано.

Самият чифлик се намираше на възвишение над полето. Къщата приличаше повече на опустошена черупка. Покривът липсваше; вятърът бе разпилял сламата из двора. Бяха останали само няколко раздробени дъски - като скелет на загниващ труп. Коминът и долната част на сградата бяха направени от камъни и се бяха запазили предимно здрави. Тук-та-ме имаше отчупили се, но болшинството изглеждаха странно непокътнати.

Дребни детайли привлякоха вниманието на Ейдриън. Под един от прозорците висеше саксия с украсен ръб и издълбан на нея елен. Предната врата, изработена от солиден дъб, не разкриваше никакви видими сглобки. Изграждащите стените камъни, редуващи сиво, розово и жълто-кафяво, бяха усърдно загладени. Виещата се пътека бе обградена с храсти, подрязани по подобие на плет.

Терън Ууд седеше сред останките от дома си. Едрият фермер, с тъмна груба кожа, имаше къс кичур посивяла коса над изсеченото от вятъра и слънцето лице. Толкова дълго се бе борил със земята, че изглеждаше като част от нея: чепат дънер с лице като обрулена скала. Държеше коса между краката си и си почиваше облегнат на една от непокътнатите стени, бавно следвайки контурите на закривеното острие с точило. Камъкът стържеше напред и назад, докато мъжът се взираше в полето с изражение, определено от Ейдриън като презрение.

- Татко! Върнах се! - Тракия изтича до фермера и увисна на врата му. - Липсваше ми.

Терън изтърпя стискането и се взря в тях:

- Тези ли са?

- Да. Това са Ейдриън и Ройс. Дошли са чак от Колнора, за да ни помогнат. Те могат да вземат оръжието, за което Есра ни каза.

- Аз си имам оръжие - изръмжа фермерът и отново се върна към преустановеното заточване. Звукът бе студен и стържещ.

- Това? - попита Тракия. - Косата ти? Маркграфът имаше меч, щит и броня и...

- Не е това. Имам друго оръжие. Много по-голямо; много по-остро.

Объркана, тя се огледа. Старецът не каза нищо повече.

- Нямам нужда от каквото там е скрито в кулата, за да убия звяра.

- Но ти ми обеща!

- И удържах на думата си - отвърна той, прокарвайки бруса още веднъж. - Чакането само направи оръжието ми по-остро.

Той потопи камъка в кофата вода до себе си. Доближи го отново до острието, но спря и каза:

- Всяка сутрин щом отворех очи, виждах счупеното легло на

Тад и люлката на Хикъри. Натрошената бъчва, която Тад направи; нивите, които засях за него: леещи клас без моя намеса. Най-добрият сезон от десетилетие. Щях да пожъна повече от достатъчно, за да платя за договора и инструментите и щеше да ми остане. Щях да му построя магазин. Дори можех да си позволя знак и прозорци от истинско стъкло. Щеше да има дъсчена врата с панти и гвоздеи. Магазинът му щеше да стане най-добрата къща в цялото село. По-добра и от имението. Хората щяха да минават и да се взират, чудейки се какъв ли велик човек притежава подобен бизнес. Колко добър би бил този бъчвар, щом може да си позволи подобен дюкян?

Копелетата от Гламрендор, които не искаха да му позволят да си отвори магазин, как щяха да се чудят. Щеше да има дървен покрив и украсени стрехи, тезгях от твърд дъб и железни куки, на които да окачва фенери, когато остане да работи до късно през нощта. Бъчвите му щяха да бъдат складирани в помещение на гърба на магазина. Щях да го направя голямо - колкото плевня - и да го боядисам в червено, за да не остава незабелязано. Щях да му взема и кола, дори ако трябваше и сам да я сглобя. Така би могъл да праща поръчките си из Аврин, дори обратно до Гламрендор. Лично бих я откарал там, само за да видя изненадата и гнева по лицата им.

„Добрутро“, щях да им казвам, хилейки се като крокодил. Ето още една партида от Тадеус Ууд, най-добрият бъчвар в Аврин. Те ще се свиват и сипят проклятия. Да, мойто момче не е прост фермер, сър. От него щеше да започне традицията на семейство Ууд като занаятчии и магазине-ри.

Селото щеше да се разрасне. Щяха да се заселват още хора и да започват собствен бизнес. Ала Тад щеше да е първият, най-големият и най-добрият. Щях да се погрижа за това. Скоро това щеше да е град, читав град, а Ууд - най-успялото семейство; търговско семейство, даващо пари за изкуството и разхождащо се с хубави карети. Тази къща щеше да е истинско имение, защото Тад щеше да настоява, но аз не бих имал нищо против. Щях да се задоволя да гледам как Хикъри расте, как се учи да чете и пише; и може би как го назначават за магистрат. Внукът ми в черните роби! Да, сър, магистрат Ууд отива в съда с прекрасна карета, а аз съм застанал и го гледам.

Виждам го. Всяка сутрин се събуждам; сядам; поглеждам надолу по Стоуни Хил и виждам всичко това. Точно там, в растящото пред мен поле. Не съм го прекопавал. Не съм го обработвал, но я го погледнете. Най-добрата реколта, която някога съм имал, ставаща все по-висока всеки ден.

- Татко, моля те, ела с нас у Ботуикови. Вече става късно.

- Това е моят дом! - изрева старецът, но не на нея. Очите му бяха все още върху полето. Той заточи острието още веднъж. Тракия въздъхна.

Настъпи продължително мълчание.

- Ти върви с приятелите си. Аз се заклех да не го търся, но винаги има шанс той да дойде при мен.

- Но, татенце...

- Казах да тръгваш. Не ми трябваш тук.

Тракия хвърли поглед към Ейдриън. В очите й проблясваха сълзи. Тя се олюля за момент, сетне рязко се обърна и затича обратно по пътеката. Терън не обърна внимание. Старият фермер наклони острието на другата страна и продължи да заточва. Ейдриън остана да го наблюдава за момент; звуците на метала заглушиха отдалечаващите се хленчове на Тракия. Мъжът не отмести поглед нито за миг - нито към Ейдриън, нито към пътеката. Наистина бе непоклатим.

Откри Тракия само на няколко десетки ярда надолу по пътеката. Тя бе паднала на колене и плачеше. Тялото й се поклащаше, а косата й се тресеше от движението. Ейдриън внимателно постави ръка на рамото й.

- Баща ти е прав. Това му оръжие е изключително остро.

Ройс се присъедини към тях, носейки отчупено парче дърво. Погледна към Тракия с неловко изражение.

- Какво е това? - запита Ейдриън, преди партньорът му да е изтърсил нещо грубо.

- Какво ще кажеш? - Ройс му подаде парчето, очевидно някога принадлежало към къщата. Дебел и широк със хубав стар дъб. В него имаше четири дълбоки нареза.

- Следи от нокти? - Ейдриън взе дървото и постави ръка с разперени пръсти. - Следи от гигантски нокти.

Ройс кимна:

- Каквото и да е, очевидно е огромно. Така че как никой не го е виждал?

- Тук става много тъмно - каза им Тракия, докато се изправяше, бършейки сълзи. На лицето й се появи любопитно изражение и тя пристъпи към растящата в подножието на един клен жълта форзиция. Колебливо се наведе и се изправи, държейки нещо, което Ейдриън на пръв поглед определи като сноп стара трева в кърпа. Докато тя внимателно очистваше листата и клечките, той можа да види, че това е груба кукла с коса от конци и плюсове за очи.

- Твоя? - запита Ейдриън.

Тя поклати глава, но не каза нищо. След момент мълчание отговори:

- Направих това за Хикъри, синът на Тад. Беше подарък за настъпването на зимата, любимата му играчка. Носеше я навсякъде - почиствайки последните тревички от куклата, тя я погали. - Изцапана е с кръв - гласът й потрепери. Притискайки куклата към гърдите си, тя каза тихо:

- Той забравя, че те бяха и мое семейство.

* * *

Ройс определи времето на завръщане в селото като ранна привечер, но светлината вече замираше, невидимото слънце бързо бе пронизано от огромните дървета. Момиченцето и прасетата й бяха изчезнали, заедно с конете и багажа. На тяхно място завариха група щуращи се хора, чиято припряност го накара да се застане нащрек.

Мъже кръстосваха поляната с мотики, брави и наръчи нацепени дърва на рамо. Болшинството бяха боси, облечени в подгизнали от пот туники. Жените носеха снопове клони, тръстикови стъбла, блатни треви и стъбла от лен. Ройс разбра защо Тракия бе останала толкова възхитена от роклята, която й купиха. Селянките бяха изтоалирани в еднотипни светлосиви ризи без никакви украшения.

Всички изглеждаха изтерзани и изморени, бързащи да се приберат по домовете си и да свалят товарите си. Докато тримата наближаваха, едно момче вдигна глава и се спря. То носеше зад врата си мотика с дълга дръжка и бе прекарало над нея ръце.

- Кои са тези? - запита то.

Това привлече вниманието на околните. Възрастна жена се вгледа, все още стискайки вейките си. Гол до кръста мъж с мощни ръце остави товара си дърва и взе брадвата си. Той погледна към Тракия, която все още бършеше зачервените си очи и закрачи решително към тях.

- Винс, имаме посетители! - извика, докато пренасяше топора в дясната си ръка.

По-нисък и по-стар мъж с неподдържана брада се обърна и също остави товара си. Заръча към момчето, което ги бе видяло:

- Тад, иди викни баща си - момчето се поколеба. - Тичай, синко!

Момчето изчезна към къщите.

- Тракия, мила - каза старата жена, - добре ли си?

Брадатият ги прониза с поглед:

- Какво ти направиха, момиче?

С наближаването на мъжете, Ройс и Ейдриън се раздвижиха едновременно, всеки поглеждайки очаквателно към Тракия. Ръката на Ройс потъна в гънките на плаща му.

- О, не! - извика Тракия. - Нищо не са ми направили!

- Не изглежда да е нищо. Изчезваш за седмици и се появяваш разплакана, облечена като...

Тракия поклати глава:

- Добре съм. Заради татко е.

Мъжете спряха. Все още държаха странниците под око, но хвърлиха изпълнени със симпатия погледи към нея.

- Терън е добър човек - каза й Винс, - силен мъж. Ще се оправи, ще видиш. Просто му трябва време.

Тя кимна, очевидно насила.

- А вие двамата кои сте?

- Това са Ейдриън и Ройс - най-накрая промълви Тракия, - от Кол-нора в Уоррик. Потърсих ги там за помощ. Това е господин Грифин, основателят на селото.

- Дойдох тук с брадва, нож и не още много неща. Останалите бедни души бяха достатъчно глупави да ме последват, защото им казах, че ги очаква по-добър живот, а те сглупиха да ми повярват - той протегна ръка. - Наричайте ме Винс.

- Аз съм Дилън Макдърн - каза голият до кръста мъж. - Тукашният ковач. Предположих ще искате да знаете това. Имате коне, нали? Момчетата ми казват, че завели два в конюшнята преди малко.

- Това е Мей - каза Винс, представяйки старата жена. Тя кимна бавно. След като се бе изяснило, че Тракия е добре, старата жена се прегърби, а очите и станаха матови и отнесени, докато тя се отдалечаваше с клонките си.

-Не й обръщайте внимание. Тя... не й е леко напоследък - Винс хвърли поглед към Дилън, който кимна.

Момчето се завърна, водейки още един мъж. По-стар от Макдърн, по-млад от Грифин и по-слаб от двамата, той влачеше крака, присвивайки очи напук на оскъдната светлина. В ръцете си държеше прасенце, което се мъчеше да промени този факт.

- Защо си си донесъл прасето, Ръсел? - попита го Грифин.

- Момчето каза, че съм ви бил нужен. Каза, че било спешно.

Грифин погледна към Дилън, който му върна погледа с лихвата на

повдигнати рамене:

- Спешните случаи често могат да бъдат разрешавани с прасета, нали?

Ръсел се намръщи:

- Едвам я хванах. Раздразва се след цял ден с Пърл и няма начин да я пусна сега, като пада нощта. Какъв е спешният случай?

- Оказа се, че няма такъв. Фалшива тревога - каза Грифин.

Ръсел поклати глава.

- В името на Мар, Винс, изплаши ме до смърт. Следващия път ще увиснеш на въже, само и само да уплашиш хората.

- Не беше нарочно - посочи с глава Ройс и Ейдриън. - Мислехме, че тези са замислили нещо.

Ръсел ги погледна:

- Посетители, а? Откъде идвате?

- Колнора - отвърна Тракия. - Аз ги поканих. Есра каза, че те могат да помогнат на баща ми. Надявах се, че ще им позволиш да останат с нас.

Ръсел я погледна и въздъхна тежко с навъсване, събрало крайчетата на устата му.

- О, добре тогава - заекна Тракия, изглеждайки засрамена. - Мога да попитам дякон Томас дали...

- Разбира се, че могат да нощуват при нас, Тракия. Не би трябвало дори да питаш за подобно нещо - хващайки прасенцето под мишница, той постави ръка на лицето ѝ и я погали по бузата. - Просто Лина и аз. бяхме убедени, че си си отишла. Че си намерила по-добър дом.

- Никога не бих изоставила баща си.

- Не. Не, предполагам не би. Ти и баща ти сте си лика-прилика в това отношение. Камъни и двамата. Марибор да е на помощ на онзи, който намери когото и да е от вас на пътя си.

Прасето направи опит да избяга, извивайки се, ритайки с копитца и квичейки. Ръсел го улови точно навреме.

- Трябва да се връщам. Жената ще ме търси. Ела, Тракия. Доведи и приятелите си - поведе ги към къщиците. - В името на Мар, момиче, откъде си взела тази рокля?

Докато останалите се раздвижиха, Ройс остана на мястото си. Ейд-риън му хвърли любопитен поглед, но продължи с другите. Партньорът му остана на пътеката, наблюдавайки как селяните бързат да оползотворят последните остатъци дневна светлина: носейки вода, окачайки дрехи, събирайки животни. Пърл обикаляше около кладенеца със сведено само до две прасета стадо. Мей Дръндъл излезе от къщата си с дръпната забрадка и висяща сива коса. За разлика от останалите, тя се движеше бавно. Тя отиде встрани от дома си, където имаше три забити в земята дъски, подобно на маркировките на Касуелови. Постоя права за миг, сетне коленичи за известно време и накрая се прибра обратно вътре. Тя бе последният прибрал се жител на селото.

Навън останаха само Ройс и мъжът до кладенеца.

Който не беше фермер.

Ройс го бе забелязал от мига, в който се бяха завърнали. Дългата му стройна фигура мълчаливо се опираше на излака, отпочивайки в сенките, така че почти се сливаше с фона. Косата

му се лееше свободна по раменете: тъмна с редки сребърни жилки. Имаше високи скули и дълбоки мрачни очи. Обгърналата го дълга роба блестеше с последните слънчеви лъчи. Бе неподвижен. Очевидно чакането не го безпокоеше и бе отлично обучен в изкуството на търпението.

Не изглеждаше стар, но крадецът не се оставяше това да го заблуди. Мъжът не се бе променил особено, откакто преди две години Ройс, Ейд-риън, младият принц Олрик и монах на име Майрън му бяха помогнали да избяга от затвора Гутария. Цветът на робата му беше различен, ала пак неопределим. Колебанието на Ройс този път варираще между тюркоазено и тъмно зелено. Както винаги, широките ръкави скриваха отсъствието на ръце. Също така си бе пуснал брада.

Наблюдаваха се един друг, сетне Ройс мълчаливо прекоси поляната. Два призрака, срещащи се на кръстопът.

- Отдавна не сме се виждали, Есра. Или да те наричам господин Хаддон?

Мъжът наклони глава, повдигайки очи.

- И аз се радвам да те видя, Ройс.

- Откъде знаеш името ми?

- Магьосник съм. Или това ти е убягнало при последната ни среща?

Ройс помълча и се усмихна:

- Знаеш ли, може и да е. Дали няма да е по-добре да ми го запишеш, за да не го забравям повече?

Есрахаддон повдигна вежда:

- Това беше малко грубо.

- Откъде знаеш кой съм?

- Гледах *Конспирацията за короната* в Колнора. Намерих декорите за жалки и оркестрацията отвратителна, но историята си струваше. Особено ми хареса дръзкото бягство от кулата, а малкият монах беше много забавен - любимият ми образ. Също останах доволен, че в историята нямаше магьосник. Чудя се кому трябва да благодаря за този пропуск; определено не на теб.

- Те също не използваха истинските ни имена. Така че ти как ги узна?

- Ти как би узнал името си, ако беше на мое място?

- Щях да питам хора, които знаят. Та кого си питал?

- *Ти* би ли ми казал?

Ройс се намръщи:

- Има ли въпрос, на който да не отговаряш с друг такъв?

- Съжалявам, навик е. Бях учител през по-голямата част от живота си на свобода.

- Речта ти се е променила - отбеляза Ройс.

-Благодаря ти за наблюдателността. Много се постарах. Стоях в много таверни през последните две години и слушах. Езиците ми се удават, говоря няколко. Още не зная всички разговорни думи, но не беше трудно да се нагодя към общата граматика. В крайна сметка е същият език, само дето говореният от вас диалект е малко... по-опростен от това, на което аз бях свикнал. Като да говориш с груб акцент е.

- Значи си открил кои сме, като си гледал лоши пиеси и си научил езика, слушайки пияници. Сега ми кажи защо си тук и по-важно, за какво сме ти ние?

Есрахаддон се изправи и бавно обиколи кладенеца. Погледна към земята, където последните слънчеви лъчи прозираха през листата.

- Бих могъл да ти кажа, че се крия тук и това би прозвучало достоверно. Бих могъл също да река, че съм научил за съдбата на това село и съм дошъл да се притека на помощ, защото така правят магьосниците. Разбира се, и двамата знаем, че няма да повярваш на тези отговори. Така че нека спестим време. Защо ти не ми кажеш защо съм тук? Тогава можеш да се опиташ да прецениш по реакцията ми дали си прав или не, тъй като тъй или иначе възнамеряваш да постъпиш така.

- Всички магьосници ли са били толкова досадни като тебе?

- Много по-зле, страхувам се. Аз бях един от най-младите и най-милите.

Млад мъж - май името му беше Тад, помисли си Ройс - изтича с кофа в ръка.

- Става късно - тревожно каза той, докато пълнеше съда с вода. Няколко ярда по-натам Ройс видя жена да се мъчи да вкара упорит козел в къщата, докато момче го буташе отзад.

- Тад! - извика мъж и момчето се обърна рязко.

-Ида!

То се усмихна, кимна им, грабна кофляка и изтича обратно по пътя, същевременно съумявайки да разлее половината вода.

- Тук си, защото ти трябва нещо от Авемпарта - започна Ройс. - И не мисля, че е меч-демоноубиец. Използваш бедното момиче и изтерзания й баща да примамят Ейдриън и мен тук, за да завъртим дръжка, която очевидно представлява проблем за тебе.

Есрахаддон въздъхна.

- Разочароващо. Мислех те за по-умен. И тези постоянни намеци за недъга ми са отегчителни. Не *използвам* никого.

- Значи в кулата наистина има оръжие?

- Точно така.

Ройс го изгледа преценяващо за момент, сетне се намръщи.

- Не можеш да разбереш дали лъжа, нали? - магьосникът се

усмихна самодоволно.

- Не мисля, че лъжеш, но и не мисля, че казваш истината.

Веждите на Есрахаддон се повдигнаха:

- Това е друго нещо. Може и да не си напълно загубена кауза.

- Може би в кулата има оръжие. Може би то ще ни помогне да убием... каквото ги тормози. Но може би ти на първо място си призовал звяра, за да имаш повод да ни повикаш тук.

- Логично - кимна Есрахаддон. - Болезнено манипулативно, но мога да проследя разсъжденията. Ала ако си спомняш, нападенията над селото са започнали преди да изляза от затвора.

Ройс още веднъж се намръщи:

- Тогава защо си тук?

Есрахаддон се усмихна:

- Нещо, което трябва да разбереш, момчето ми, е че чародеите не са извори на информация. Но трябва да знаеш поне това: фермерът Терън и дъщеря му днес нямаше да са сред живите, ако не се бях появил и не я бях изпратил да ви доведе.

- Добре. Присъствието ти на това място си е твоя работа. Приемам това. Но *аз* защо съм тук? Поне това би могъл да ми кажеш, нали? Защо да си правиш труда да узнаваш имената ни и да откриваш къде сме -наистина впечатляващо, впрочем - когато би могъл да наемеш първия срещнат крадец да разбие ключалката?

- Защото не всеки би ми свършил работа. Ти си единственият, който може да отвори Авемпарта.

- Искаш да кажеш, че съм единственият крадец, когото познаваш?

- Помага да слушаш какво говоря. Казах, че само ти можеш да отвориш кулата.

Ройс се взря в него.

- Има чудовище, което убива без ред - каза му Есрахаддон с неочаквана сериозност. - Създадено от човек оръжие не може да го нарани. То идва нощем и хора умират. Нищо не може да го спре с изключение на меча, който лежи скрит в тази кула. Трябва да откриеш начин да влезеш вътре и да го вземеш.

Ройс продължаваше да се взира.

- Прав си. Това не е цялата истина, но въпреки това е вярно и е всичко, което съм склонен да обясня. засега. За да узнаеш повече, е необходимо да влезеш вътре.

- Да крадеш мечове - промърмори предимно за себе си Ройс. - Добре, да видим кулата. Колкото по-рано я видя, толкова по-рано мога да започна с проклятията.

- Не - отвърна магьосникът. Отново сведе поглед в земята, където слънцето вече бе изчезнало. Погледна нагоре към

смрачаващото се небе.

- Пада нощта и трябва да се приберем. Ще отидем на сутринта, но тази нощ ще се скрием с останалите.

Ройс изучаваше магьосника:

- Знаеш ли, когато за първи път те срещнах, имаше всички тези приказки за големия страшен магьосник-гръмовержец, който може да мести планини, а се оказва, че не можеш да надвиеш някакво чудовище или да отвориш стара кула. Мислех те за по-могъщ.

- Бях - отвърна Есрахаддон и за първи път повдигна ръце, оставяйки ръкавите да се отдръпнат и разкрият чоканите на мястото на ръцете. -Магията малко прилича на свиренето на цигулка. Дяволски е трудно без ръце.

* * *

Вечерята тази вечер се състоеше от зеленчукова яхния, невзрачна комбинация от целина, лук и картофи в рядък бульон. Ейдриън получи малка порция, която беше далеч от засищаща, но му се стори изненадващо вкусна, гарнирана с необичайни подправки, оставящи изгарящ вкус в устата.

Лина и Ръсел Ботуик спазиха обещанието си да ги приютят за през нощта; любезност, която съумяха да оценят напълно, когато установиха колко вече е претъпкана къщата им. Имаха три деца, четири прасета, две овце и коза на име Мами - всичко това наблъскано в една стая. Комарите също се възползваха от гостоприемството, застъпвайки на нощната си смяна в замяна на мухите. Бе трудно да се диша в изпълнената с пушек и животинска миризма къща. Ройс и Ейдриън се разположиха колкото се може по-близо до вратата и седнаха на пода.

- Нямах си и представа от земеделие - казваше Ръсел Ботуик. Както повечето селяни, бе облечен в дрипава риза до колене, пристегната в кръста с парче връв. Широките кръгове под очите му бяха друг белег, характерен за всички обитатели на Далгрен. - Бях свещоливник в Дрисму-ур. Работех като калфа на Хитил стрийт. Благодарение на Терън оцеляхме през първата си година тук. Щяхме да умрем от глад или студ, ако не бяха Терън и Ади Ууд. Те ни взеха под крилото си и ни помогнаха да построим тази къща. Терън ме научи как да ора.

- Ади ми акушира, когато раждах близнаците - каза Лина, докато пълнеше купи, които Тракия подаваше на децата. Близначките и Тад се взираха от сламениците си. - А Тракия бе нашата детегледачка.

- Не сме се поколебавали нито за миг да я приемем тук - каза Ръсел.

- Ще ми се само Терън да не беше толкова твърдоглав и също

да дойде...

- Просто не мога да се нагледам на роклята ѝ - каза за пореден път Лина Ботуик, поглеждайки към Тракия и поклащайки глава. Ръсел измърмори нещо, но тъй като устата му бе пълна, не стана ясно какво.

Лина се намръщи:

- Е, такава е.

Тя спря да говори за нея, но продължаваше да се взира. Лина бе мършава жена със светлокафява коса, остригана много късо, което ѝ придаваше момчешки вид. Носът ѝ бе толкова остър, че вероятно би могъл да реже пергамент. Имаше куп лунички, но не и вежди. Всички деца носеха прическа като нейната - без значение на пола, докато Ръсел си позволяваше да се отличава: той нямаше коса.

Тракия им разказваше истории от пътуването си до големия град, гледките и многобройните хора, които бе срещнала. Обясни как Ейдриън и Ройс я завели в луксозен хотел. Това предизвика разтревожени погледи у Лина, но тя се успокои при разкриването на още детайли. Тракия възторжено описа къпането си във вана гореща вода с ароматичен сапун и как прекарала нощта в огромно пухено легло под покрив от греди. Не спомена Търговската арка или какво се бе случило под нея.

Лина бе толкова завладяна, че почти остави яхнията да изкипи. Ръсел продължи да ръмжи и сумти. Есрахаддон седеше облегнат на стената между чекръка на Лина и буталката за масло. Робата му сега бе тъмносива. Беше толкова тих, че можеше спокойно да мине за сянка. По време на вечерята, Тракия го хранеше с лъжица.

Какво ли е усещането, чудеше се Ейдриън, докато ги наблюдаваше. *Да владееш такава сила, а да не можеш дори да използваш лъжица?*

След вечеря, докато помагаше на Лина да разчисти, Тракия редеше измитите купички на рафт и внезапно извика:

- Спомням си тази чиния! - на лицето ѝ изгря усмивка, докато гледаше единствената керамична чиния в къщата. Бледият бял овал с нежни сини плетеници лежеше в дъното, внимателно затъкнат до другите семейни ценности. - Спомням си, че когато бях малка, Джеси Касуел и аз... - тя спря и къщата утихна. Дори и децата спряха да шумят.

Лина спря да мие съдовете и я прегърна силно. Ейдриън забеляза черти по лицето ѝ, които не бе виждал преди. Двете жени стояха пред кофата с мръсна вода и плачеха тихо.

- Не трябваше да се връщаш - прошепна Лина. - Трябваше да останеш в онзи хотел.

- Не мога да го оставя - Ейдриън чу гласа на Тракия, приглушен от рамото на другата. - Той е всичко, което имам.

Тракия се отдръпна и Лина се помъчи да се усмихне.

Сега навън бе тъмно. От мястото си, Ейдриън не виждаше много -тук и там тънка ивица лунна светлина успяваше да се добере до земята. Премигваха светулки. Всичко останало се изгубваше в обгръщащата чернота на гората.

Ръсел придърпа табуретка и седна срещу двамата крадци. Запалвайки дълга глинена лула с тресчица дърво, той рече:

- Е, как възнамерявате да помогнете на Терън да убие чудовището?

- Ще направим каквото можем - отвърна Ейдриън.

Ръсел запуфка силно с лулата си, за да се убеди, че ще потегли, сетне угаси клечицата в пода.

- Терън е над петдесет. Знае как се държи вилата, но се съмнявам някога да е похващал меч. Вие двамата ми приличате на типа хора, които са виждали битка отблизо, пък Ейдриън дори има не един, а три меча. Щом някой носи толкова мечове, значи знае да ги ползва. Чини ми се, че двамца като вас могат да сторят много повече от това да помогнат на един старец да си намери смъртта.

- Ръсел! - смъмри го Лина. - Те са наши гости. Вземи ги полей с вряща вода, като си почнал!

- Просто не искам да видя проклетия глупак да умира. Ако маркгра-фът и рицарите му не са имали шанс, то какво би могъл да направи старият Терън? Дъртак с коса. Какво се опитва да докаже? Колко е храбър ли?

- Не се опитва да докаже нищо - внезапно се обади Есрахаддон и гласът му укроти стаята като изпусната чиния. - Опитва се да се самоубие.

- Какво? - запита Ръсел.

- Прав е - каза Ейдриън. - Виждал съм го преди. Войници - професионални войници - смели мъже, просто стигат до момент, в който тежестта им идва в повече. Всичко може да послужи за причина: твърде много смърт, убит приятел, дори нещо тривиално като смяна на времето. Познавах мъж, който бе сред предните линии в дузини битки. Отказа се, когато куче, с което се беше сприятелил, бе убито и изядено. Естествено, подобен воин не може да си отиде просто така, не може да се откаже. Трябва да си отиде в бой. Така че те се втурват незащитени, избирайки си предварително обречена битка.

- Тогава не бива да ви губя времето - каза Тракия. - Ако баща ми не иска да живее, то каквото има в онази кула не може да го спаси.

Ейдриън съжали за думите си и добави:

- Всеки ден, в който той остава жив, носи шанса да намери нова надежда.

- Баща ти ще се оправи, Тракия - каза й Лина. - Този мъж е здрав като гранит. Ще видиш.

- Мамо.

Лина не обърна внимание на детето:

- Не ги слушай на тези хора. Те не познават баща ти, за да говорят така за него.

- Мамо.

- Честно, да кажеш на бедното дете нещо подобно, след като е загубила семейството си...

-Мамо!

- Какво е толкова важно, Тад? - Лина почти изкрещя на детето.

- Овцете. Виж овцете.

Тогава всички го забелязаха. Сблъскани в ъгъла на стаята, овцете бяха притихнали по време на вечерята. Куп вълна, за чието съществуване Ейдриън бе забравил. Сега те се блъскаха една друга, бутайки се срещу дъската, която Ръсел бе поставил. Звънчето на врата на Мами дрънчеше, докато козата се раздвижи неспокойно. Едно от прасетата се стрелна към вратата и Тракия и Лина го уловиха в последния миг.

- Деца. Слезте долу - приглушено извика Лина.

Трите деца се спуснаха от тавана, където бяха пропъдени по време на вечерята заради неочакваната пренаселеност. Майка им ги събра около себе си в центъра на къщата. Ръсел се надигна от табуретката и угаси огъня с мръсната вода.

Обгърна ги мрак. Никой не продумваше. Навън щурците замлъкнаха. Жабите ги последваха секунда по-късно. В къщата животните продължаваха да шават неспокойно. Друго прасе се стрелна. Ейдриън чу копитцата му да тропат по пръстения под по посока на вратата. Усети Ройс да се раздвижва до себе си, сетне настъпи тишина.

- Ето, някой да го вземе - прошепна Ройс. Тад пролази по посока на звука и пое прасето.

Чакаха.

Звукът започна глухо и неясно. Пъхтене, помисли си Ейдриън, като духало, подклаждащо пещ. Разнесе се по-наблизо, по-силно, по-измъче-но - мощен и силен. Звукът се разнесе над главите им и Ейдриън инстинктивно погледна нагоре, но видя само тъмнина. Ръцете му се преместиха на петите на мечовете.

Трумп. Трумп. Трумп.

Седяха свити в мрака, слушайки, докато звукът се отдалечи,

сетне отново стана по-силен. Пауза - пълна тишина. В къщата всички затаиха дъх.

Хряс!

Ейдриън подскочи при шумния трясък, който прозвуча като експло-дирало дърво. Сграбчване, раздиране, разчупване - цяла бран насилствени звуци. Писък. Женски глас. Изкрещяването бе истерично и безумно.

- Мили Марибор! Мей! - проплака Лина.

Ейдриън скочи на крака. Ройс вече бе станал.

- Не си губете времето - каза им Есрахаддон. - Тя е мъртва. Не можете да направите нищо. Чудовището не може да бъде наранено от оръжията ви. То...

Двамата бяха вече излезли.

Ройс бе по-бърз и търчеше към къщицата на Мей Дръндъл. Ейдриън не виждаше по-далеч от носа си и сляпо последва шума от стъпките на Ройс.

Виковете спряха - рязък, груб край.

Ройс спря и Ейдриън за малко да го отнесе.

- Какво има?

- Покривът е откъртен. Има кръв по целите стени. Няма я. Няма го.

- Го? Видя ли нещо?

- Зърнах го за секунда, но бе достатъчно.

Глава 5 Цитаделата

Ройс и Есрахаддон излязоха веднага щом се развидели и последваха пътечката, която извеждаше извън селото. Откакто бяха пристигнали в Далгрен, Ройс бе забелязал далечен звук - глух, но постоянен. С наближаването на реката, той прерасна в рев. Нидвалден бе огромна - ширнали се буйни води, които се носеха яростно и се разбиваха в скалите. Един дълъг миг Ройс просто се взираше. Забеляза клон в средата на реката, черна и сива купчина листа, носещи се безпомощно по течението. То се провираше сред речните камъни, плъзгаше се над скалите и накрая изчезваше в бял облак. В центъра видя нещо високо да се издига, закрито от водния прах и клоните, които се протягаха над водата.

- Трябва да слезем по-надолу по течението - обясни Есрахаддон, до-като поведе Ройс по още по-тясна, следваща брега пътека. Оросена трева никнеше по него; пойни птици лееха пронизителни мелодии в мекия утринен бриз. Дори с гърмящата река и пресните спомени от оплискан с кръв дом без покрив,

мястото навяваше спокойствие.

- Ето я - каза почтително Есрахаддон, когато стигнаха до камениста просека, разкрила им пълна гледка към реката. Бе широка и водата отминаваше с ярост, за да изчезне зад внезапен водопад.

Стояха много близо до ръба на водопада и можеха да видят белия прах, надигащ като мъгла се от рязкото падане. В средата на реката, на ръба на водопадите, масивни скали цепеха водата като нос на кораб, олю-ляващ се на ръба на бездната. На този страховит пиедестал се издигаше цитаделата Авемпарта. Съградена изцяло от камък, кулата се протягаше към небето, здраво впила каменните си корени. Букет от високи, стройни кьсове се издигаха като кристални сталагмити или висулки лед, чиято основа се губеше в облаците мъгла и пяна. На пръв поглед изглеждаше като естествено каменно образувание, но по-внимателното вглеждане откроряваше прозорци, алеи и стълби, внимателно интегрирани в архитектурата.

- И как се очаква да стигна там? - запита Ройс, надвиквайки рева на реката; наметалото му плющящо като змия.

- Това е проблем номер едно - изкрещя Есрахаддон в отговор, без да дава допълнителни разяснения.

Това някакъв тест ли е, или той наистина не знае?

Ройс проследи реката по голите скали до водопада. Тук земята се спускаше на повече от две хиляди фута до долината. Пред него имаше гледка на ненадминатата красота. Водопадите бяха великолепни. Силата на титаничния устрем бе хипнотизираща. Масивното течение синьо-бяла вода се лееше и блестеше в бялата диамантена мъгла, гласът на реката гърмеше в ушите му и го разтрисаше. На юг се разкриваше не по-малко величествена гледка. Ройс можеше да види как реката с мили прорязва зеления пейзаж, виейки се като змия по пътя си за Гоблинското море.

Есрахаддон се премести по-далеч от реката зад един гранит, предложил му защита от вятъра и пръските. Ройс се изкачваше към него, когато забеляза ивица по-ниски дървета. Тази редица създаваше просека в иначе монотонната зеленина. Той се отправи натам и установи, че това, което бе смятал за дере, е всъщност група по-млади дървета. И което бе по-важно, линията беше напълно права. Стари бодливи храсти и увивни растения прикриваха неестествени насипи. Той започна да копае и не спря да изхвърля пръст настрани, докато накрая не достигна до плосък камък.

- Изглежда тук някога е имало път - изкрещя към магьосника.

- Имаше. Прекрасен мост някога се издигаше през реката до

Авем-парта.

- Какво му се е случило?

- Реката - каза му чародеят. - Нидвалден не търпи човешките усилия за дълго. По-голямата част от него е била подкопана от водата и останките са паднали.

Ройс последва заровения път до ръба на реката, където застана и се вгледа в кулата отвъд агресивната водна маса. Огромно зелено количество се лееше край него, бързината му прикрита от чудовищния обем. Тъмнозеленото ставаше полупрозрачно зелено с наближаването на ръба, а в момента на падането водата се разбиваше на милиони капчици пяна. Чуваше само оглушителния рев.

- Невъзможно - промърмори.

Обърна се към магьосника и седна на затопления от слънцето скала, гледайки към далечната кула сред дъгите в мъглата.

- Искаш ли да отворя това нещо - запита с цялата си възможна сериозност крадецът, - или това е някаква игра?

- Не е игра - отвърна Есрахаддон, докато седеше облегнат на скала. Скръсти ръце и затвори очи.

Изглеждаше толкова удобно, че това ядоса Ройс:

- В такъв случай започни да ми казваш повече от споделеното досега.

- Какво искаш да знаеш?

- Всичко. Всичко, което знаеш за нея.

- Да видим. Веднъж бях тук преди много време. Тогава изглеждаше различно, разбира се. Мостът на Новрон все още съществуваше и отиването до кулата не представляваше проблем.

- Значи мостът е бил единствен начин да се достигне до кулата?

- О, не, не мисля така. Поне не би имало смисъл, ако случаят бе такъв. Елфите построили Авемпарта преди човечеството да се яви на лицето на Елан. Никой - поне не човек - не знае защо и за какво. Разположението й тук, на водопадите, изправена на юг към това, което наричаме Гоблиново море, може да означава, че може би елфите са я използвали като защита срещу децата на Уберлин - струва ми се, че вие ги наричате с джуджешкото им име, Ба Ран Гхазел - *морските гоблини.* Но това е малко вероятно, тъй като кулата е построена и преди тях. Някога тук дори може да е имало град. Толкова малко е останало от постиженията им в Апеладорн, но елфите са имали неописуема култура, богата с красота, музика и Изкуството.

- Като казваш *Изкуството,* имаш предвид магия?

Магьосникът отвори едно око и го погледна гневно:

- Да. И не ме гледай като че магията е нещо долно и мръсно. Виждал съм този поглед много пъти, след като избягах.

- Магията не е сред нещата, които хората смятат за добри.

Есрахаддон въздъхна и поклати глава със суров вид.

- Деморализиращо е да се види какво се е случило със света през годините на моето затворничество. Запазих живота и ума си, защото знаех, че един ден ще съумея да изпълня дълга си към човечеството, ала сега откривам, че почти не си струва усилията. Когато бях млад, светът бе невероятно място. Градовете бяха великолепни. Вашата Колнора не би могла да се мери и с най-малкия тогавашен град. Имахме вътрешна канализация - кранове отвеждаха вода право в домовете на хората. Имаше обширни, добре поддържани канализации и улиците не воняха на помийни ями. Сградите бяха на по осем и девет етажа, като някои се издигаха и до дванадесет. Имахме болници, където за болните се полагаха грижи и те оздравяваха. Имахме библиотеки, музеи, храмове и училища.

Човечеството е пропиляло наследството си от Новрон. Като да заспиш богат и да се събудиш просяк - той поспря. - Сетне идва онова, което вие вяло наричате магия. Изкуството ни отделяше от животните. То бе най-високото постижение на цивилизацията ни. Не само забравено, сега то е презирано. По мое време, онези, които можеха да изплитат Изкуството и подчиняват натуралните сили на света на волята си, бяха смятани за божи пратеници - свещени. Днес ще те изгорят на клада, ако случайно познаеш какво ще бъде времето утре.

Тогава бе много различно. Хората бяха щастливи. Нямаше бедни семейства, живеещи по улиците. Нямаше отчаяни селяни, борещи се за насъщния или принудени да живеят в коптори с три деца, четири прасета, две овце и коза; където следобедните мухи са по-гъсти от вечерната им яхния.

Есрахаддон се огледа тъжно:

- Като магьосник, животът ми бе посветен на изучаването на истината и прилагането ѝ в служба на императора. Никъде другаде не съумях да открия повече истина или да му служа по-мъдро от това място. И същевременно изпитвам съжаление. Ако само бях останал у дома. Щях отдавна да съм мъртъв, изживял щастлив и чудесен живот.

Ройс му се усмихна:

- Мислех, че магьосниците не са извор на информация.

Есрахаддон се намръщи.

- Кажи сега за кулата.

Магьосникът погледна назад към елегантните спирали, издигащи се над мъглата:

- При Авемпарта се провела последната битка от Великите елфичес-ки войни. Новрон отблъснал елфите обратно до Нидвалден, но те удържали позициите си, като се укрепили в кулата. Новрон не би позволил малко вода да го спре и наредил построяването на моста. Осем години и стотици удавени по-късно, мостът бил построен. Още пет години отнело на Новрон да превземе цитаделата. Това действие било колкото стратегическо, толкова и символично и принудило елфите да осъзнаят, че нищо не би могло да попречи на Новрон да ги изтрие от лицето на Елан. Тогава се случило нещо много любопитно и което е все още неясно. Казват, че Новрон се сдобил с Рога на Гилиндора и с него си осигурил безусловната капитулация на елфите. Наредил им да унищожат военните си машини и деятели и да се оттеглят отвъд реката - никога да не я прекосяват обратно.

- Значи преди Новрон да построи мост, не е имало такъв? И от двете страни.

- Не, това беше проблемът. Нямаше начин да се достигне кулата.

- Тогава как елфите са отивали до нея?

- Именно - магьосникът кимна.

- Значи не знаеш?

- Стар съм, но не чак толкова. Новрон е по-далеч от моето време, от-колкото моите дни са за теб сега.

- Значи загадката има решение. Просто не е очевидно.

- Мислиш ли, че Новрон би прекарал осем години в изграждането на мост, ако беше?

- И какво те кара да мислиш, че аз ще намеря решението?

- Наречи го съчувствие.

Ройс го погледна любопитно:

- Имаш предвид *предчувствие?*

Магьосникът изглеждаше раздразнен.

- Очевидно все още има празнини в речника ми.

Ройс се загледа в кулата и се зачуди защо задачи, свързани с кражба на мечове, никога не се оказваха прости.

* * *

Службата, която отслужиха за Мей Дръндъл, бе мрачна и почтителна, макар на Ейдриън да се стори репетирана. Нямаше неловки моменти, заеквания или обърквания. Всеки добре знаеше ролята си. Жителите на Далгрен се отнасяха към погребенията си почти толкова професионално, колкото работещи гратис оплаквачки.

Дякон Томас произнесе само персонализираната част от службата, където споменаваше отдадеността й към семейството и църквата. Мей бе последната от рода си. Синовете й бяха умрели

от болест преди да навършат шест, а съпругът й бе убит от звяра преди по-малко от пет месеца. В панегирика си Томас публично изрази мислите на всички: че макар смъртта на старата жена да бе ужасна, може би за нея това не бе толкова зле. Някои дори споделиха, че тя оставяла подканяща свещ на прозореца си през последните две нощи.

Както обикновено, нямаше тяло за погребване, така че просто вбиха дъска в земята, върху която бе прогорено името на мъртвата. Тя стоеше до маркерите с надпис ДЕЙВИ, ФИРТ и УЕНТ ДРЪНДЪЛ.

Присъстваха всички с изключение на Ройс и Есрахаддон. Дори Те-рън Ууд се появи да отдаде почит. Старият фермер изглеждаше дори по-измъчен и изтощен от снощи и Ейдриън заподозря, че е стоял буден цяла нощ.

След края на опелото, селото сподели трапезата си. Мъжете наредиха маси една до друга насред селото и всяко семейство донесе чиния. Пушена риба, кървавица (наденица от свинска кръв, мляко, мас, лук и овесена каша) и овнешко бяха сред най-носените блюда.

Ейдриън стоеше настрани, облегнат на кедрово дърво и ги наблюдаваше.

- Заповядай - каза му Лина.

- Не изглежда като да има много тук. Имам провизии в раницата си

- увери я той.

- Глупости. Всеки яде след погребението. Мей щеше да настоява, а каква е целта на погребението, ако не да се отдаде почит на умрелия?

Тя се взираше в него, докато той кимна и започна да оглежда масите за чиния.

- Значи вашите коне са в конюшните на замъка? - разнесе се глас зад него и той се обърна, за да види пълничък човечец в расо. Той бе първият човек, който не изглеждаше да има отчаяна нужда от храна. Бузите му бяха зачервени и налети, а когато се усмихваше, очите му почти се затваряха. Не изглеждаше ужасно стар, но косата му бе снежнобяла - както и късата му брадичка.

- Ако ти си дякон Томас, тогава да - отвърна Ейдриън.

- Аз съм. И за мен бе удоволствие да услужа. Доста съм самотен нощем в онази празна къща на хълма. Чуваш всеки звук. Капак се хлопне от вятъра, метрак проскърца - може да бъде доста изнервящо. Сега поне мога да приписвам шумовете на конете ви. Естествено, не мога да ги чуя, защото конюшните са чак долу, но поне мога да си представям, нали? -дяконът се изкикоти. - Но честно, там може да бъде доста мизерно. Свикнал съм да бъде

сред хора и изолацията на имението ми е голям проблем

- рече, докато насипваше планина овнешко в чинията си.

- Трябва да е ужасно. Но се обзалагам, че има хубава храна. Тези благородници знаят как да натъпчат килера, нали?

- Да, разбира се - отвърна духовното лице. - В интерес на истината, маркграфът притежава забележителна колекция пушено месо, да не споменаваме пивото и виното. Но аз вземам само колкото ми е нужно.

- Естествено - съгласи се Ейдриън. - Само като те погледна и мога да кажа, че не изглеждаш като човек, който би се възползвал от ситуацията. Ти ли осигури бирата за погребението?

- О, не - отвърна дяконът, втрещен. - Не бих си позволил да опляч-косвам замъка така. Както каза, не съм човек, който би се възползвал и запасите там не ми принадлежат, за да ги раздавам, не е ли така?

- Разбирам.

- Погледни сиренето - каза дяконът, зашепвайки от споменатото и депозирайки го в устата си. - Едно трябва да се признае - каза с пълна уста, - Далгрен знае да урежда погребения.

Когато стигнаха до края на масите, Ейдриън се огледа за място, на което да седне. Малкото пейки бяха запълнени с хора, които ядяха от скута си.

- Марш, дечища! - викна към Тад и Пърл дяконът. - Няма какво да заемате пейка. Седете на тревата - те се намръщиха, но станаха. - Ти там, Ейдриън, нали? Ела седни тук и ми разправи какво е докарало мъж, който притежава кон и три меча в Далгрен. Вярвам, че не си благородник, иначе щеше да потропнеш на вратата ми вчера.

- Не, не съм благородник, но това ме навежда на мисълта: как наследи имението?

- Хм? Наследил? О, нищо не съм наследил. Просто там е моят пункт като обществен слуга да помагам в кризи като тази. Когато маркграфът и хората му умряха, знаех, че трябва да се грижа за това притеснено стадо и да пазя интересите на краля. Така че изтърпявам трудностите и правя каквото мога.

- Като например?

- А? - запита дяконът, докато откъсваше парче овнешко, оставило устата и част от бузата му лъскави с мазнина.

- С какво помагаш?

- Ами... чакай да видим. Поддържам къщата чиста, двора в ред и градината напоена. Наистина трябва да се държат под око онези плевели, или току-виж цялата градина ще погълнат и нито зеленчук ще оцелее. И. ох, какво мъчение е това за гърба ми. Никога не съм имал читав гръб.

- Имах предвид за нападенията. Какви стъпки си предприел, за да защитиш селото?

- Е, сега - каза дяконът с кикотене, - аз съм свещеник, не рицар. Дори не знам как се държи меч, нито имам армия рицари под моя команда, нали тъй? Та като изключим прилежната молитва, не съм в позицията да *направя* нещо относно това.

- Обмислял ли си да пускаш селяните в имението за през нощта? Каквото и да е това създание, сламените покриви не му създават особени проблеми, но изглежда замъкът притежава солиден покрив и дебели стени.

Дяконът поклати глава, все още усмихвайки се към Ейдриън: както възрастен се смее на задало глупав въпрос дете.

- Не, това е немислимо. Силно съм убеден, че следващият управник не би одобрил селяните да превземат дома му.

- Но наясно ли си с отговорността, която лордът носи за своите по-допечни? Точно затова те му плащат данък. Ако той не желае да ги защитава, защо да му дължат пари, реколта или дори уважение?

- Може и да не си забелязал - отвърна духовникът, - но в момента не се намираме сред лордове.

- Значи не възнамеряваш да продължиш да събираш данъци от тези хора за времето, през което са без защита?

- Е, определено нямах предвид това...

- Разбирам колебанието ти да престъпиш правата си и да отвориш имението за селяните, така че съм убеден в желанието ти са приемеш другия вариант.

- Друг вариант? - свещеникът държеше поредно парче месо до устата си, но бе твърде ангажиран да отхапе.

- Да, като стюард и действащ лорд върху теб лежи отговорността да защитаваш селото. И тъй като пускането на селяните в имението е немислимо, то предполагам ще се отправиш в полето, за да се биеш със звяра.

- Да се бия? - онзи изпусна овнешкото на коленете си. - Не смятам...

Преди да е съумял да каже още нещо, Ейдриън продължи:

- Добрата новина е, че там мога да ти помогна. Имам резервен меч, в случай, че нямаш собствен; и тъй като ти бе достатъчно любезен да приютиш животното ми в конюшнята, струва ми се справедливо да ти я отстъпя за битката. Чувал съм някои да казват, че са разбрали къде е леговището на звяра, значи е просто въпрос на.

- А-аз не си спомням да съм казвал, че пускането на хора в имението е немислимо - силно каза дяконът, прекъсвайки Ейдриън. Няколко глави се завъртяха в негова посока. Той

понижи глас и продължи: - Просто казвах, че това е нещо, което трябва да обмисля внимателно. Мантията на водачеството е тежка и трябва да преценявам последиците от всяко свое действие, тъй като те могат да се окажат добри или лоши. Не, не, тези неща не бива да се пришпорват.

- Това е разбираемо и много мъдро, бих добавил - съгласи се Ейдриън, запазвайки гласа си достатъчно висок, за да го чуят и другите. - Но маркграфът е бил убит преди две седмици, така че сигурно вече си взел решение?

Дяконът улови заинтересованите погледи на неколцина от селяните. Нахранилите се доближиха. Един от тях бе Дилън Макдърн, който стърчеше над останалите, докато внимателно следеше разговора.

-Аз.

-Чуйте всички! - извика Ейдриън. - Съберете се, дяконът иска да говори за защитата на селото.

С чинии в ръце, опечалените се насъбраха в кръг около кладенеца. Всички очи се насочиха към дякон Томас, който внезапно заприлича на уловен в капан заек.

- Аз... ами... - подхвана дяконът, сетне приведе рамене и каза високо: - в светлината на скорошните нападения над къщите, всички са поканени да нощуват зад стените на замъка.

Тълпата помърмори и след това Ръсел Ботуик се провикна:

- Ще има ли достатъчно място за всички?

Дяконът изглеждаше, като че е решил да промени решението си, ко-гато Ейдриън се изправи:

- Убеден съм, че в къщата ще се намери достатъчно място за всички жени и деца и за повечето от женените мъже. Ергените на тринадесет или повече години могат да прекарат нощта в конюшните, пушилните и останалите външни помещения, чиито стени са пак по-здрави от тези на селските къщи.

Сериозността на различните групички нарасна.

- Ами добитъка? На звяра ли ще го изоставим? - запита друг фермер, когото Ейдриън не разпознаваше. - Без него си нямаме месо, вълна или животни за обработване на нивите.

- Аз трябва да мисля за Амбъл и Рамбъл - каза Макдърн. - Далгрен ще бъде в плачевно състояние, ако нещо се случи на воловете.

Ейдриън подскочи на ръба на кладенеца, където всички можеха да го виждат и се подпря с ръка на покрива:

- Има предостатъчно място зад стените, където животните ви ще бъдат на по-сигурно място от домовете ви. Не забравяйте предимството на бройката. Ако стоите сами в нощта, за звяра е лесно да ви убие, но създанието няма да е толкова храбро да

влезе в ограден замък и да се изправи пред очите на цялото село. Също можем да запалим огньове около стените.

Някой ахна:

- Но светлината привлича звяра!

- От това, което видях, не изпитва затруднения да ви намира и на тъмно.

Селяните гледаха ту Ейдриън, ту дякон Томас.

- Откъде знаеш? - запита някой от тълпата. - Как би могъл да знаеш? Ти не си оттук. Как би могъл изобщо да знаеш нещо?

- Това е демон от Уберлин! - изкрещя някой, когото Ейдриън не разпозна.

- Не можете да го спрете! - изкрещя жена отдясно. - Събирането на едно място само ще направи по-лесно за него да ни убие наведнъж.

- Не иска да ви убие наведнъж и не е демон - увери ги Ейдриън.

- Откъде знаеш?

- Убива само по един или двама, нали? Ако може да разруши къщата на Терън Ууд или да откърти покрива на Мей Дръндъл за секунди, то лесно би могло да унищожи цялото село за една нощ, но не го прави. Не го прави, защото не се опитва да ви избие всичките. Убива, за да се нахрани. Звярът не е демон, а хищник - селяните заобсъждаха тези му думи и ко-гато замлъкнаха, той продължи: - Каквото съм чул досега е, че никой не е виждал създанието и че няма оцеляла жертва. Е, това не ме изненадва ни най-малко. Как очаквате да оцелеете, докато седите сами в тъмното, чакайки да бъдете изядени? Никой още не го е виждал, понеже то не желае да бъде видяно. Като всеки хищник, то се прикрива преди да нападне и търси най-слабата жертва: изолираните, младите, старите, болните. Всички вие сте се разделяли на удобни хапчици. Твърде неустоимо удобни. Ако се групираме, звярът би предпочел да ловува елен или вълк вместо нас.

- Ами ако грешиш? Ами ако никой не го е виждал, защото е демон, който не може да бъде видян? Би могъл да бъде невидим дух, който се храни с ужас. Не е ли така, дяконе?

- Ах... ами... - започна дяконът.

- Би могъл, но не е - увери ги Ейдриън.

- Откъде знаеш?

- Защото партньорът ми го е видял миналата нощ.

Това изненада групата и няколко разговора се отвориха едновременно. Ейдриън забеляза Пърл да седи на тревата и да се взира в него. Мнозина задаваха въпроси едновременно и Ейдриън замаха с ръце, за да ги усмири.

- Как изглежда? - запита жена с изгоряло от слънцето лице и бяла забрадка.

- Тъй като аз не го видях, бих предпочел самият Ройс да ви каже. Той ще се върне преди смрачаване.

- Как е могъл да види нещо в тъмното? - запита скептично един от по-старите фермери. - Аз надникнах, когато се разнесе писъкът и беше мрачно като дъното на кладенеца, дето си се покатерил. Няма начин да е видял нещо.

- Той видя прасето! - извика Тад Ботуик.

- Какво, момче? - запита Дилън Макдърн.

- Прасето, в къщата ни миналата нощ - каза развълнувано Тад. - Беше тъмно и прасето побягна, но той го видя и го улови.

- Точно така - припомни си Ръсел Ботуик. - Точно бяхме угасили огъня и аз не можех да видя вдигнатата пред лицето си ръка, но той хвана тичащо прасе. Може би е видял нещо.

-Въпросът е - продължи Ейдриън, - че всички имаме по-голям шанс да оцелеем, ако се държим заедно. Дяконът любезно ни покани да се присъединим към него зад закрилата на крепостни стени и солиден покрив. Струва ми се, че е най-добре да се вслушаме в мъдростта му и да започнем да организираме преместването, както и да съберем храна преди да се мръкне. Все още имаме предостатъчно време да накладем силни огньове.

Сега гледаха към Ейдриън и кимаха. Все още имаше и такива, които изглеждаха неубедени, но дори и скептиците изглеждаха обнадеждени. Оформяха се малки групици, които обсъждаха планове.

Ейдриън седна и започна да се храни. Кървавицата не му допадна особено и затова се концентрира върху пушената риба, която бе великолепна.

- Ще доведа воловете - чу Макдърн да казва. - Брент, ти иди докарай каруцата и си вземи и брадвата.

- Ще ни трябват лопати и триона на Уент - каза Винс Грифин. - Той винаги го държеше наточен.

- Ще пратя Тад да го донесе - обяви Ръсел.

- Вярно ли е? - Ейдриън вдигна очи от чинията и видя Пърл. Лицето й бе все така мръсно като вчера. - Твоят приятел наистина ли е уловил прасе в тъмното?

- Ако не ми вярваш, попитай го лично вечерта.

Над главата на момиченцето съзря Тракия. Тя седеше сама на земята близо до гробовете на Касуелови. Забеляза я да отрива бузи. Боецът остави опразнената чиния на масата, усмихна се на Пърл и отиде при Тракия, която не реагира на приближаването му, затова приклекна до нея.

- Какво има?

- Нищо - тя поклати глава, скривайки лице зад косата си.

Ейдриън хвърли поглед към пътеката, сетне към селяните. Жените

отсервираха, а мъжете събираха инструменти. И двата пола разговаряха шумно.

- Къде е баща ти? Мярнах го по-рано днес.

- Отиде си вкъщи - обяви девойката с подсмърчане.

- Какво ти е казал?

- Нищо ми няма, всичко е наред - тя се изправи, изчисти роклята и избърса очи. - Трябва да помогна с чистенето. Извини ме.

* * *

Ейдриън излезе на полето и още веднъж се изправи срещу останките на фермата на Ууд. Покривните греди килнати на една страна, рамката разцепена, сламата разпръсната. *Така изглеждат разбитите мечти.* Фермата мязаше на прокълната, обитавана от духове, само дето един от тях не си беше вкъщи. Нямаше и следа от дъртия фермер и косата си почиваше изоставена, подпряна на разбитата стена. Ейдриън се възползва от възможността да надникне вътре и разгледа разнебитената мебелировка, счупените шкафове, разкъсаните дрехи и кървавите петна. Сред руините имаше един-единствен стол в средата на стаята, близо до малка дървена люлка.

Терън Ууд се появи от реката няколко мига по-късно, нарамил кобилица с две пълни кофи вода. Никакво колебание не прояви при вида на застаналия сред останките от дома му Ейдриън. Прекрачи право край него. Остави кофите и започна да прелива водата в три големи кани.

- Пак ли си тука? - попита, без да повдига глава. - Тя ми каза, че ви е платила в сребро, за да дойдете. Това ли правите? Възползвате се от простите момичета? Ако си дошъл тук с намерението да изстискаш повече монети от мене, ще да се разочароваш.

- Не съм дошъл тук за пари.

- Нима? Защо тогава? - запита, докато се заемаше с втората кофа. -Ако си тук, за да задигнеш оная сопа или меч, или каквото там лудият сакат мисли, че има в кулата, не трябва ли сега да се опитваш да преплуваш реката?

- Партньорът ми в момента се е заел точно с това.

- А-ха, той е плувецът, значи? А ти какво си, оня, дето изстисква парите от нещастните фермери? Виждал съм такива като тебе - обирджии и измамници: плашите хората, та да ви дадат пари срещу живота си. Е, това няма да проработи този път, приятелю.

- Казах ти, че не съм тук за пари.

Терън хвърли кофата в краката си и се обърна:

- Тогава защо си се домъкнал?

- Напусна погребението рано и се притеснявах, че може да не си чул новините. Цялото село ще прекара нощта зад стените на замъка.

- Благодаря за сведенията - той се обърна и затапи каните. Вдигна отегчен поглед: - Още ли си тука?

- Колко точно си опитен в боя? - попита Ейдриън.

Фермерът го прониза с поглед:

- Какво ти влиза в работата?

- Както сам посочи, дъщеря ти ни плати порядъчно, за да ти помогнем да убиеш чудовището. Моят приятел работи над сдобиването с подходящо оръжие. Аз съм тук, за да се уверя, че знаеш какво да правиш с него, когато то бъде доставено.

Терън Ууд прокара език по зъбите си.

- Каниш се да ме трениращ, тъй ли?

- Нещо подобно.

- Не ми трябват уроци - взе кофите и кобилицата и започна да се отдалечава.

- Нямаш си и понятие от сражение. Някога изобщо държал ли си

меч?

Терън подскочи:

-Не, обаче изоравам пет акра дневно. Прехвърлям половин корд дърва до обед. Веднъж оцелях в снежна буря, заварила ме на осем мили от най-близкия подслон. И изгубих цялото си проклето семейство в една нощ! *Ти* правил ли си нещо подобно?

- Не *цялото* - напомни му Ейдриън.

- Тези, които имаха значение.

Ейдриън изтегли меча си и пристъпи към Терън, който проследи движението му с безразличие.

- Този тип дълъг меч се нарича бастард - каза Ейдриън, докато подхвърляше оръжието в краката на фермера, - заради това ми се струва, че ти подхожда. Вдигни го и замахни към мен.

- Имам си по-важна работа от това да си играйкам с тебе - обяви Те-

рън.

- Както си имал и по-важна работа от грижата за семейството си онази нощ?

- Внимавай в картинката, момче.

- Както когато си наблюдавал беззащитния си внук? Каква беше истинската причина, Терън? Защо работеше до толкова късно онази нощ? И не ми пробутвай онези глупости за

синовното благополучие. Опитвал си се да събереш допълнителни пари за нещо, което *ти* си искал. Желано толкова силно, че си оставил семейството си да умре.

Фермерът вдигна меча, издувайки бузи и отърсвайки рамене, с про-съскващ между зъбите дъх:

- Не съм ги оставил да умрат. Не бях аз!

- За какво ги изтъргува, Терън? Някаква идиотска мечта? Не ти е пукало за сина ти, всичко е било единствено заради тебе. Ти искаше да бъдеш дядото на магистрат. Ти искаше да си голямата клечка, нали? И би направил всичко, за да реализираш тази мечта. Работел си до късно. Не си бил там. Заради това ли позволи синът ти да умре? Никога не си се интересувал от тях. Грижел си се само за себе си.

Фермерът хвана меча с две ръце и нападна Ейдриън, замахвайки към него. Боецът отстъпи встрани и замахът пропусна, а Терън падна на земята, повлечен от инерцията.

- Остави ги да умрат, Терън. Не си бил сред тях, както мъжът трябва да постъпва. От мъжа се очаква да защитава семейството си, а ти какво правеше? Работел си на полето за каквото *ти* си искал. Каквото *ти* е трябвало да имаш.

Фермерът се изправи и атакува отново. Още веднъж Ейдриън отстъпи встрани. Този път Терън съумя да остане на крака и нанесе още няколко безредни удара. Ейдриън изтегли един от късите си мечове и отби атаките. Старият фермер бе побеснял и удряше маниакално, размахвайки меча като брадва с единични, разсичащи удари, които нарушаваха равновесието му. Скоро на Ейдриън не се налагаше да парира и просто отстъпи встрани. Лицето на Терън ставаше все по-червено с всеки пропуск. Сълзи изпълваха очите му. Накрая старецът се строполи в прахоляка, изтощен и объркан.

- Не аз ги убих - изкрещя той. - *Тя* беше! Тя остави светлината. Тя остави вратата отворена.

- Не, Терън - Ейдриън си взе меча от отпуснатите ръце на фермера. - Тракия не е убила семейството си, нито ти си го сторил. Звярът е - мушна меча обратно в ножницата. - Не можеш да я държиш отговорна за вратата. Не е знаела какво ще се случи. Никой от вас не е. Ако си знаел, си щял да бъдеш там. Ако те са знаели, са щели да угасят светлината. Колко-то по-скоро престанеш да обвиняваш невинните и започнеш да разрешаваш самия проблем, толкова по-добре ще бъде за всички. Терън, оръжието ти може и да е остро, но каква полза от остро оръжие, което не може да уцели нищо или още по-лошо, което удари грешната цел? Битки не се печелят с омраза. Гневът и омразата те правят храбър и силен, ала също глупав. И се препъваш в

собствените си крака - Ейдриън погледна надолу към стареца. - Това ми се струва достатъчно за днешния урок.

* * *

Ройс и Есрахаддон се върнаха по-малко от час преди залеза и бяха посрещнати от животински парад. Изглежда всяко селско животно бе на път. Повечето от селяните също присъстваха, насочвайки живия поток с камбани, пръчки, тенджери и лъжици, пришпорвайки ги нагоре по хълма към имението. Кравите и овцете вървяха сносно, но прасетата създаваха проблеми и Ройс забеляза Пърл с пръчката си майсторски да ги оркест-рира.

Роуз Макдърн, съпругата на ковача, ги забеляза първа и внезапно Ройс има честта да чуе развълнувани възклицания относно завръщането си.

- Какво става? - Ройс запита Пърл, нарочно отбягвайки възрастните.

- Местим животните в замъка. Ще останем там за през нощта, казват.

- Знаеш ли къде е Ейдриън? Спомняш си, мъжът, с когото пристигнах? Тракия яздеше с него?

- Замъкът - каза му Пърл, сетне присви очички: - Ти наистина ли си уловил прасе в тъмното?

Ройс я погледна объркан. Точно тогава едно прасе се опита да напусне колоната и тя се втурна подире му с размахана пръчка.

Замъкът на лорда на Уестбанк бе типичната крепост със защитна стена и ров: голяма господарска къща на върха на насипания хълм, няколко стопански постройки и всичко това заобиколено с крепостна стена от подострени колове. Солидна порта осигуряваше пропускателния режим. Имаше и вял опит за крепостен ров, който обаче не бе нищо повече от плитък канал. В радиус от около четиридесет ярда имаше изсечени пънове.

Мъже работеха сред дърветата, сечейки борове. Ройс все още не бе напреднал особено с имената, но разпозна Винс Грифин и Ръсел Ботуик да режат с двуръчен трион. Тад Ботуик и още неколцина други хлапетии хвърчаха наоколо, подрязвайки клони с брадвици. Три момичета връзваха клоните в снопове и ги товареха в каруца. Дилън Макдърн и синовете му извличаха трупите до замъка с помощта на воловете, където дървото бе нарязвано и нацепвано.

Ройс откри Ейдриън да цепи трупи близо до хранилището. Партньорът му бе гол до кръста, с изключение на малкия сребърен медальон, който увисваше на врата му, когато се навеждаше да постави нов клин. Бе натрупал солиден куп дърва, покрай които и се бе изпотил солидно.

- Месил си се, а? - запита Ройс, оглеждайки кипящата

дейност.

- Трябва да признаеш, че плановете им за защита не бяха особено първокачествени - каза Ейдриън, спирайки да обърше потта от челото си.

Ройс му се усмихна:

- Просто не можа да се въздържиш, нали?

- Ами ти? Откри ли дръжката?

Ейдриън надигна кана и жадно отпи няколко глътки, лочейки толкова бързо, че част от водата потече по брадичката му. Наля малко в шепа и наплиска лице, обърса пръсти в косата си.

- Дори не се приближих достатъчно, за да видя врата.

- Погледни откъм добрата страна - усмихна се Ейдриън. - Този път не си бил арестуван и осъден на смърт.

- Това е добрата страна?

- Как да ти кажа, за мен чашата е пълна наполовина.

- Ето го - провикна се Ръсел Ботуик, сочейки. - Ето го там Ройс.

- Какво става? - запита крадецът, докато хората внезапно започнаха да се натрупват около него.

- Споменах, че си видял звяра и те се интересуват как изглежда -обясни Ейдриън. - Ти какво си помисли? Че идват да те линчуват?

- Как да ти кажа, за мен чашата е празна наполовина - сви рамене.

- Празна до половината? - изкикоти се Ейдриън. - Имало ли е изобщо нещо в тази чаша?

Ройс все още се мръщеше на Ейдриън, когато селяните се струпаха около тях. Жените бяха скрили косите си в забрадки, потъмнели и влажни на челата им. Ръкавите им бяха навити, а лицата - оцапани с мръсотия. Повечето от мъжете бяха голи до кръста, с трески и борови иглички прилепнали към кожата им.

- Видя ли го? - запита Дилън. - Наистина ли го видя?

- Да - отвърна Ройс и неколцина замърмориха.

- Как изглежда? - запита дякон Томас. Свещеникът изпъкваше сред тълпата, изглеждаше свеж, чист и отпочинал.

- Имаше ли криле? - запита Ръсел.

- Имаше ли нокти? - поинтересува се Тад.

- Колко беше голям? - настояваше да знае Винс Грифин.

- Оставете човека да говори - прогърмя Дилън и останалите се укротиха.

- Има криле и нокти. Видях го само за кратко, понеже летеше над дърветата. Зърнах го само през пролука в листата, но видяното от мен бе дълго, като змия или гущер, с криле и два крака, които все още стискаха Мей Дръндъл.

- Гущер с криле? - повтори Дилън.

- Дракон - обяви жена. - Това е. Дракон е!

- Точно така - потвърди Ръсел. - Точно това представлява крилатият гущер.

- Имат слабо място в бронята си близо до мишницата или каквото там драконът има вместо мишница - осведоми ги жена с удивително мръсен нос. - Чувала съм, че веднъж арбалетчик убил дракон насред полет, като го прострелял там.

- Аз съм чувал, че можеш да отслабиш дракона като крадеш съкровищата му - каза плешивец. - Имаше една приказка, където принцът бе пленен в леговище на дракон. Принцът изхвърли цялото съкровище в морето, което му позволи да промуши дракона в окото.

- Чувала съм, че драконите са безсмъртни и не могат да бъдат убивани - рече Роуз Макдърн.

- Не е дракон - презрително каза Есрахаддон. Той пристъпи напред и тълпата се обърна към него.

- Защо казваш това? - попита го Винс Грифин.

- Защото не е - отвърна уверено магьосникът. - Ако си бяхте навлекли гнева на дракон, това селце щеше да е изтрито от лицето на Елан преди месеци. Драконите са много интелигентни създания, много по-умни от вас или дори мен; и много по-могъщи, отколкото можем да си представим. Не, госпожо Броктън, никой не е прострелвал дракон в полета му. И не, господин Гудман, кражбата на съкровището му не отслабва дракона. Всъщност драконите не трупат съкровища. Какво точно би правил един дракон със злато или скъпоценности? Да не мислите, че някъде има дра-конови магазини? Тези създания не вярват в собствеността, освен ако не смятаме спомените, силата и честта за собственост.

- Но това е, което той казва, че е видял - протестира Винс.

Чародеят въздъхна:

- Той каза, че е видял змия или гущер с криле и два крака. Това трябваше да бъде първата подсказка - той се обърна към Пърл, която бе приключила с прасетата и бе дотичала при тълпата. - Кажи ми, Пърл, колко крака има един дракон?

- Четири - каза детето, без да се замисля.

- Именно. Това не е дракон.

- А какво тогава? - запита Ръсел.

-Гиларабрин.

-Ги... какво?

- Ги-ла-ра-брин - Есрахаддон бавно и отчетливо произнесе сричките. - Гиларабрин, магическо създание.

- Какво означава това? Прави ли магии като вещица?

-Не, означава, че е неестествено. Не е било родено, а създадено. Призовано, ако предпочитате.

- Това е лудост - каза Ръсел. - Колко наивни смяташ, че сме? Това грибнещо си там уби десетки хора. Не е някаква илюзия.

- Не, почакайте - намеси се дякон Томас, ръкомахайки сред морето от хора. Те направиха място на свещеника, който все още бе вдигнал ръка със замислен поглед. - *Имало* е звяр на име Гиларабрин. Научих за него в семинарията. По време на Великите елфически войни те били използвани от Ериванската империя, отвратителни бойни зверове, които опустошавали земята и убивали стотици. Цели градове и армии са ставали тяхна жертва. Никакво оръжие не можело да ги нарани.

- Добре познаваш историята си, дяконе - каза Есрахаддон. - Ги-ларабрините били унищожителни оръжия. Интелигентни, могъщи, тихи убийци от небесата.

- Как би могло подобно нещо да оцелее след толкова дълго? - попита Ръсел.

- Те не са естествени. Не могат да умират, защото изобщо не са живи - не и по разбирания от нас начин.

- Изглежда ще ни трябват повече дърва - промърмори Ейдриън.

Докато слънцето залязваше, фермерите снабдяваха замъка с провизии за през нощта. Жените и децата се събраха под защитата на дебелите греди на къщата, а мъжете използваха последните остатъци от дневна светлина, за да струпат кладите. Ейдриън бе организирал групи за сеч, завличане и натрупване на купите, така че с падането на нощта имаха приготвени шест клади около стената и една в центъра на двора. Заляха ги с масло и животинска мас, за да се запалят по-бързо. Нощта щеше да бъде дълга и не искаха огньовете да угасват, нито запалването им да се проточи.

- Ейдриън! - викаше Тракия, докато тичаше като обезумяла из двора.

- Тракия - каза работещият до последната минута по дворния огън Ейдриън, - стъмва се. Какво правиш извън къщата?

- Баща ми го няма - проплака тя. - Претърсих целия замък. Никой не го е виждал да влиза. Трябва да си е останал у дома. И ако той е единственият изолиран тази нощ...

- Ройс! - извика Ейдриън, но не бе необходимо, тъй като Ройс вече извеждаше оседланите им коне.

- Тя попадна първо на мен - обясни крадецът, докато му подаваше юздите на Мили.

- Проклетият стар глупак - каза Ейдриън, докато навличаше ризата си, вземаше оръжията и се качваше на седлото. - Казах му за замъка.

- Аз също - лицето на момичето представляваше застинала маска на страх.

- Не се притеснявай, Тракия. Ще го доведем жив и здрав.

Пришпориха животните и излязоха през портата в галоп.

* * *

Терън седеше сред руините на дома си на дървен стол. Малък огън гореше в плитък изкоп точно на прага. Небето най-сетне се бе почернило и той можеше да види звезди. Вслушваше се в нощната музика на жаби и щурци. В далечината се обади бухал. Огънят пращеше и пропукваше. Като фон на всичко това се долавяше приглушеното бучене на водопадите. Комарите нападнаха беззащитната къща. Връхлитаха на рояци, кацаха и хапеха. Старецът не им обръщаше внимание. Седеше и се взираше в спомените, както бе правел всяка нощ.

Очите му се спряха на люлката. Терън си спомняше как я построи за първия си син. Той и Ади бяха решили да кръстят първородния си син Хикъри - хубаво, силно, издръжливо дърво. Бе обхождал гората в търсенето на идеалното дърво и един ден го намери на хълм, обляно в слънчева светлина, като че посочено от боговете. Всяка вечер Терън внимателно бе работил върху люлката, така че да издържи дълго време. И петте му деца бяха спали в нея. Хикъри умря преди да навърши годинка от неназована болест. Всичките му синове бяха умрели рано - с изключение на Тад, който се бе превърнал в хубав силен мъж. Бе се оженил за красиво момиче на име Емма и когато им бе родила внук, го кръстиха Хикъри. Терън си бе мислел, че светът най-накрая му се отплаща за преживените страдания - че незаслужената смърт на първородния му син е овъзмезде-на чрез живота на първия му внук. Но сега всичко бе изгубено. Оставаше само опръсканото с кръв легълце на пет мъртви деца.

Зад люлката лежеше една от двете рокли на Ади. Отвратителен окъсан парцал, но в неговите навлажнени очи изглеждаше прекрасна. Ади беше добра съпруга. За повече от тридесет години го бе следвала от един неприветлив град в друг, докато той се опитваше да открие място, което да може да нарече свое. Никога не бяха имали много и много пъти дори гладуваха. Неведнъж се бе случвало и да са на ръба на измръзването. През цялото това време, той не я чу да се оплаква нито веднъж. Тя се бе грижила за скъсаните му дрехи и счупените му кости, готвеше и се грижеше за него, когато той се разболееше. Бе си останала мършава, винаги заделяйки по-голямата част от храната за него и

децата. Дрехите й бяха най-зле изглеждащите в цялото семейство. Тя беше добра съпруга, а Те-рън не можеше да си спомни някога да й е казвал, че я обича. Преди никога не бе му се струвало важно. Звярът бе отнел и нея, грабнал я по пътя й между селото и фермата. Бе се опитал да запълни празнината с Емма, което го улесни да продължи напред. Беше избягвал да мисли за това, като стоеше фокусиран върху целта, но сега целта бе мъртва и къщата се бе сринала.

Какво ли е било, когато звярът е дошъл?

Били ли са живи, когато ги е отнасял? Дали са страдали?

Тези мисли тормозеха фермера, когато щурците внезапно замлъкнаха.

Той се изправи с коса в ръка, готов да посрещне мрака, когато чу причината за затихването им. По пътеката прогърмяха коне и двамата мъже, които Тракия бе наела, се появиха в светлината на огъня.

* * *

- Терън! - извика Ейдриън, когато двамата с Ройс се озоваха в двора на фермата. Слънцето бе залязло, светлината си беше отишла, а старецът бе наклал подканящ огън: само дето не те бяха очакваните гости. - Да вървим. Трябва да те заведем обратно в замъка.

- Вие вървете - изръмжа старикът. - Не съм ви молил да идвате тук. Това е моят дом и ще остана тук.

- Дъщеря ти има нужда от теб. Качвай се на коня. Нямаме много време.

- Никъде няма да ходя. Тя е наред. Тя е с Ботуикови. Те ще се погрижат добре за нея. Сега изчезвайте от земята ми.

Ейдриън слезе от коня и отиде до фермера, който стоеше здраво стъпил като вкоренено дърво.

- Упорито магаре. Или се качвай на коня, или аз ще те поставя там.

- В такъв случай ще се наложи ти да го сториш - каза фермерът, оставяйки косата и скръствайки ръце.

Ейдриън погледна през рамо към Ройс, който мълчаливо стоеше на Мишка:

- Защо не помагаш?

- Не е моята област. Вече, ако го искаш мъртъв, мога да помогна.

Ейдриън въздъхна:

- Моля те, ела с нас. Заради теб всички ще умрем тук.

- Както казах, не съм ви карал да идвате.

Ейдриън изруга, докато си сваляше оръжията и ги окачаше на седлото.

- Внимавай - каза му Ройс, като се приведе. - Стар е, но изглежда як.

Ейдриън рязко се хвърли към фермера и го повали на земята. Терън бе по-едър от него, с могъщи закалени от дългогодишната работа ръце, но Ейдриън беше бърз и ловък. Двамата сумтейки се търкаляха из прахта, вкопчени в борба, докато всеки се опитваше да вземе надмощие.

- Това е толкова глупаво - промърмори Ейдриън, изправяйки се на крака, - ако просто се качеше на коня и...

- Ти се качвай на коня. Изчезвайте оттук и ме оставете! - изрева Терън, докато се мъчеше да си поеме дъх, превит с опряна на коляното ръка.

- Може би сега ще ми помогнеш? - каза на Ройс Ейдриън.

Крадецът подбели очи и слезе от коня:

- Не очаквах да имаш такива затруднения.

- Не е лесно да усмиряваш по-едър от теб човек, опитвайки се да не го нараниш.

- Това ти е проблемът. Защо не опитаме да го нараним?

Терън ги очакваше със солидна сопа в ръка и решителен поглед.

Ейдриън въздъхна:

- Не мисля, че имаме избор.

- Татенце! - извика Тракия, докато изтичваше в светлината на огъня. - Татенце! - извика тя още веднъж и прегърна фермера.

- Тракия, какво правиш тук? - викна Терън. - Не е безопасно.

- Дойдох да те взема.

- Оставам тук - той я отдели от себе си и я избута. - Сега си прибери наетите главорези и отивай у Ботуикови веднага. Чуваш ли ме?

- Не - проплака Тракия, протягайки ръце. - Няма да те оставя.

- Тракия - изрева той, едрата му фигура бе извисена над нея, - аз съм ти баща и ще правиш каквото ти казвам!

- Не! - изкрещя момичето в отговор и светлината на огъня проблесна върху мокрите й бузи. - Няма да те оставя да умреш. Ако щеш ме нап-ляскай, но ще трябва да дойдеш в замъка, за да го сториш.

- Малка глупачка! Ще си намериш смъртта. Не знаеш ли това?

- Не ми пука! - гласът й стана пронизителен, ръцете: свити в юмруци и притиснати до тялото й. - Каква причина имам да живея, ако собственият ми баща, единственият останал на света мой близък, ме мрази толкова силно, че по-скоро би умрял, отколкото да ме погледне?

Терън стоеше като гръмнат.

- Отначало - започна тя с треперещ глас - си мислех, че искаш да се убедиш, че никой друг няма да умре. Сетне... не знам, може би че искаш да почетеш паметта им. След това - че искаш отмъщение. Може би омразата те изяждаше отвътре. Но нищо от това не е истина. Ти просто искаш да умреш. Ти се мразиш - мразиш и мен. На този свят не е останало нищо, заради което да живееш.

- Не те мразя - каза Терън.

- Напротив. Мразиш ме, защото съм виновна. Зная какво значеха за теб и се будя всяка сутрин с тази мисъл - тя обърса сълзите си, колкото да може да вижда. - Ако се бе случило на мен, щеше да стане точно както с майка: щеше да забиеш дъска с моето име в Стоуни Хил и на следващия ден да възобновиш работата си. Щеше да направляваш плуга и да благодариш на Марибор за добротата, че е пощадил сина ти. Аз трябваше да бъда тази, която да умре, но не мога да променя случилото се, нито твоята смърт ще вдигне сина ти от гроба. Нищо няма да го стори. И все пак, ако всичко, което мога да направя сега - ако всичко, което ми е останало - е да умра тук с теб, тогава точно това и ще сторя. Няма да те оставя, татко. Не мога. Просто не мога - тя падна на колене, изтощена и с отпаднал гласа промълви: - поне най-накрая ще бъдем заедно.

Тогава, като в отговор на думите й, гората около тях утихна отново. Този път жабите и щурците замлъкнаха толкова рязко, че тишината им се стори оглушителна.

- Не - каза Терън, поклащайки глава. Погледна към нощното небе: -Не!

Фермерът сграбчи дъщеря си и я повдигна:

- Идваме - обърна се към двамата, - помогнете ни.

Ейдриън придърпа Мили.

- Качвайте се и двамата - Мили започна да бие крак в земята, да се дърпа и извива с разтревожени ноздри и треперещи уши. Ейдриън я задържа здраво.

Терън се покатери на коня и придърпа Тракия пред себе си, сетне с рязък ритник пришпори коня обратно към селото. Ройс скочи на гърба на Мишка и като протегна ръка на Ейдриън, му помогна да заеме място зад гърба му, докато също се отправяше по посока на безопасността.

Конете не се нуждаеха от допълнително подканяне, докато търчаха с изпотена от страх козина. Копитата им гърмяха, ехтейки по земята като удари на барабан. Пътят пред тях бе съвсем малко по-светъл от останалата част на гората и за Ейдриън бе често размазан, тъй като вятърът насъл-зяваше очите му.

- Над нас! - извика Ройс. Над главите си дочуха движение сред листата.

Конете направиха остър завой в гъсталака. Невидими клони, листа и борови иглички ги удряха и зашлевяваха. Животните тичаха, обхванати от сляпа паника. Хвърчаха през шубрака, бръсвайки стволове и тласкани от клони. Ейдриън усети Ройс да се привежда и последва примера му.

Трумп. Трумп. Трумп.

Над главата си можеше да чуе бавно, глухо туптене. Силен порив на вятъра връхлетя отгоре - масивно въздушно течение. Заедно с него се разнесе ужасяващият звук на счупване, прекършване, разцепване. Върховете на дърветата се разтърсиха и експлодираха.

- Дънер! - изкрещя Ройс, докато конете подскачаха.

Ейдриън се задържа единствено благодарение на ловката хватка на Ройс. В тъмнината чу Тракия да пищи, изръмжаване и звук като от ударила дърво брадва. Крадецът здраво опъна поводите на Мишка, борейки се с нея, извивайки главата на животното, докато то се изправяше на задни крака и пръхтеше. Ейдриън чу Мили да галопира напред.

- Какво става? - запита Ейдриън.

- Паднаха - изръмжа Ройс.

- Не ги виждам - Ейдриън скочи на земята.

- В гъсталака от дясната ти страна - каза Ройс, докато слизаше от коня. Мишка бе в паника, мятайки глава напред-назад.

- Насам - каза Терън с изтощен глас, - тук сме.

Фермерът стоеше изправен над дъщеря си. Тя лежеше просната в безсъзнание. Кръв се стичаше от носа и устата й.

- Тя се удари в клон - каза Терън. Гласът му бе треперещ и изпълнен със страх. - Аз... не видях дървото.

- Качете я на коня ми - нареди Ройс. - Терън, вземи я и идете в замъка. Не е далече, вижда се светлината на кладите.

Фермерът не протестира. Възседна Мишка, която все още удряше крак и пръхтеше. Ейдриън пое Тракия. Лунен лъч освети лицето й и откри широк белег. Той я повдигна. Главата й увисна назад, ръцете и краката й се поклащаха свободно. Изглеждаше мъртва. Подаде я на Терън, който здраво притисна дъщеря си към своите гърди. Ройс пусна юздата и конят отгърмя в нощта.

- Мислиш ли, че Мили е наоколо? - прошепна Ейдриън.

- Мисля, че Мили вече е станала ордьовър.

- Предполагам добрата новина е, че е осигурила на Терън и Тракия безопасно прибиране в крепостта.

Бавно се отправиха към края на гората. Бяха много близо до

мястото, където Дилън и момчетата му бяха влачили трупи порано днес. Можеха да видят три от шестте огъня, които осветяваха полето.

- Ами ние? - запита Ройс.

- Смяташ ли, че гиларабринът знае, че сме още тук?

-Есрахаддон каза, че бил интелигентен, значи се предполага, че

знае да брои.

- Тогава ще се върне обратно за нас. Трябва да се върнем в замъка. Разстоянието е около... колко? Двеста фута?

- Там някъде - потвърди Ройс.

- Да се надяваме, че все още оглозгва Мили. Готов ли си?

- Да тичаме отделно, така че да не може да нападне и двама ни. Давай - тревата бе хлъзгава от росата и пълна с пънове и вдлъбнатини. Ейд-риън успя да пробяга само около десетина ярда, преди да се просне по лице.

- Стой зад мен - каза му Ройс.

- Нали щяхме да се разпръскваме?

- Това беше преди да се сетя, че не можеш да виждаш.

Затичаха отново, докато Ройс подбираше пътя нагоре по хълма. Бяха почти преполовили пътя, когато отново чуха ударите.

Трумп. Трумп. Трумп.

Звукът се понесе към тях. Поглеждайки нагоре, Ейдриън видя нещо мрачно да закрива лицето на изгряващата луна, змия с прилепови криле да се плъзга из въздуха като мишкуващ сокол.

Ударите спряха.

- Гмурка се! - изкрещя Ройс.

Мощен порив на вятъра ги прикова към полето. Огньовете незабавно изгаснаха. Секунда по-късно мощен гръм разтърси земята и солидна стена зелен пламък заобиколи целия хълм. Удивителни тридесетфутови пламъци проблясваха като дървета от светлина с корони от непоносима жега.

Вече намиращ пътя си без затруднения, Ейдриън скочи на крака и затича към портата, следван от Ройс. Зад тях пламъците ревяха. Над себе си чуха пронизителен писък. Дилън, Винс и Ръсел затръшнаха вратата веднага щом двамата се озоваха зад защитата на стените. Огънят в двора, останал до този момент незапален, стресна всички като избухна в брилянтен синьо-бял пламък, пронизал като стълб небето. И още веднъж гиларабринът изпищя из чернотата.

Емералдовият ад бавно затихна. Пламъците изгубиха зеления си цвят и започнаха да се смаляват, докато се стопиха в обикновен огън. Огньовете пропукваха и съскаха, запращайки искрици към небето. Хората в двора се взираха нагоре, но повече

следи за присъствието на звяра не се проявиха. Останаха само мрак и далечният звук на щурците.

Глава 6

Съревнованието

- Уверявам ви, Ваше Кралско Величество - заяви с възможно най-благопристойния си глас Ариста, - че няма да има промени във външната или вътрешната ни политика под ръководството на крал Олрик. Той ще продължи да следва уважаваните от баща ни традиции в подкрепа на достойнството и честта на рода Есендън. Меленгар ще продължи да бъде ваш съюзник на запад.

Ариста стоеше пред краля на Дънмор в най-красивата майчина рокля - спиращата дъха сребърна одежда. Четиридесет копчета обшиваха ръкавите. Десетки футове кадифе оформяха бродирания корсаж и полата. Заобленото деколте се простираше до раменете й. Тя стоеше изправена с вдигната брадичка, гледаща право напред и със сключени ръце.

Крал Росуорт, който седеше на трона си обвит в очевидно вълчи кожи, изпразни чашата си и се оригна. Беше нисък и изключително дебел. Кръглото му подпухнало лице едва издържаше собствената си тежина, като маста се стичаше в три гуши. Очите му - полузатворени, устните му бяха влажни и принцесата бе сигурна, че може да види проблясването на лиги из гънките на врата му. Жена му Фреда седеше до него. Тя също бе едричка, но в сравнение с него изглеждаше слаба. Дордето кралят лееше течности, тя бе на вид и по маниери суха като пустиня.

Тронната зала беше малка, с дървен под и колони, които поддържаха висок катедрален таван. По стените надничаха глави на елени и лосове, покрити с достатъчно прах да направи козините им сиви. Близо до вратата стоеше прословутата деветфутова препарирана мечка на име Осуалд с разперени лапи и отворена в рев уста. Според легендите Осуалд убил петима рицари и безброй простолюдни, преди крал Огдън - дядото на крал Росуорт - да тури край на мечешката екзистенция, въоръжен единствено с кинжал. Това бе се случило преди около седемдесет години, когато Гламрендор бе представлявал само укрепление по границата, а Дънмор -не повече от прорязана с пътеки гора. Самият Росуорт не можеше да претендира за подобна слава. Той бе изоставил ловните традиции за сметка на куртоазния живот. Личеше му.

Кралят надигна бокала си и го изпразни.

Ариста чакаше. Кралят се прозя. Някъде зад нея звучни

крачки отекнаха из залата. Разнесе се мърморене, сетне токовете затракаха отново, последвани от щракване с пръсти. Накрая фигура се появи на подиума: стройна и деликатна - елф. Бе облечен в тъмнокафява груба вълнена униформа. Около врата му бе занитена тежка желязна огърлица. Пристъпи, носейки кана, с помощта на която напълни кралската чаша и се оттегли. Кралят пи, накланяйки чашата прекалено. Потече вино, оставило бледа розова линия и капчица върху четинестата му брада. Оригна се отново, този път по-силно и въздъхна доволно. Сетне погледна към Ариста.

- Ами смъртта на Брага? - запита Росуорт. - Имате ли доказателства, че той е бил замесен в тази така наречена конспирация?

- Той се опита да ме убие.

- Да, така казвате вие, но дори и да се е опитал, изглежда е имал добра причина. Брага беше добър и последователен нифронец, а вие в крайна сметка сте вещица.

Ариста притисна ръце една в друга. Не й беше за първи път и пръстите започваха да я болят.

- Простете ми, Ваше Кралско Величество, но се страхувам, че притежавате погрешна информация по въпроса.

- Погрешна информация? Аз... - той се прокашля, сетне повтори и се изхрачи до трона. Фреда не спря да пронизва с поглед елфа, докато последният не пристъпи и не забърса плюнката с края на туниката си.

- Имам прекрасни информатори - продължи кралят, - които ми казаха, че Брага и епископ Салдур са ви изправили на съд по обвинения във вещерство и убийството на баща ви. Моментално след това Брага бил обезглавен и обвинен в същото, за което той на свой ред осъждал вас. Сега вие идвате тук в качеството си на посланик на Меленгар - жена. Страхувам се, че това е прекалено удобно за вкуса ми.

- Брага също така ме обвини в убийството на Негово Кралско Височество крал Олрик, който ме заля с милосърдието си, давайки ми тази служба. Или ще отречете и неговото съществуване?

Кралските вежди се повдигнаха:

- Вие сте млада - каза студено той. - Това е първата ви аудиенция като посланик. Ще игнорирам обидата ви; този път. Сторете го отново и ще ви изгоня от кралството си.

Ариста мълчаливо наведе глава.

- Не вещае нищо добро, че тронът на Меленгар бе завзет с кръв. Ни-то че родът Есендън отдава само привидна почит на църквата. А търпимостта на кралството ви към елфите е

отвратително. Оставяте тези долни зверове да се разхождат необезпокоявани. Новрон никога не би позволил подобно нещо. Църквата ни учи, че елфът е зараза. Те трябва да бъдат превити в слугуване или унищожени напълно. Те са като плъхове, а Меленгар е съседната купчина дърва. Да, не се съмнявам, че Олрик ще продължи да следва бащината си политика. И двамата бяха родени с капаци. Задават се промени и отсега виждам, че Меленгар няма да прояви достатъчно разум да се огъне по посока на вятъра. Още по-добре за Дънмор, смятам.

Ариста отвори уста, но кралят вдигна пръст.

- Това интервю е приключено. Върнете се при брат си и му предайте, че сме изпълнили дълга си да се срещнем с вас и не сме впечатлени.

Кралят и кралицата се изправиха заедно и напуснаха през страничната арка, оставяйки два празни дървени стола срещу Ариста. Елфът, който стоеше наблизо, я наблюдаваше напрегнато, но не каза нищо. Тя полувъзнамеряваше да произнесе остатъка от подготвената си реч. Нямаше да бъде по-малко излишно, а празните кресла щяха да бъдат значително по-учтиви.

Тя въздъхна. Раменете й се отпуснаха. *Можеше ли да стане по-зле?* Тя се обърна и излезе, слушайки как прелестната й рокля шумоли.

Стъпи извън портата на замъка и погледна надолу към града. Дълбоки следи прорязваха неравните кални пътища, обсипани с толкова камъни, че повече приличаха на коритата на пресъхнали реки. Слънцето бе избелило стегнатите редове дървени къщи до бледосиво. Повечето от жителите носеха бозави дрехи от сурова вълна или лен. Десетки хора с изтощени лица седяха по ъглите или се разхождаха безцелно с увиснали ръце. Изглеждаха невидими за минаващите покрай тях. Това бе първото посещение на Ариста в Гламрендор, столицата на Дънмор. Тя поклати глава и промърмори тихо:

- И ние не сме впечатлени.

Напук на скромния вид, градът гъмжеше, но тя подозираше, че малцина от щуращите се наоколо са местни. Бе лесно да се види разликата. Приходящите носеха обувки. Каруци, карети и коне прехвърчаха през центъра на столицата - всички отправили се на изток. Църквата бе оповестила, че турнирът е отворен за всички - благородници и простолюдие. Мнозина бяха видели в това шанс за слава и богатство.

Собствената й карета със знамето на Меленгар изчакваше. Хилфред държеше вратата. Бърнис седеше вътре с поднос сладки в скута и усмивка на лице.

- Как мина, скъпа? Бяхте ли впечатляваща?

- Не, не бях, но също така и не сме във война, така че предполагам трябва да благодаря на Марибор за това му благоволение - тя седна срещу дойката, опитвайки се да прибере цялата рокля вътре, преди Хилфред да затвори вратата.

-Искате ли джинджифилово човече? - запита Бърнис, подавайки подноса с поглед на съжаление, който включваше издаването напред на долната й устна. - То непременно ще облекчи болката ви.

- Къде е Саули? - запита тя, хвърляйки поглед към хуманоидните сладки.

- Каза, че има неща за обсъждане с архиепископа и че ще пътува в каретата на Негова милост. Надяваше се да нямате нищо против.

Ариста нямаше нищо против и само съжаляваше, че Бърнис не е последвала примера му. Бе уморена от постоянната компания и й липсваше усамотението на кулата. Взе си бисквитка и усети каретата да се разклаща, когато Хилфред се покатери при кочияша. Каретата заподскача по каменистия път.

- Стари са - каза с пълна уста Ариста. Сладките бяха твърди и песъчливи.

Бърнис изглеждаше ужасена:

- Толкова съжалявам.

- Откъде ги взе?

- Малка пекарна... - тя понечи да покаже през прозореца, но движението на каретата я обърка. Тя се огледа, сетне се предаде и свали ръка. -О, сега не мога да кажа, но беше много хубав магазин и си помислих, че може да имате нужда - знаете - от нещо, което да ви накара да се почувствате по-добре след срещата.

- Да се *нуждая?*

Бърнис кимна с изкуствена усмивка и като се протегна, потупа принцесата по ръката:

- Вината не е ваша, мила. Наистина не е справедливо Негово Величество да ви поставя в тази позиция.

- Трябва да си стоя в Медфорд и да приемам кандидати - предположи Ариста.

- Точно така. Това просто не е правилно.

- Тази бисквитка също - тя постави човечето обратно на подноса (без левия крак, който бе отхапала). Сетне започна да прочиства езика си с предните си зъби като налапала косъм котка.

- Поне Негово Кралско Величество трябва да е бил впечатлен от вида ви - каза Бърнис, оглеждайки я с гордост. - Красива сте.

Ариста и хвърли кос поглед:

- Дрехата е красива.

- Разбира се, но...

- О, мили Марибор! - прекъсна я Ариста, надничайки през прозореца. - Колко са сега? Все едно пътувам с армия.

Когато каретата наближи края на града, тя забеляза масите. Имаше поне триста човека зад знамената на нифронската църква. Всички чакаха в една колона, но бяха много различни - мускулести, мършави, ниски и високи. Присъстваха представители на всички класи: рицари, войници, благородници и селяни. Някои носеха брони, други - коприна, трети вълна или лен. Седяха на кавалерийски коне, товарни коне, понита, мулета или в карети, каруци, открити купета и талиги. Представляваха странна и невероятна сбирщина, но всеки носеше същата усмивка на очакване и възбуда и всички очи бяха отправени на изток.

Първата официална визита на Ариста като посланик бе приключила. Колкото и зле да бе минало, свърши. Саули го нямаше, така че можеше да изостави мислите за държави и църкви, вина и обвинения. Притискалото я с дни напрежение се разнесе и най-сетне тя бе в състояние да почувства нарастващото оживление, което се носеше около нея.

Хора отвсякъде се стичаха в нарастващата линия. Някои носеха само малък ленен вързоп под мишница, а други пътуваха в компанията на няколко товарни коне.

Имаше и такива, които си водеха по няколко каруци, натоварени с палатки, храна и дрехи. Един изящно облечен търговец си бе донесъл кадифени тапицирани столове и легло с балдахин. Мебелировката си почиваше на върха на една товарна кола.

Силен тропот разтресе покрива на каляската, стряскайки и двете. Джинджифиловите човечета се разхвърчаха.

- Олеле! - ахна Бърнис. Миг по-късно главата на Моувин Пикъринг се появи на прозореца, който надничаше вътре от гърба на коня си, така че черната му коса обрамчваше лицето му.

- Как мина? - дяволито се хилеше той. - Да се готвя ли за война?

Ариста се смръщи.

- Толкова добре, а? - продължи Моувин, без да подозира за създаваната от него суматоха. - Ще говорим по-късно. Трябва да открия Фанън, преди да е започнал да се дуелира с някого. Привет, Хилфред. Това ще е върхът. Кога за последно лагерувахме заедно? До после.

Бърнис си вееше с две ръце, взирайки се в тавана със зяпнала уста. Виждайки нея и армията джинджифилови човечета пръснати по пейките, завесите, пода и скута на дойката, Ариста

не можа да сдържи усмивката си.

- Права беше, Бърнис. Бисквитките наистина ме развеселиха.

* * *

- Видя ли го? - Фанън посочи към мъжа в кафяв велурен жакет. -Това е сър Ендън, вероятно вторият най-велик жив рицар след сър Брек-тън.

След още един ден пътуване, което я остави недоспала, Ариста бе в лагера на Пикърингови, криейки се от Бърнис. Момчетата споделяха елегантна едновърха шатра на зелени и златни ивици, която бяха разпънали в източния край на главния лагер. Тримата седяха под украсения с фесто-ни навес, опънат между два пръта от дърво. На левия се вееше златният сокол върху червен фон - символ на рода Есендън, а на десния - зеленият банер на Пикърингови. Сравнен с лагерите на повечето благородници, техният изглеждаше скромен. Някои приличаха на малки замъци и издигането им отне часове на групите слуги. Пикърингови не се бяха обременили с излишен товар: два жребеца и два товарни коня носеха целия им багаж. Нямаха маси или столове и Ариста се отпусна на парче брезент. Ако Бърнис можеше да я види, щеше да получи инфаркт.

Ариста нямаше нищо против. Струваше й се чудесно да лежи и да се протяга под небето. Напомняше й за лятото, когато бяха деца. Вечерта възрастните танцуваха, а децата лежаха по гръб на южния хълм в Дрон-дил Филдс, броейки падащите звезди и светулките. Тогава бяха присъствали всички: Моувин, Фанън, Олрик и дори Ленар - преди последната да се превърне в дама. Спомни си хладния нощен ветрец, тревата върху босите крака, обширните звезди на небосклона и далечния звук на оркестъра, който свиреше „Калид Портмор“, галилинската народна песен.

- А виждаш ли едрия мъж в зелената туника ей там? Това е сър Грей-вин, той е търсач. Работи предимно за църквата. Знаеш, дири артефакти, убива чудовища, такива работи. Той е един от най-известните приклю-ченци. Родом е от Вернес, това е чак близо до Делгос.

- Знам къде е Вернес, Фанън - отвърна Ариста.

- Точно така, сега ти се налага да знаеш всички тези неща, нали? -каза Моувин. - Ваше Високотържествено Посланичество - по-възрастният Пикъринг направи тържествен седнал поклон.

- Сега ти е смешно, но само почакай - каза му тя. - И ти ще си получиш своето. Един ден ще бъдеш маркиз. Тогава няма да има само игри и забави. Ще имаш отговорности, господинчо.

- Няма - каза Фанън тъжно.

Ако не бе три години по-млад, Фанън би могъл да бъде близнак на Моувин. И двамата имаха отличителните белези на

Пикъринг: остри ъгловати лица, гъста черна коса, блестящи бели зъби и широки рамене, които се стесняваха в тесни, атлетични кръстове. Фанън бе малко по-жилав и по-нисък, и за разлика от Моувин, чиято коса бе винаги хаотична, беше прилежно сресан.

- Точно затова трябва да спечелиш - каза Моувин на брат си. - Което ти, естествено, ще сториш, защото си Пикъринг, а Пикърингови никога не се проваляме. Я погледни онзи там. Та той няма никакъв шанс.

Ариста не си направи труда да стане. Моувин бе правил това цяла нощ - сочеше разни хора и обясняваше как по походката или начина им на носене на меч личало, че Фанън може да ги надвие. Тя не се съмняваше, че той е прав, просто се бе поуморила да го чува.

- Каква е наградата за това съревнование? - запита тя.

- Още не са я обявили - промърмори Фанън.

- Най-вероятно злато - отвърна Моувин, - може би във формата на някакъв трофей, но не това прави победата ценна. Престижът е. Веднъж Фанън да спечели, ще се е сдобил с име. Е, той вече има името на Пикъринг, но няма титли. След турнира ще му се отворят възможности. Разбира се, може и да е земя. Тогава ще е уреден.

- Надявам се; със сигурност не искам да свърши в манастир.

- Още ли пишеш поезия, Фанън? - запита Ариста.

- В последно време не съм.

-Биваше я... поне това, което си спомням. Ти пишеше непрекъснато. Какво се случи?

- Той научи поезията на меча. Тя ще му служи далеч по-добре от тази на перото - отвърна вместо брат си Моувин.

- Кой е този? - запита Фанън, сочейки на запад.

- Това е Рентинуал - каза Моувин. - Самообявилият се за гений. Чуйте това. Домъкнал е със себе си онова нещо, огромното приспособление.

- Защо?

- Казва, че е за надпреварата.

- Какво е?

Моувин сви рамене:

- Не знам, обаче е голямо. Крие го под покривало и скимти като момиченце при всяко подскачане на каруцата.

- Я кажи, това не е ли принц Рудолф?

- Къде? - Ариста се изправи на лакът.

Моувин се изкикоти:

- Шегувам се. Олрик ни каза за... твоята заблуда.

- Срещал ли си Рудолф? - попита тя.

- Всъщност съм - отвърна Моувин. - Магаретата се чудят защо

ги сравняват с него.

Отне им секунда, сетне Фанън и Ариста избухнаха в смях, към който се присъедини и Моувин.

- Той е кралски боклук, това е сигурно и аз бих бил доста разстроен, ако трябваше да прекарам остатъка от живота си да целувам това магаре. Честно, Ариста, изненадам съм, че не превърна Олрик в жаба или нещо от сорта.

Тя спря да се смее:

- Какво?

- Да го омагьосаш. Седмица като жаба би. какво има?

- Нищо - отвърна тя, отпускайки се обратно на земята и преобръщайки се по корем.

- Хей, съжалявам, не исках да.

- Всичко е наред - излъга тя.

- Беше просто шега.

- Предната ти ми хареса повече.

- Ариста, зная, че не си вещица.

Настъпи дълга неловка тишина.

- Съжалявам - каза Моувин.

- Доста време ти отне - каза тя.

- Би могло да бъде по-лошо - обади се Фанън. - Олрик би могъл да те принуди да се омъжиш за Моувин.

- Това е наистина извратено - каза Ариста, докато се претъркулваше и сядаше. Моувин я изгледа наранено и изненадано. Тя поклати глава: -Имах предвид, че би било като да се омъжа за брат. Винаги съм гледала на вас като на семейство.

- Не казвай това на Денек - отвърна Моувин. - Той е влюбен в теб от години.

- Наистина?

- И не му казвай, че съм ти казал. Най-добре забрави изобщо.

- Ами тези двамата? - рязко попита Фанън, посочвайки към масивна червено-черна палатка, от която точно излизаха двама мъже. Единият от тях бе огромен ахенобарбус. Носеше алена туника без ръкави със зелен драпиран шарф и метален шлем с няколко вдлъбнатини. Другият бе слаб и висок, с дълга черна коса и къса брадичка. Носеше червено расо и черно наметало със символа на счупена корона на гърдите си.

- Не мисля, че би искал да се забъркваш с когото и да било от двамата - каза най-накрая Моувин. - Това е лорд Ръфъс от Трент, военачалник на Лингард, водач на клан и ветеран от десетки битки срещу дивите хора на Естрендор, да не споменаваме, че е героят от битката при Вайлън Хилс.

- Това е Ръфъс? - промърмори Фанън.

- Чувал съм, че има темперамента на зла жена и ръката на

мечка.

- А другият кой е; онзи, със счупената корона?

- Това, мили ми братко, е страж и се моли на никой от двама ни да не се налага да виждаме някой от техния тип по-отблизо.

Докато Ариста наблюдаваше двамата мъже, тя видя силует да се откроява на светлината на далечен лагерен огън - много нисък, с дълга брада и издути ръкави.

- Впрочем, утре искам да тръгнем рано, Фанън - каза брат му. - Искам да сме по-напред. Омръзна ми да дишам прах.

- Някой знае ли къде точно отиваме? - запита Фанън. - Изглежда сякаш пътуваме до края на света.

Ариста кимна:

- Чух Саули да говори за това с архиепископа. Струва ми си, че е малко село наречено Далгрен - потърси с поглед фигурката, но тя бе изчезнала.

Глава 7

За елфите и хората

Тракия лежеше на маркграфското легло в имението с внимателно омотана в парчета плат глава. Косата й бе хаотична, изпод превръзките се процеждаше кръв. Морави и жълти белези притискаха очите и носа й. Горната й устна бе увеличила двойно размера си, обточена с линия тъмна кръв. Тя кашляше и мърмореше, но не говореше и не отваряше очи.

И Терън не се отделяше от нея.

Есрахаддон нареди на Лина да направи отвара с листа от вратига в голяма тенджера с ябълков оцет. Тя направи както й бе заръчано. Вече всички го правеха. След последната нощ, жителите на Далгрен се отнасяха към сакатия с новооткрито уважение и гледаха към него с възхищение, примесено с малко страх. Тад Ботуик и Роуз Макдърн го бяха видели да призовава огъня, прогонил звяра. Никой не произнесе думата *вещица* или *магьосник.* Не се налагаше. Скоро парата от тенджерата изпълни стаята със силен цветен аромат.

- Съжалявам - прошепна на дъщеря си Терън.

Кашлянето и бълнуването бяха спрели и тя лежеше неподвижно като мъртва. Той държеше отпуснатата й ръка до бузата си, неубеден дали тя може да го чува. Бе мълвял това с часове, надявайки се да я събуди.

- Не съм искал да кажа това. Бях толкова ядосан. Съжалявам. Не си отивай. Моля те, върни се при мен.

В главата му все още отекваше вика й, прекъснат рязко от

приглушен трясък. Ако бе ударила ствол или по-дебел клон, предположи Терън, тя би умряла на място. Но и сега съществуваше опасност.

Никой освен Лина и Есрахаддон не се осмеляваше да влезе в стаята, изпълнена с мъката на Терън. Всички очакваха най-лошото. Кръвта бе покрила лицето й и ризата на баща й по времето, когато пристигнаха в имението. Побледняла, със странен оттенък на синьо устни, Тракия не бе помръднала или отворила очи. Есрахаддон й бе прошепнал нещо и нареди да отведат момичето в къщата и да я държат топла. Това бе сред нещата, които се правеха за умиращите - грижеха се да им е колкото се може по-удобно. Дякон Томас се бе помолил за нея и остана наблизо, за да благослови напускащата й душа.

През последната година селото на Далгрен бе видяло много смърт, сред причинителите на която не бе единствено чудовището. Не липсваха обичайните инциденти и болести, а зиме наблизо се навъртаха вълци. Сетне имаше и необясними изчезвания. Често приписвани на звяра, бе също толкова вероятно да са резултат от заблуждаване в гората или падане в Нидвалден. За не повече от година, половината от населението на селото бе изчезнало или бе погубено от чудовището. Всеки имаше мъртъв познат; почти всяко семейство имаше загубен член. Хората от Далг-рен бяха свикнали със смъртта. Той бе нощен посетител, гост на всяка закуска. Познаваха лицето му, звука на гласа му, походката, странностите. Той винаги бе там. И ако не беше създаваната от него бъркотия, можеха дори изцяло да игнорират присъствието му. Никой не очакваше Тракия да оцелее.

Слънцето изгря, заливайки с приглушена светлина стаята, в която Терън плачеше за дъщеря си. Последният останал жив от семейството му го напускаше. Едва сега той осъзна колко бе значела тя за него. Неканени мисли заливаха ума му. Отново и отново, тя бе винаги тази, която излизаше да го търси. Той си припомни нощта на закъснението си, когато звярът бе нападнал фермата. Единствено тя бе излязла в мрака, за да търси баща си. Тя беше тази, която бе пребродила половин Аврин - младо момиче, почти дете - и похарчила пестеното цял живот, за да му доведе помощ. Сетне, миналата нощ, когато твърдоглавието му го бе накарало да остане във фермата, тя бе дошла при него, тичайки сама през тъмната гора, без да я е грижа за дебнещите я опасности. В ума й бе имало само една мисъл - да го спаси. Бе успяла. Не само съумя да го спаси от звяра, но и го бе издърпала обратно в света на живите. Беше разкъсала превръзката на очите му и облекчила сърцето му от товара на вината, но за това щеше да плати с живота си.

Сълзи се стичаха по страните му. Събираха се на горната му устна. Той целуна ръката на дъщеря си, оставяйки влажно петно, като извинение и жертвоприношение.

Как съм могъл да бъда толкова сляп?

Равномерните, постоянни вдишвания на дъщеря му се забавяха с всеки дъх, всеки по-къс и по-късен от предишния. Той се вслушваше в отслабването им като в звука на отдалечаващи се стъпки, отекващи все по-слабо и по-тихо.

Накрая равномерният ритъм на дишането й затихна.

Терън проплака:

- Боже.

- Татко?

Той рязко повдигна глава. Очите на дъщеря му бяха отворени. Тя го гледаше.

- Добре ли си? - прошепна тя.

Устата му се отвори, но той не може да продума. Сълзите му продължаваха да се леят и подобно на безплодна земя, видяла вода за пръв път от години, радостна усмивка изгря на лицето му.

* * *

Бързи облаци прелитаха през своенравното небе, което очевидно не можеше да си избере подходящи. Канеше се да подчертае неудовлетворението си с буря. Ройс седеше на ръба, където скалата се срещаше с реката и капките от водопада навлажняваха камъка. Краката му бяха подгизна-ли от сутрешното обикаляне сред влажните горски храсти. Очите му се взираха по протежението на водопада към скалата и извисяващата се на танталово разстояние цитадела - толкова близо и все пак недостижима. Бе си помислил, че може би под реката има тунел. Бе търсил вход сред дърветата, но не откри нищо. Не напредваше.

Бяха изминали почти два дни, а той не се бе приближил нито инч към целта си. Кулата все още лежеше недостижима. Освен ако не се научеше да плува сред буйното течение, да върви по вода или да лети, нямаше начин да достигне цитаделата.

- Те са там, предполагам - каза Есрахаддон.

Ройс бе забравил за магьосника. Той бе пристигнал по някое време, споменавайки, че Тракия е оцеляла, будна е и ще се възстанови напълно. След това бе седнал на един камък и прекара следващия час във взиране през реката, каквото и Ройс бе правил цял ден.

- Кои?

- Елфите. Те са от другата страна на реката и ни гледат. Подозирам, че могат да ни видят дори и от такова разстояние. Те са пълни с такива изненади. Повечето хора ги смятат за по-нисши

- мързеливи, мръсни, необразовани създания - но истината е, че те ни превъзхождат в почти всяко едно отношение. Предполагам затова човеците са тъй бързи да ги отрекат; второто място наранява егото им.

Елфите са наистина забележителни. Само погледни тази кула. Излята и монолитна, като че се издига право от скалата. Колко елегантно. Колко съвършено. Вписва се в пейзажа като нещо естествено, като чудо на природата, само дето не е. Те са го създали с умения и техники, които и най-добрите ни зидари не биха проумели. Само си представи колко великолепни трябва да са градовете им! Какви чудеса крият горите отвъд реката.

- Значи никога не си бил отвъд нея?

- Никой човек не е бил и най-вероятно няма и да бъде. В мига, в който човек стъпи на онзи прекрасен бряг, ще се строполи мъртъв. Конецът, на който виси съдбата му, е наистина тънък.

- Как така?

Есрахаддон само се усмихна:

- Знаеш ли, че никоя човешка армия не е печелила битка срещу елфите преди появата на Новрон? По онова време елфите били нашите демони. Великата библиотека в Персепликуис има купища писано за това. Имало е и време, в което дори сме ги смятали за богове. Живеят толкова дълго, че никой не ги забелязва да стареят. Погребалните им церемонии са тъй тайнствени, че никой човек не е виждал елфически труп.

Те били първородните; Децата на Феррол, велики и могъщи. Били най-страховитото нещо в битка. Мечките и вълците можели да бъдат ловени. За бурите и наводненията е възможно да се подготвиш. Но нищо, нищо не можело да спре елфите. Техните остриета разрязвали нашите, стрелите им пробивали бронитe ни, щитовете им били непробиваеми и освен това те владеели Изкуството. Представи си почерняло от гилараб-рини небе. И те били само едно от оръжията им. Дори и да оставим Изкуството настрана, тяхната бързина, поглед, слух, равновесие и древни умения далеч надхвърлят възможностите на човека.

- Ако това е истина, защо те са там, а ние тук?

- Всичко е заради Новрон. Той ни показал слабостите им. Научил човечеството как да се бие, как да се защитава и ни дарил изкуството на магията. Без него сме били голи и беззащитни пред тях.

- И все пак не виждам как сме могли да победим - каза Ройс. - Дори и с това знание, предимството изглежда на тяхна страна.

- Истина е; и в равностоен бой бихме загубили, но той не е бил такъв. Виждаш ли, елфите живеят много дълго. Не мисля, че някой човек знае точния срок, но във всеки случай става дума за

поне няколко века. Възможно е сега да ни наблюдават елфи, видели Новрон с очите си. Но никой не може да живее толкова дълго и да се размножава бързо. Раждането и смъртта в света на елфите са редки и свещени събития.

Представи си разрухата и мизерията, която войните са им докарвали. Без значение колко битки печелели срещу нас, всеки път строевете им били проредени. Каквото сме възстановявали в рамките на едно поколение, на елфите би отнело хилядолетие. Те били погълнати - удавени, ако предпочиташ - в заливащото море на човечеството - Есрахаддон поспря, сетне добави. - Само дето сега Новрон го няма. Няма да има спасител този път.

- Този път?

- Какво мислиш ги задържа там? Това са техните земи. За нас това изглежда преди цяла вечност, но за тях едва вчера са се разхождали по този бряг на реката. По това време вероятно са възстановили бройката си.

- Тогава какво ги спира да прекосят реката?

- Какво отделя всеки от онова, което желае? Страхът. Страх от унищожение; страх, че можем да ги унищожим напълно, но Новрон е мъртъв.

- Вече спомена това - изтъкна Ройс.

- Казах ти преди, че човечеството е разпиляло наследството на Нов-рон и с това ще докара гибелта си. Новрон дарил хората с магия, но вече го няма, а магията е забравена. Ние сме като деца, голи и невъоръжени. Предизвикваме яростта на вид, толкова възвишен спрямо нас, че дори няма да чуват писъците ни. Неинформираността на елфите за слабостта ни и древното споразумение между мъртъв император и Ериванската империя е всичко, което ни дели от унищожението.

- Тогава е хубаво, че не знаят.

- Точно това е - каза му магьосникът. - Научават.

- Г иларабринът?

Есрахаддон кимна:

- Според указа на Новрон, браговете на реката са *рин контита.*

- Забранени за всички - грубо преведе Ройс, с което си спечели фина усмивка от страна на чародея. - И аз мога да чета и пиша.

- Ах, наистина образован мъж. Та както казвах, браговете на река Нидвалден са *рин контита*.

Разбиране се появи на лицето на крадеца:

- Далгрен нарушава споразумението.

- Точно. Указът също поставя условието, че елфите нямат право да отнемат човешки животи, освен ако хората не прекосят

реката. Но не се споменава нищо за хора, убити чрез благовидни действия. Ако търколя речен камък от върха на хълм, той може да отиде навсякъде, но твърде вероятно е да се затъркаля надолу. И ако в подножието има хора, той може да ги премаже, но не аз ще съм този, който ги е убил, а камъкът. И нещастното стечение на обстоятелствата, че стоят на пътя му.

- И гледат какво ще направим, как ще се справим с това. Определят силата и слабостите ни. Както ти правиш с мен.

Есрахаддон се усмихна.

- Може би - каза той. - Няма начин да сме сигурни дали те са отговорни за присъствието на звяра, но едно нещо е сигурно: те наблюдават. Когато видят, че сме безпомощни срещу един гиларабрин, ако сметнат, че споразумението е нарушено или когато то изтече, страхът вече няма да ги спира.

- Това ли е истинската причина да бъдеш тук?

- Не - магьосникът поклати глава. - Свързано е, но войната между елфи и хора ще се разрази, независимо от това какви действия предприемам. Просто се опитвам да смекча удара и осигуря на човечеството шанс за борба.

- Може да започнеш, като научиш неколцина други да правят това, което стори миналата нощ.

Магьосникът погледна към крадеца:

- Какво имаш предвид?

- Скромността не ти отива - каза му Ройс.

- Не, предполагам.

- Мислех, че не можеш да правиш изкуството си без ръце?

- Много е трудно, отнема много време и не е особено точно. Представи си да се опитваш да си напишеш името с крака. Започнах да работя по това заклинание преди да дойдете тук, смятайки, че може да ни е от полза в даден момент. Огнената стена за малко не ви погълна. Трябваше да бъде няколко ярда по-далеч и да се задържи с часове, а не минути. С ръце бих... - той спря. - Няма смисъл да спекулирам върху това.

- Толкова ли си бил могъщ преди?

Есрахаддон се ухили дяволито:

- Мило момче, не би могъл да си представиш.

* * *

Възстановяването на Тракия бързо се разчу из селото. Тя все още бе малко отпаднала, но учудващо здрава. Можеше да вижда ясно, всичките й зъби си бяха на мястото и имаше апетит. Когато утрото се преполови, тя седеше и кусаше супа. Този ден имаше определено по-различен поглед в очите на селяните. Неизречената мисъл на всеки бе същата - звярът беше нападнал и никой не беше умрял.

Повечето бяха видели крилатия звяр в светлината на ярките зелени пламъци. Всеки от тях установи присъствието на спътник, отдавна изгубен приятел, завърнал се неочаквано - надеждата.

С изгрева на слънцето се отправиха да подготвят още огньове. Вече имаха разработена система и можеха да подготвят кладите само с няколко часа работа. Подозирайки, че звярът - очевидно виждащ добре в тъмното - би могъл да бъде затруднен с гъст дим, Винс Грифин предложи да използват димни гърнета. Векове наред фермерите ги бяха използвали да прогонват застрашаващи реколтата насекоми и Далгрен не правеше изключение. Старите гърнета бяха прилежно събирани и напълнени, като че ли се очакваше нашествие от скакалци. Същевременно Ейдриън, Тад Бо-туик и Клайн Гудман изследваха външните постройки в търсене на най-добрата защита.

Ейдриън раздели мъжете на малки групи. Една групица започна да разширява зимника, който откриха в пушилнята, а друга започна да копае тунел с намерението да се опитат да заловят звяра. Огромна преследваща човек змия може и да го последва в тунел, но ако последният се стесняваше постепенно, биха могли да съумеят да запушат изходите, преди звя-рът да се е осъзнал. Никакво човешко оръжие не можеше да го нарани, но Ейдриън предположи, че за залавянето не съществуваха такива ограничения.

Дякон Томас не бе особено въодушевен от цялото копаене, рязане и горене на територията на замъка, но вече бе повече от очевидно, че селяните са намерили нов водач в лицето на Ейдриън. Томас мълчаливо бе останал в къщата, грижейки се за Тракия.

- Ейдриън?

Той се миеше при кладенеца, където можеше да намери малко усамотение. Вдигна очи и видя Терън.

- Гледам, че сте копали - каза фермерът. - Дилън спомена, че си ги накарал да изкопаят тунел. Доста умно.

-Малки са шансовете да проработи - обясни Ейдриън, докато си плискаше лицето, - но поне е вариант.

- Слушай - започна старецът с измъчено изражение на лицето си, сетне замлъкна.

- Тракия добре ли е? - попита Ейдриън след около минута.

- Отлично, здрава е като нейния старец - каза гордо той, удряйки се в гърдите. - Ще е нужно доста повече от дърво, за да я пречупи. Тъй сме ние Ууд. Може да не мязаме такива, но сме костелив орех. Може да ни отнеме време, но ние се завръщаме, а когато го сторим, сме по-силни от всякога. Въпросът е, че имаме нужда от нещо - знаеш, причина. Аз нямах. Или поне си мислех,

че нямам. Тракия ми доказа противното.

Отново настъпи неловко мълчание.

- Слушай - започна Терън още веднъж и пак спря. - Не съм свикнал да съм длъжник някому. Винаги съм се отплащал по свой начин. Всичко, което имам, съм придобил с работа и пак работа. Не искам ничия помощ и не се извинявам за това, което съм, разбираш ли?

Ейдриън кимна.

- Но... е, много от онуй, дето каза вчера, беше истина. Ала днес някои неща са различни. Тракия и аз ще се махнем от това място веднага щом тя се възстанови. Няколко дни почивка ще са достатъчни, предполагам. Ще се отправим на юг, може би към Олбърн или дори Калис; чувам, че там времето се задържа топло по-дълго и е по-добре за вегетацията. Както и да е, това ни оставя тук за още няколко нощи. Още няколко нощи ще трябва да живеем под тази сянка. Няма да изгубя малкото си момиченце по начина, по който загубих другите. Знам, че дърт фермер като мене няма да е от голяма полза да размахва коса или вила срещу онуй нещо, но ако се стигне дотам, ще е харно да знам как да се бия. Така ако се появи преди да сме си тръгнали, поне ще имам шанс. Не е много, ама имам малко закътано сребро и се чудех дали предложението ти да ме обучаваш още важи.

- Първо да уточним някои неща - каза твърдо Ейдриън. - Дъщеря ти вече ни плати да ти помогнем с каквото се наложи, така че си запази парите за пътуването на юг или няма да те науча на нищо. Разбрахме ли се?

Терън се поколеба, сетне кимна.

- Добре. Предполагам можем да започнем веднага, ако си готов.

- Да вземем ли мечовете ти? - попита Терън.

- Това би било проблем, като се има предвид, че ги оставих на Мили и от снощи никой не я е виждал, но засега това няма значение.

- Да отрежа пръчки тогава? - предложи фермерът.

-Не?

- А какво?

- Защо просто не седнеш и чуеш някои неща? Има много неща, които трябва да знаеш, преди да се научиш да замахваш към нещо.

Терън го изгледа скептично.

- Искаш от мен да те обуча, нали? Ако аз поисках да ме научиш как да стана добър фермер само за няколко часа, ти какво би казал?

Терън кимна примирено и седна на прахта недалеч от

мястото, къде-то Ейдриън бе срещнал за първи път Пърл. Ейдриън нахлузи ризата си, взе кофа, обърна я наопаки и седна пред фермера.

- Както с всяко нещо, боят изисква упражнение. Всичко може да изглежда лесно, ако наблюдаваш някой, който е усвоил занаята си до съвършенство, но изискващите се за това часове и години на изтощителна практика остават скрити от погледа ти. Затова съм сигурен, че можеш да изгориш поле за частица от времето, което би ми отнело на мен. С фехтовката не е по-различно. Тренировката ще ти позволи да реагираш на събития без да се замисляш и дори да предвиждаш въпросните събития. Превръща се в начин на предвиждане, умение да погледнеш напред в бъдещето и да знаеш точните действия на опонента си, преди той да ги е направил. Без практика би ти се наложило да мислиш прекалено. При битка с по-опитен противник, дори частица от секундата колебание може да те убие.

- Моят противник е гигантска змия с криле - каза Терън.

- И е убила мнозина. Определено по-опитен опонент, бих казал. Така че тренировката е от първостепенна важност. Въпросът е, какво е нужно да упражняваш?

- Да размахвам меч, бих си помислил.

- Вярно, но това е само една малка част. Ако всичко опираше само до размахването, всички с два крака и поне една ръка щяха да са експерти. Не, има още много неща. Първо - концентрацията. Тя означава много повече от това просто да обръщаш внимание на битката. Означава да не се притесняваш за Тракия или да мислиш за семейството си, миналото или бъдещето. Означава да стесниш вниманието си единствено върху това, което правиш в момента. Може да звучи лесно, но не е. Сетне идва дишането.

- Дишането? - запита Терън със съмнение.

- Да. Зная, че дишаме непрекъснато, но понякога спираме да дишаме или спираме да дишаме правилно. Някога да си бил изумен и да си откривал, че си притаил дъх? Някога да си се задъхвал, когато си много нервен или изплашен? Някои дори припадат тогава. Повярвай ми, в истинска битка ще си изплашен и освен ако не трениращ, ще дишаш много слабо или изобщо няма да си поемаш дъх. Намаленият приток на въздух намалява силата на тялото ти и ти пречи да мислиш чисто. Ще станеш уморен и бавен, нещо, което не можеш да си позволиш по време на битка.

- И как да дишам правилно? - запита Терън с лек оттенък на сарказъм.

- Трябва да дишаш бавно и дълбоко, още преди да се е наложило, още преди да се изисква. В началото ще бъде

съзнателна мисъл и ще изглежда излишно, дори разсейващо. Но с времето ще става автоматично. Също е добре да помниш, че имаш най-силен удар при издишване. Добавя сила и фокус към него. Понякога викането или крещенето помага. Ще искам това от теб по време на обучението ти. Искам да го чувам, когато замахваш. По-късно няма да бъде наложително, макар че понякога помага да стреснеш опонента си - Ейдриън спря за малко и Терън видя лека усмивка да разтяга устните му. - Сетне идва равновесието; и то означава много повече от това да не паднеш. За съжаление хората имат само два крака. Това са само две опорни точки. Извади едната и ставаш уязвим. Ето защо трябва да си държиш краката на земята. Това не означава, че не можеш да се движиш, но когато се движиш, по-скоро приплъзваш, откол-кото повдигаш крака. Трябва да запазваш тежестта си напред, коленете леко превити и да се опираш на предната част на ходилата, а не на петите. Приближаването на краката намалява опорните ти точки до една, така че ги дръж раздалечени на ширината на раменете.

Определянето на подходящия момент, естествено, е много важно. Отсега те предупреждавам, в началото няма да можеш да разчиташ времето. Това ще се подобри с течение на тренировките. Вчера видя колко объркващо може да бъде да пропуснеш замаха си. Преценката на времето ти позволява не само да уцелиш, но да нанесеш поражения. Ще се научиш да откриваш тенденции в движението. Ще знаеш кога да очакваш разкриване или слабост. Често можеш да предвидиш атаката като наблюдаваш как противникът ти се движи - стойката на краката му, погледът в очите, издайническото движение на рамото, стягането на мускул.

- Но аз не се бия с човек - намеси се Терън. - Не мисля, че то дори има рамо.

- Дори животните издават намеренията си. Те се прегърбват, свиват и променят тежестта си, точно както хората правят. Подобни сигнали не е нужно да бъдат очевидни. Повечето опитни бойци ще се опитат да прикрият намеренията си, или още по-лошо, да те заблудят с лъжливо движение. Те искат да объркат разчета ти на времето, да нарушат равновесието ти и да им осигуриш пролука. Разбира се, точно това е, което ти искаш да причиниш на тях. Ако е изпълнено добре, противникът ти вижда подвеждащото движение, а не атаката. Резултатът - в твоя случай - е обезглавена летяща змия.

Последното нещо, което трябва да кажа, е и най-трудното. То не може да бъде научено. Трудно може да бъде обяснено. Това е идеята, че боят - битката - не е в ръцете или краката ти, а в главата ти. Истинската борба се води в ума ти. Трябва да си

убеден в победата още преди да си започнал борбата. Трябва да я виждаш, подушваш и вярваш непоклатимо в нея. Това е вид увереност, но трябва да се пазиш от прекалената самоувереност. Трябва да бъдеш гъвкав - да се адаптираш в миг и никога да не се предаваш. Без това, нищо друго не е възможно. Ако не вярваш, че ще победиш, страхът и колебанието ще позволят на противника да те убие. Сега да вземем два яки клона и да проверим колко добре си слушал.

* * *

Тази нощ също запалиха огньовете. Всички се скриха в господарската къща или в мазето на пушилнята. Ройс и Ейдриън бяха единствените, които се движеха навън, но дори те стояха зад прага на вратата на пушил-нята, оглеждайки нощта на светлината на огъня.

- Как е Тракия? - запита Ройс, вперил очи в небето.

- Отлично, като се има предвид опитът й да счупи клон със собствената си глава - отвърна Ейдриън, докато седеше върху бъчва и глозгаше овнешки кокал. - Дори чух, че искала да помага с вечерята - поклати глава и се усмихна. - Бива си го това момиче. Трудно ми е да си го представя след онази арка в Колнора, но тя е жилава. Истинската промяна е у стареца. Терън казва, че възнамеряват да напуснат след ден-два, веднага щом Тракия е в състояние да пътува.

-Значи оставаме без работа? - каза с престорено разочарование Ройс.

- Защо, да не би да имаш напредък? - запита Ейдриън, докато хвърляше кокала и обърсваше ръце в дрехата си.

- Не. Не мога да разбера как да я достигнем.

- Тунел?

- Помислих си за това, но претърсих всеки инч от гората и скалите. Нямаше нищо; нито пещера, нито долчинка; нищо, което да загатва за тунел. В задънена улица съм.

- Ами Есра? Магьосникът няма ли някакви идеи?

- Може би, но той е уклончив. Крие нещо. Иска да се добере до кулата, но не казва защо и отбягва директните въпроси. Нещо му се е случило там преди години. Нещо, за което той не иска да говори. Утре може да съумея да изстискам повече информация, ако му кажа, че семейство Ууд вече не се нуждаят от услугите ни и че сега нямам причина да продължавам да опитвам.

- Смяташ ли, че той няма да се досети?

- Да се досети за какво? - запита Ройс. - Честно, утре ще опитам за последно и ако не успея да намеря нищо, предлагам да се отправим с Те-рън и Тракия.

Ейдриън мълчеше.

- Какво? - запита Ройс.

- Просто ще ми е неприятно да ги изоставя така. Имам предвид, вече започват да се опомнят.

- Непрекъснато правиш това. Позволяваш на тези изгубени каузи да ти се наврат под кожата.

- Бих искал да ти напомня, че идването ни тук бе по твое настояване. Аз бях започнал да отказвам работата, забрави ли?

- Е, много може да се случи в рамките на един ден; може би утре ще открия начин.

Ейдриън застана на прага и надникна.

- Гората е шумна. Изглежда нашият приятел няма да се отбие тази нощ. Може би пламъците на Есрахаддон са му опърлили крилете и тази вечер ще е на еленска диета.

- Огньовете няма вечно да го държат далече - каза Ройс. - Според магьосника, пламъците не са го наранили; само са го объркали, очевидно ярките светлини правят това. Само мечът от кулата може да го нарани. Така че ще се върне.

- В такъв случай да се възползваме от отсъствието му, като се наспим добре.

Ейдриън слезе в избата, оставяйки Ройс да рее поглед из нощното небе и периодично закриващите звездите облаци. Все още духаше вятър, огъвайки дърветата и разрошвайки пламъците. Почти можеше да го подуши: във въздуха се усещаше промяна и тя лъхаше в тяхна посока.

Глава 8

Митове и легенди

Ройс стоеше на речния бряг в ранната утринна светлина, опитвайки се да направи жабка по посока на кулата. Всички камъни затъваха в бурните води още след първия скок. Последната му идея за достигане на кулата бе да построи лодка, с която да се пусне нагоре по течението - с надеждата да успее да се захване за скалата, преди реката да го отнесе покрай кулата във водопада. Нямаше удобна площадка сред скалите, където да се приземи; би било осъществимо, ако успееше да прецени течението правилно и да се хване за основата. Силата на удара най-вероятно щеше да разруши лодката или да я потопи, но той би имал възможност да се покатери по ръба. Проблемът бе, че дори и в случай на успех, връщането бе невъзможно.

Обърна се да види магьосника, който се приближаваше по брега. Вероятно искаше да го държи под око, но и по-скоро да бъде наблизо в случай, че входът бъде намерен.

- Добро утро - каза чародеят. - Някакви просветления днес?

- Само едно. Няма начин кулата да бъде достигната.

Есрахаддон изглеждаше разочарован.

- Изчерпах всички възможности, за които се сетих. Освен това Те-рън и Тракия се канят да напуснат Далгрен. Вече нямам причина да си блъскам главата.

- Разбирам - взря се в него Есрахаддон. - Ами благополучието на селото?

- Не бих го нарекъл мой проблем. Това село дори не би трябвало да бъде тук, забрави ли? То нарушава споразумението. Най-добре би било всички тези хора да се махнат.

- Ако позволим да бъде унищожено, това може да бъде изтълкувано като проява на слабост и покана за елфическа инвазия.

- А ако позволим то да остане, нарушаваме споразумението, което води до същия резултат. За мое щастие, аз не нося корона. Не съм императорът или крал, така че не е нещо, с което трябва да се занимавам.

- Просто ще си тръгнеш?

- Има ли причина, която да ме накара да остана?

Магьосникът вдигна вежда и дълго гледа крадеца.

- Какво искаш? - запита най-сетне.

- Сега ще ми предложиш злато ли?

- И двамата знаем, че нямам пари, но ти все пак искаш нещо от мен. Какво е то?

- Истината. Какво целиш? Какво се е случило тук преди деветстотин години?

Чародеят изучаваше Ройс в продължение на няколко мига и сведе поглед. След няколко минути кимна. Отиде до буков ствол, повален насред гранита и седна. Зарея поглед към водата и пръските, като че търсеше нещо в мъглата, нещо, което не бе там.

- Аз бях най-младият член на цензарите. Ние бяхме магьоснически съвет, работещ директно под ръководството на императора. Най-великите магове, които светът бе виждал. Съществуваха още и тешлорите, най-добрите имперски рицари. Традицията повеляваше ментор от всеки съвет да служи като учител и защитник на наследника на императора. Тъй като аз бях най-младият, на мен се падна да бъда цензарски наставник на Неврик, докато Джериш Грелад от тешлорите бе избран за телохранител. Джериш и аз не се спогаждахме особено. Както повечето от рицарите на Тешлор, той не се доверяваше на магьосниците, а аз от своя страна презирах примитивните му насилствени методи.

Но Неврик ни обединяваше. Подобно на баща си, император

Нареи-он, той беше необикновен човек и бе чест да го обучаваш. Джериш и аз прекарвахме почти цялото си време с Неврик. Аз му преподавах системата от науки, литература и Изкуството, а Джериш го обучаваше в уменията на борбата и пълководството. Макар да смятах, че физическата борба е под достойнството на императора и сина му, бе ясно, че Джериш е отдаден на Неврик колкото мен. Това ни обединяваше и караше да забравяме разногласията. Когато императорът реши да наруши традицията и да пътува до Авемпарта със сина си, ние ги придружихме.

- Да наруши традицията?

- От векове император не бе говорил директно с елфите.

- След войната не е имало наложен данък или нещо подобно?

- Не, всякакъв контакт бе прекъснат при Нидвалден, така че беше много вълнуващо. Никой не знаеше какво да очаква. Лично аз знаех много малко за Авемпарта, освен историята как тя е била свидетел на последната битка от Великите елфически войни. Императорът се срещна с неколцина висши чиновници от Ериванската империя в кулата, докато Джериш и аз се опитахме с неособен успех да продължим обучението на Неврик. Видът на водопада и необичайната архитектура бяха прекалено силен конкурент за вниманието на дванадесетгодишно момче.

Беше привечер, почти се беше стъмнило. Неврик ни бе посочвал разни неща цял ден, радвайки се, че нито Джериш, нито аз можехме да познаем нещо от елфическите обекти, които той изнамираше. Например, имаше няколко прострени дрехи от лъскава материя, чиито имена не знаехме. За пръв път от векове хората се срещаха отново с елфите и това ни поставяше в неизгодно положение. Неврик се радваше да обърква учителите си, така че когато запита за *нещото,* което летяло към кулата, аз си помислих, че е видял птица или прилеп, но той каза, че било прека-лено голямо и приличало на змия. Спомена, че влетяло в един от високите прозорци на цитаделата. Неврик беше толкова настоятелен за него, че всички влязохме обратно вътре. Бяхме започнали да се изкачваме по главното стълбище, когато чухме писъците.

Звучеше, като че война бушува над главите ни. Личните телохранители на императора - отряд тешлорци - се биеха с гиларабрина, докато императорът се оттегля по стълбите. Видях елфи да се хвърлят към създанието, умирайки, за да защитят императора.

- Елфите?

Есрахаддон кимна.

- Бях удивен от гледката. Цялата сцена е все така ярка пред очите ми дори и след близо хиляда години. Нито рицарите, нито

елфите можеха да спрат звяра, който изглеждаше твърдо решен да убие императора. Бе отвратителна битка; рицари падаха по подгизналите стълби, елфи следваха примера им. Императорът ни заповяда да отведем Неврик в безопасност.

Джериш грабна момчето и го извлече протестиращо от кулата, но аз се поколебах. Осъзнах, че веднъж озовали се на открито, крилатият звяр би могъл с лекота да се стрелне и да ни убие. Изкуството не би го победило. Създанието бе магическо и без ключа към заклинанието не бих могъл да сторя нищо. Осени ме идея и щом императорът излезе, направих заклинание за затваряне - не върху звяра, а върху кулата, така че гилараб-ринът се озова в капан. Останалите вътре елфи и рицари бяха обречени, но звярът бе пленен.

- Откъде бе дошъл? Какво го бе накарало да атакува?

Есрахаддон сви рамене:

- Елфите настояваха, че не знаят нищо за атаката и че нямали представа откъде е дошъл звярът. Един гиларабрин бил изчезнал сред войните и бил сметнат за унищожен. Споменаха зараждането на войнствено движение сред Ериванската империя, което искало да разпали война. Говореше се, че отговорността е именно тяхна. Елфическите владетели се извиниха и ни увериха, че ще разследват обстойно случая. Императорът, убеден че не би било мъдро да отвръщаме на удара или да оповестяваме случката публично, реши да не обръща внимание на атаката и да се прибере у дома.

- Какво общо има това с оръжието?

-Гиларабринът е призовано създание, могъща магия, дарена със собствен живот, необвързан със съществуването на създателя му. Съществото не е напълно живо: не може да се размножава, да старее или да оцени екзистенцията, но не може да умре. Но може да бъде прогонено. Никое заклинание не е съвършено; всяка магия има шев, където нишката може да бъде разплетена. При гиларабрина този шев е името му. При всяко призоваване на гиларабрин се създава и обект - меч, върху който е изгра-вирано името на създанието. Той се използва за контролирането на звяра и при нужда - за унищожението му. Елфите твърдят, че след края на войната поставили гиларабринските мечове в Авемпарта спрямо заръката на Новрон. Всички зверове били призовани и унищожени - без един.

Ройс се изправи, за да опъне крака.

- Значи владетелите на елфите са си запазили един звяр за всеки случай или онази войнствена група го е скрила, за да всява смут. Владетелите ви казват, че всички мечове са там. Може би са, може би не и те просто искат...

- Там е - прекъсна го Есрахаддон.

- Виждал ли си го?

- Разведоха ни из кулата когато пристигнахме. Близо до върха има нещо като мемориал от войната. Там са изложени всичките мечове.

- Добре, значи мечът е налице - каза Ройс, - но не затова искаш да влезеш. Не си дошъл тук, за да спасиш Далгрен. Каква е истинската причина?

- Не ме остави да довърша - отвърна Есрахаддон с тон на мъдър ментор, призоваващ ученика си към търпение. - Императорът вярваше, че е предотвратил война с елфите и се завърна у дома, ала там го очакваше екзекуция. Докато сме били на път, църквата под ръководството на патриарх Венлин планирала убийството на императора. Атаката се проведе на стъпалата на двореца, по време на честването на годишнината от основаването на империята. Джериш и аз избягахме с Неврик. Знаех, че мнозина от цензорите и тешлорите са замесени в заговора на църквата и че щяха да ни намерят, затова изработихме план. Скрихме Неврик и аз изработих два талисмана. Дадох единия на Неврик, а другия - на Дже-риш. Тези амулети щяха да ги защитят от ясновидското търсене на цен-зарите, а на мен позволяваха да ги намеря. Тогава ги изпратих.

- Ами ти? - запита Ройс.

- Аз останах. Опитах се да спася императора - той спря, загледан в далечината. - Провалих се.

- И какво стана с наследника?

- Как бих могъл да зная? Бях заключен за деветстотин години. Да не мислиш, че ми е писал? Джериш трябваше да осигури укриването му -магьосникът се усмихна тъжно. - И двамата си мислехме, че ще бъде за около месец.

- Значи дори не си сигурен дали вече съществува наследник?

- Убеден съм, че църквата не го е убила, иначе те щяха да отнемат и моя живот скоро след това, но какво се е случило с Джериш и Неврик не зная. Ако някой можеше да запази живота на Неврик, то това бе Джериш. Въпреки възрастта си, той бе сред най-добрите рицари на императора. Фактът, че последният му повери сина си, е достатъчно красноречив. Както всички тешлорски рицари, Джериш владееше до съвършенство всички бойни школи; нямаше човек, който да го надвие в битка. И щеше да умре, преди да предаде Неврик. И двамата би трябвало отдавна да са умрели - времето би се погрижило за това. Както и техните пра-пра-правнуци, ако са имали такива. Подозирам, че Джериш е бил наясно с нуждата родът да бъде продължен и би се заселил някъде на закътано, окуражавайки Неврик да се ожени и

да има деца.

- И да те чака?

-Моля?

- Това е бил планът, нали? Те се скриват и чакат ти да им съобщиш, че вече е безопасно.

- Нещо такова.

- Значи си имал начин да се свържеш с тях. Начин да откриеш наследника? Нещо, свързано с амулетите.

- Преди деветстотин години бих отговорил утвърдително, но би било глупашка мечта да се надявам да открия техните потомци сега. Времето руши много неща.

- Но въпреки това се опитваш.

- Какво друго му остава на един стар сакат беглец?

- Ще ми кажеш ли как възнамеряваш да ги откриеш?

- Не. Дори вече ти казах повече, отколкото трябваше. Наследникът има врагове и колкото и да си ми симпатичен, този тип тайни си остават за мен. Поне това дължа на Джериш и Неврик.

- Но нещо в тази кула е свързано с това. Ето защо искаш да влезеш в нея - замисли се Ройс. - Затворил си кулата точно преди да се озовеш в затвора и тъй като гиларабринът е бил пуснат отскоро, си почти сигурен, че вътрешността на кулата е останала недокосната. Това е единственото място, което не се е променило за времето, през което си бил затворен. Там има нещо, което си видял този ден или нещо, което си оставил - нещо, от което имаш нужда, за да откриеш наследника.

- Срамота, че не си толкова добър и в откриването на път до кулата.

- Относно това - каза замислено Ройс, - спомена, че императорът се срещнал с елфите в кулата. Те не са допускани на този бряг, нали?

- Правилно.

-И че не е имало мост към тяхната страна на реката, нали?

- Също правилно.

- Но не си видял как те са влезли в кулата?

Есрахаддон го погледна объркан:

-Моля?

- По-рано спомена, че рицарите умирали по подгизналите стъпала. Подгизнали от кръв ли?

- Не, по-скоро беше вода. Спомням за това, защото водата правеше камъните много хлъзгави и за малко щях да се пребия, докато се изкачвахме. Някои от рицарите се подхлъзваха; затова съм го запомнил.

- И спомена, че елфите сушели дрехи на слънцето?

Есрахаддон поклати глава:

- Виждам накъде биеш, но дори и елф не би могъл да преплува реката.

- Това може и да е истина, но защо тогава са били мокри? Беше ли горещ ден? Възможно ли е да са се къпали?

Есрахаддон повдигна вежди недоверчиво:

- В тази река? Не, беше ранна пролет и още беше студено.

- Тогава как са се измокрили?

Ройс чу слаб шум зад себе си. Понечи да се обърне, но се овладя.

- Не сме сами - прошепна той.

* * *

- Когато нанасяш удар, пристъпвай с крака от страната на оръжието ти, това ще ти придаде повече замах и по-добро равновесие - каза Ейд-риън на Терън.

Двамата отново бяха при кладенеца. Бяха станали рано и Ейдриън обучаваше фермера на някои основни движения с помощта на два дървени меча, изработени от дръжки на гребла. За негова изненада, Терън бе по-чевръст, отколкото изглеждаше и въпреки размера си, старецът се движеше добре. Ейдриън го бе запознал с парирането, контраудара, фле-ша, мушването и сега работеха над атака, състояща се от финт, париране и рипост.

- Разрязванията и намушкванията трябва да следват едно след друго без почивка. Акцентът е винаги върху бързината, агресивността и заблудата. И всичко трябва да бъде без излишни усложнения - обясняваше Ейдриън.

- Аз бих го послушал. Ако има някой, който да разбира от бой с пръчки, то това е Ейдриън.

Ейдриън и Терън се обърнаха, за да видят двама ездачи, всеки от които водеше и пони, натоварено с колове и торби. Бяха млади мъже, не по-възрастни от Тракия, но облечени като млади принцове - в прекрасни жакети и чорапи, с плисирани яки и поръбени с дантела.

- Моувин! Фанън? - каза Ейдриън, удивен.

- Не бъди толкова изненадан - Моувин отпусна поводите на коня си, за да му позволи да си отскубне трева.

- Малко ми е трудно. Какво в името на Марибор правите тук?

Точно тогава от гъстата гора изникна процесия музиканти, хералди,

рицари и коли. Дълги червено-златни банери се изливаха на утринната светлина, докато знаменосците предвождаха марша, следвани от оперените империалистки стражи на нифронската църква.

Ейдриън и Терън се отдръпнаха по посока на дърветата,

докато шествието от елегантно обвити жребци и позлатени бели каляски се изливаше. Имаше добре облечени духовници и войници в ризници от метални брънки, рицари със своите оръженосци, от своя страна повели товарни коне, претрупани с лъскави брони. Вееха се благороднически банери дори от Калис и Трент, но също така имаше и присъстващи от простолюдието - сурови мъже с широки мечове и белязани лица, монаси в протрити раса и горяни с дълги лъкове и зелени качулки. Подобна сбирщина разнообразни образи припомни на Ейдриън за цирка, който бе видял веднъж, макар тази колона мъже и коне да изглеждаше твърде сериозно, за да позволи подобни сравнения. В ролята на ариергард бяха шестима мъже в червено и черно с емблема, изобразяваща счупена корона. Водеше ги висок слаб мъж с дълга черна коса и къса брадичка.

- Значи най-накрая са решили да направят нещо по въпроса - каза Ейдриън. - Впечатлен съм, че църквата е положила толкова усилия за спасяването на малко селце, толкова затънтено, че дори собственият му крал не се интересува от него. Но това не обяснява защо вие двамата сте тук.

- Наранен съм - Моувин симулира болки в гърдите. - Разбира се, аз съм тук само да помагам на Фанън, но може и аз да се пробвам. Макар че ако ти ще се състезаваш, изглежда не си е струвало пътуването.

Терън прошепна на Ейдриън:

- Кои са тези хора? И за какво говори той?

- Ах, извинявай, това са Моувин и Фанън Пикъринг, синове на граф Пикъринг от Галилин в Меленгар, които очевидно са доста загубени. Моувин, Фанън, запознайте се с Терън Ууд, фермер.

- И ти плаща за уроци? Умна идея, но как така вие двамата сте се добрали тук преди нас? Не ви видях в някой от лагерите. О, какви ги говоря? Ти и Ройс очевидно не сте имали проблем да узнаете мястото на съревнованието.

- Съревнование?

- Ройс вероятно се е криел под бюрото на архиепископа, когато онзи е съставял правилата. С мечове ли ще бъде? Ако са мечове, Фанън има реален шанс да спечели, но ако се изправите в двубой... - той погледна към брат си, който се намръщи. - Не е чак толкова добър. Имаш ли представа как ще протичат елиминациите? Не си представям, че ще изправят благородници срещу простолюдие, така че на Фанън няма да му се наложи да се бие с теб и.

- Не сте тук да убиете гиларабрина? Да не искаш да кажеш, че всички тези хора са тук за онзи глупав турнир?

- Гиларабрин? Какво е гиларабрин? Да не е като мечока

Осуалд? Чух за него докато пътувахме през Дънмор. Тормозел села с години, докато накрая кралят не го убил с кинжал.

Антуражът ги подмина без да спре и се отправи към господарската къща. Една от каретите се отдели от групата точно след като подмина кладенеца. Тя спря и от нея слезе млада добре облечена жена, която изтича при тях, като придържаше роклята си, за да не я изцапа.

- Ейдриън! - извика тя с широка усмивка.

Ейдриън се поклони и Терън последва примера му.

- Това баща ти ли е, Ейдриън? - запита тя.

- Не, Ваше Височество. Позволявам си да представя Терън Ууд от село Далгрен. Терън, това е Нейно Кралско Височество принцеса Ариста от Меленгар.

Терън се взираше в него, шокиран:

- Ти наистина си известен, а?

Ейдриън се усмихна неловко и сви рамене.

- Хей, Ариста - каза Фанън. - Познай какво. Ейдриън каза, че целта на надпреварата е да се убие звяр.

- Не съм казвал това.

- Което ме устройва, защото ако Ейдриън щеше да участва, аз трябваше да се оттегля. Но ловът е нещо друго. Знаеш каква роля играе късметът в тези неща.

- Тези неща? - изсмя му се Ариста. - Участвал си в няколко звероу-бийствени съревнования, нали, Фанън?

- Ба! - подигра се Фанън. - Знаеш какво имам предвид. Понякога просто се озоваваш на точното място в точното време.

Моувин сви рамене:

- Не ми звучи особено като турнир за благородници. Ако това се окаже истина, ще бъда разочарован. Убийството на бедно животно не е достойно за меча на един Пикъринг дело.

- Я кажи, случайно да си чул каква ще е наградата? - запита Фанън. - Съдейки по начина, по който ни проглушиха ушите с тази надпревара, изглежда ще да е голяма. Само златен трофей ли ще бъде, или ще е земя? Надявам се да си спечеля собствено имение. Моувин ще наследи бащината титла, обаче аз трябва сам да се оправям. Как изглежда това животно? Мечка ли е? Голямо ли е? Виждали ли сте го?

Ейдриън и Терън си размениха удивени погледи.

- Какво има? - запита Фанън. - Да не е убито вече?

- Не - отвърна Ейдриън, - не е.

- Ох, добре.

- Ваше Височество! - разнесе се женски глас от каретата, която все още стоеше на пътя. - Трябва да тръгваме, ерцхерцогът ще чака.

- Съжалявам - каза им тя. - Трябва да тръгвам. Хубаво беше да те видя отново - тя помахна и изтича обратно към каретата.

- Ние също май трябва да вървим - каза Моувин. - Искаме да запишем името на Фанън колкото се може по-нагоре в списъка.

- Почакайте - каза им Ейдриън. - Не се записвайте за участие.

- Какво? - отвърнаха братята в един глас.

- Яздихме с дни, за да участваме - оплака се Фанън.

- Послушайте ме. Тръгнете обратно веднага и се отправете към дома. Вземете и Ариста със себе си и всеки друг, когото съумеете да убедите. Ако съревнованието е да убиете гиларабрина, не се записвайте. Не искате да се биете с това нещо. Говоря сериозно. Нямате представа с какво си имате работа. Ако се опитате да се биете с чудовището, то ще ви убие.

- Но ти си мислиш, че можеш да го убиеш?

- Аз няма да се бия с него. Ройс и аз просто изпълнявахме задача за дъщерята на Терън и точно се канехме да си тръгнем.

- И Ройс е тук? - каза Фанън, като се оглеждаше.

- Сторете услуга на баща си и напуснете веднага.

Моувин се намръщи:

- Ако беше някой друг, щях да приема тона ти за нахален. Дори бих те нарекъл страхливец и лъжец, но зная, че не си нито едно от тези неща - Моувин въздъхна и замислено потърка брадичка. - И все пак яздихме ужасно дълго време, та просто да се обърнем и да си тръгнем. Казваш, че сте се канели да си тръгвате. Кога ще бъде това?

Ейдриън погледна към Терън:

- След два дни, предполагам - каза на Ейдриън старецът. - Не искам да тръгваме, преди да съм убеден, че Тракия е добре.

- В такъв случай и ние ще останем тук толкова и ще видим сами как стоят нещата. Ако се окажат както казваш ти, тогава ще си тръгнем с вас. Справедливо ли ти се струва, Фанън?

- Не виждам защо ти не си тръгнеш, а аз да остана. В крайна сметка аз ще съм този, който ще участва в съревнованието.

- Никой няма да убие онова нещо, Фанън - каза му Ейдриън. - Слушай, аз бях тук за три нощи. Видях го и знам на какво е способно. Не става въпрос за умение или храброст. Мечът ти няма да го нарани; ничий меч няма да го стори. Борбата с това създание не е нищо повече от самоубийство.

- Още не съм решил - обяви Фанън. - Дори не знаем каква ще бъде надпреварата. Няма да се запиша веднага, но и няма да си

тръгна.

- Тогава ми направете услуга - каза им Ейдриън. - Поне останете на закрито през нощта.

* * *

Някой или нещо се криеше в гъсталака.

Ройс остави Есрахаддон и се отдалечи по течението на реката, внимавайки да не поглежда по посока на шума. Смъкна се от скалите в дол-чинката близо до реката и изчезна сред дърветата, правейки голям кръг. Там имаше нещо и то се стараеше да остане тихо.

Първоначално Ройс мерна нещо оранжево и синьо сред листата и почти го помисли за птица, но сетне петното се размърда. Бе твърде едро, за да бъде птица. Ройс се приближи и видя светлокафява сплетена брада, широк плосък нос, синя кожена жилетка, големи черни ботуши и ярка оранжева риза с издути ръкави.

- Магнус! - Ройс високо поздрави джуджето, карайки го да се препъне и падне от къпинака. То се подхлъзна на тревистия ръб и падна назад: недалеч от мястото, на което седеше Есрахаддон. Джуджето лежеше по гръб с изкаран въздух и се мъчеше да си поеме дъх.

Ройс скочи долу и допря острието на кинжала до вратлето му.

- Много хора те търсеха - каза му заплашително крадецът. - Трябва да призная, аз лично предпочитах да те намеря лично, за да ти благодаря за оказаната ми от теб помощ в Есендън.

- Не ми казвай, че това е джуджето, убило крал Амрат - каза Есра-хаддон.

- Името му е Магнус или поне така Пърси Брага го наричаше. То е майстор в изработването на капани и дълбаенето на камъни, нали?

- С това си изкарвам хляба - протестира джуджето, все още борейки се за въздух. - Аз съм занаятчия. Поемам възложени ми поръчки също като теб. Не можеш да обвиняваш някого за това, че работи.

- Почти умрях благодарение на твоята работа - каза му Ройс. - А и ти уби краля. Олрик ще бъди изключително доволен, когато му кажа, че най-накрая съм те елиминирал. Пък и доколкото си спомням, за главата ти имаше обявена награда.

- Чакай... спри! - изкрещя Магнус. - Не беше нищо лично. Нима ти никого не си убивал за пари, Ройс?

Ройс се поколеба.

- Да, зная кой си - каза му джуджето. - Исках да узная кой е надвил моя капан. Работел си за Черния диамант и то не като

момче за доставки. Това ми беше работата, казвам ти. Не се интересувам от политика, Брага или Есендън.

- Подозирам, че казва истината - каза Есрахаддон. - Никога не съм познавал джудже, което да се интересува от човешките дела извън парите, които те могат да му донесат.

- Виждаш ли, той знае какво говоря. Можеш да ме пуснеш.

- Казах, че казваш истината, а не, че той трябва да пощади живота ти. Всъщност, след като разбирам, че си подслушвал разговорите ни, трябва да насърча идеята за прекратяването на живота ти. Няма как да бъда сигурен колко точно си чул.

- Какво? - проплака джуджето.

- След като му прережеш гърлото, просто можеш да го търколиш през ръба - магьосникът стана и надникна надолу.

- Не - отвърна Ройс, - би било по-добре да го хвърля през водопадите. Той не е особено тежък и най-вероятно водата ще го отнесе чак до Гоблиновото море.

- Трябва ли ти главата му? - попита Есрахаддон. - За да я покажеш на Олрик.

- Би било хубаво, но няма да мъкна отрязана глава за седмица през тези гори. Ще привлече всяка муха в радиус от мили, а и след няколко часа ще се разсмърди. Довери ми се, говоря от опит.

Джуджето се взираше ужасено в тях.

- Не! Не! - изкрещя паникьосано то, когато Ройс притисна острието към врата му. - Мога да ви помогна! Мога да ви покажа как да стигнете до кулата!

Ройс погледна към магьосника, който изглеждаше скептично настроен.

- В името на Дром, аз съм джудже. Разбирам от камък. Разбирам от скали. Знам къде е тунелът към кулата.

Ройс отпусна кинжала си.

- Пощадете ме и ще ви покажа - Магнус завъртя глава към Есрахаддон. - А що се отнася до чутото от мен, не се интересувам от делата на магьосниците и хората. Никога няма да кажа и дума. Ако познаваш джуджетата, трябва да знаеш, че можем да бъдем като камък, когато решим.

- Значи все пак *има* тунел - каза Ройс.

- Разбира се.

- Преди да реша - каза Ройс, - какво правиш тук?

- Просто довършвах друга работа, това е.

- И каква беше тази работа?

- Нищо злокобно, просто изработих меч за едного.

- Чак тук? И кой е този човек?

- Лорд Ръфъс някой си. Бях нает да дойда тук и да го направя.

Бе ми казано, че той ще се срещне с мен. Честно, никакви капани, никакви убийства.

- А как си още жив? Как се измъкна от Меленгар? Как така не те заловиха?

- Моят работодател е много могъщ.

- Онзи Ръфъс?

- Не, изработвам меча за него, но Ръфъс не е моят работодател.

- Тогава кой е?

Ройс чу стъпки. Някой тичаше по пътеката. Мислейки се, че са хората на джуджето, той се промъкна зад гърба му. Сграбчи косата му, дръпна главата му назад и се приготви да му пререже гърлото.

- Ройс! - провикна се Тад Ботуик някъде отдолу.

- Какво има, Тад? - внимателно се провикна Ройс.

- Ейдриън ме праща. Казва, че трябва да се върнеш веднага в селото, но Есра да стои настрана.

- Защо? - запита магьосникът.

- Ейдриън ме прати да ви предам, че църквата на Нифрон пристигна току-що.

- Църквата? - промърмори магьосникът. - Тук?

- Сред тях има ли някой на име лорд Ръфъс? - попита Ройс.

- Може. Има сума ти напудрени. Сред тях трябва да има поне един лорд.

- Някаква представа защо са тук, Тад?

-Не.

- Най-добре ще бъде да изчезнеш - каза на магьосника Ройс. - Някой може да е споменал името ти. Аз ще ида да видя какво става. Междувременно - той погледна към джуджето - изглежда работодателят ти току-що се появи. Смъртното ти наказание е отложено. Този любезен стар човек ще те наглежда. Ще стоиш точно тук. По-късно ще ни покажеш къде е тунелът и ако казваш истината, тогава ще живееш. В противен случай ще прелетиш през водопадите на парчета. Съгласен? Добре -погледна към магьосника. - Искаш ли да го вържа или да го ударя по главата с камък? - това питане на Ройс отново породи паника у джуджето.

- Няма да се наложи. Магнус изглежда достоен. Пък и все още мога да спретна някои изненадващо неприятни неща. Знаеш ли какво е усещането да имаш живи мравки в главата си?

Джуджето не помръдваше или проговаряше. Ройс го претърси. Под дрехите му откри колан с чукове, инструменти за обработка на камъни и кинжал, който привлече вниманието му.

- Опитах се да го копирам - нервно каза джуджето. - Не стана много добре, защото работех по памет.

Ройс го сравни със своя собствен кинжал. На вид бяха доста близки, но остриетата определено се различаваха. Оръжието на Ройс бе направено от почти полупрозрачен метал, който блестеше на светлината, а кинжалът на Магнус изглеждаше тежък и тъп. Ройс изхвърли оръжието му през скалата.

- Имаш великолепно оръжие - каза му джуджето, хипнотизирано от острието, което до преди мигове бе опряно на гърлото му. - Това е острие от Тур, нали?

Ройс не му обърна внимание и каза на Есрахаддон:

- Не го изпускай от очи. Ще се върна по-късно.

* * *

Ариста зае мястото си на балкона над входа на залата в имението заедно с антуража на епископа, съдържащ Саули и страж Луис Гай. Бе много малка ложа, изработена от сурови трупи и дебели въжета, където малцина можеха да се поберат, но Бърнис съумя да се промъкне и застане точно зад нея. Това й висене я правеше не по-малко досадна от комар през нощта.

Ариста нямаше представа какво се случва - малко хора изглежда имаха.

Когато бяха пристигнали, всичко бе в безпорядък. Господарят на имението бе очевидно мъртъв и мястото гъмжеше от селяни. Те бяха прилежно изгонени. Луис Гай и неговите серети въведоха ред и разпределиха стаите в съответствие с ранга. Ней се падна тясна, но самостоятелна стая на втория етаж. Мястото бе ужасно, лишено дори и от един прозорец. На пода бе простряна меча кожа, над леглото се звереше глава на лос, а на стената се мъдреше закачалка от еленови рога. Бърнис бе заета да разопакова дрехите й от сандъка, когато Саули се бе появил и настоял Ариста да се присъедини към него на балкона. Първоначално тя си помисли, че надпреварата започва, но бе всеизвестно, че началото ще бъде поставено привечер.

Хералд пристъпи и наду фанфарата си. Отдолу в двора започна да се трупа тълпа. Някои от притичалите мъже носеха чаши или полуизядени блюда. Един подскачаше, опитвайки се да закопчае панталоните си. Нарастващата публика се сля в маса глави и рамене, всички вперили поглед в балкона.

Архиепископът бавно се изправи. Облечен в дълги избродирани роби, разпери величествено ръце и заговори - дейност, за която стържещият му глас не бе особено подходящ.

- Време е да разясним подробностите за това събитие и разкрием дълбокото дело в което вие, отдадените на Новрон, ще вземете участие; събитие толкова възвишено, че развръзката му ще промени света завинаги.

От по-задните редици се разнесоха оплаквания относно

чуваемост-та, но епископът ги игнорира и продължи:

- Зная, че мнозина от вас очакват дуели с мечове или копия по подобие на някакъв зимен турнир. Всъщност онуй, което ще видите, не би било уместно да бъде представено като нещо по-малко от чудо. Някои от вас ще умрат, един ще победи, а останалите ще разгласят пред света.

Ужасно зло тормози това място. Тук при река Нидвалден, на ръба на света, има звяр - но не огромна мечка като тормозилия Гламрендор Осу-алд. Това създание е легендарният гиларабрин, ужас, невиждан от дните на самия Новрон. Чудовище толкова страховито, че дори в онези дни на богове и герои само Новрон - или някой, носещ кръвта му - би могъл да го убие. Ваша задача, вашето предизвикателство ще бъде да сразите звяра и освободите това селце от надвисналото над него древно проклятие.

Сред тълпата се разнесе ропот, сетне архиепископът вдигна ръце, за да я усмири.

- Тишина. Защото още не сте чули каква ще е наградата.

Той зачака, докато тълпата спре да шуми и да се притиска по-близо, за да чува.

- Както казах, гиларабринът може да бъде убит само от Новрон или човек, в чиито вени тече негова кръв. Така че съумелият да надвие звяра не би могъл да бъде никой друг освен правоприемникът на имперската корона, отдавна изчезналият Наследник на Новрон!

Реакцията бе изненадващо тиха. Нямаше овации, нито ликуване. Тълпата изглеждаше зашеметена. Продължаваха да се взират, като че ли очакват още. Архиепископът на свой ред се огледа наоколо, не по-малко удивен от колебанието на събралите се.

- Победителят ще се окаже наследникът ли? - попита Ариста, гледайки към Саули, чиято физиономия бе разкривена от недоволство, като че е подушил нещо неприятно. Той й се усмихна и като се изправи, прошепна нещо в ухото на архиепископа. По-възрастният мъж седна, а епископ Салдур на свой ред се обърна към тълпата.

- С векове църквата се е опитвала да открие истинския наследник; да възстанови кръвната линия на свещения ни повелител Новрон Велики - гласът на Саули бе ясен и топъл, носейки се добре в следобедния боров въздух. - Търсехме, но бяхме ръководени единствено от стари книги и слухове. Предположения, надежди и мечти. Нямаше сигурен начин за откриването му; нямаше безотказен метод да определим къде е и кой е. Мнозина бяха претендирали, мнозина недостойни мъже бяха посягали към въздигнатата корона, а църквата бе стояла

безпомощно.

Ала все още не сме изгубили вяра, че той е някъде там. Новрон не би позволил кръвта му да пресъхне. Знаем, че наследникът е жив. Може би не подозира за същността си. Хилядолетие е изминало от изчезването му, а кой от нас би могъл да проследи родословието си обратно до дните на старата империя? Кой знае дали някой наш предтеча не е отнесъл в гроба си страховита тайна? Страховита, прекрасна тайна.

Гиларабринът е чудо, изпратено ни от Новрон. Инструмент, чрез който той ще ни покаже сина си. Разкрил е тази си воля на патриарха и наредил на Негово Светейшество да организира турнир, сред чиито претенденти щял да бъде и наследникът - сам без да подозира за истинското си потекло.

Така че всеки един от вас би могъл да бъде Наследникът на Новрон, притежател на божествена кръв - бог. Някой от вас усетил ли е вътрешна сила? Увереност, че е по-достоен от останалите? Това е вашият шанс да покажете на цял Елан на какво сте способни. Впишете името си в списъка, тръгнете на свечеряване, убийте звяра - и ще станете наш свещен водач. Няма да бъдете просто крале, а императори - и всички крале ще се прекланят пред вас. Ще заемете имперския трон в Акуеста. Всички верни империалисти и цялата сила на църквата ще застанат зад вас, възвестявайки нова ера на порядък, която ще докара мир и хармония. От вас се иска само да убиете един самотен звяр. Какво ще кажете?

Този път тълпата заликува. Салдур косо погледна архиепископа и се отдръпна назад, за да заеме мястото си.

* * *

Когато Ройс стигна в Далгрен, в селото цареше хаос. Навсякъде имаше хора. Повечето от селяните се отправяха към бунара. Имаше множество нови лица, всички мъжки, повечето от които носеха различни оръжия. Ройс откри Ейдриън, заобиколен от жителите на селото. Никой от тях не изглеждаше особено щастлив.

- Сега къде ще отидем? - Селън Броктън избухна в ридания.

Ейдриън още веднъж се покатери на кладенеца, изправяйки се над

тълпата. Изглеждаше сякаш иска да счупи нещо:

- Не зная, госпожо Броктън. У дома, предполагам - поне засега.

- Но домът ни е със сламен покрив.

- Опитайте се да изкопаете укрития колкото е възможно по-надълбо-ко.

- Какво става? - запита Ройс.

- Архиепископът на Гхент пристигна и се нанесе в имението. Той и духовенството му, както и група благородници, са заели целия замък и изгониха останалите. Или почти всички - впрегна Ръсел, Дилън и Клайн да запълнят тунела и укритието, като казваше, че трябвало да поправят щетите или да увиснат на бесилката за увреждане на собственост. Добрият стар дякон Томас стоеше там и кимаше: „Казвах им да не го правят, но те не искаха да слушат.“ Задържаха и по-голямата част от добитъка, казвайки, че щом се намирал в замъка, значи бил негова собственост. Сега всички ме обвиняват за загубата на животните си.

- Ами кладите? - запита Ройс. - Все още бихме могли да построим една на мегдана.

- Не - отвърна Ейдриън. - Негова светлост обяви за незаконно сечението на дърва и конфискува воловете заедно с останалите животни.

- Каза ли му какво се случва след залез-слънце?

- Нищо не мога да му кажа - Ейдриън прокара ръце през косата си с такъв жест, като че искаше да я отскубне. - Не мога да мина през двайсетината войници на портата. От което предполагам има полза, защото иначе бих го убил.

- Какво изобщо прави тук църквата?

- Тук идва най-интересното - каза му Ейдриън. - Нали знаеш за оповестявания от църквата турнир? Е, оказва се, че съревнованието е да се убие гиларабринът.

- Какво?

- Възнамеряват да пращат претендентите по залез да се бият с него един по един. Заковали са списък на портата.

- Всичко е наред, всичко е наред - изкрещя дякон Томас.

Всички се обърнаха и видяха свещеника да се приближава от пътеката откъм замъка. Вървеше с вдигнати ръце, като че благославя. На лицето си имаше широка усмивка, превърнала очите му в полумесеци.

- Всичко ще се оправи - каза им с висок уверен тон. - Архиепископът е тук, за да ни помогне. Ще убият звяра и ще ни спасят от този кошмар.

- Ами добитъка ни? - поинтересува се Винс Грифин.

- По-голямата част от него им е нужна да нахранят войниците си, но останалото ще ни бъде върнато след убийството на звяра.

Тълпата замърмори.

- Каква цена поставяте на безопасността си? Каква цена поставяте на живота на децата си? Прасе или крава по-ценни ли са от собствената ви плът и кръв? Гледайте на това като на десятък и бъдете благодарни, че църквата дойде в Далгрен, за да

ни спаси. Никой друг не го стори. Кралят на Дънмор ни игнорира, но вашата църква изпрати не просто някакъв си рицар или маркграф, а самият архиепископ на Гхент. Скоро звярът ще бъде убит и щастието още веднъж ще се възцари в Далгрен. Ако това означава една безмесна година и оране без волове, със сигурност цената не е прекалено висока. Сега, моля ви, вървете си по домовете. Не им се пречкайте и ги оставете да си свършат работата.

- А дъщеря ми? - изръмжа Терън и си проправи път, очевидно ре-шен да убива.

- Всичко е наред. Говорих с архиепископа и епископ Салдур; те се съгласиха да я оставят. Преместиха я в по-малка стая, но...

- Не ми позволяват да я видя! - сопна се фермерът.

- Зная, зная - каза Томас с успокояващ глас. - Но аз мога. Само се отбих да обясня нещата. Сега отивам обратно и ти обещавам, че неотлъчно ще бдя над нея.

Ейдриън се измъкна от сега насъбралата се около дякона тълпа и с огорчен вид се обърна към Ройс:

- Кажи ми, че си открил начин да влезем в кулата.

Ройс сви рамене.

- Може би. Тази вечер ще узнаем.

- Тази вечер? - запита Ейдриън. - Подобни неща не трябва ли да бъдат вършени денем? Когато и двамата можем да виждаме и неща със сложни имена не хвърчат насам-натам?

- Не и ако съм прав.

- А ако грешиш?

- Тогава и двамата ще умрем - най-вероятно изядени.

- Знам, че не се шегуваш. Споменах ли, че изгубих оръжията си?

- С малко повече късмет няма и да ни трябват. Това, от което имаме нужда, е хубаво въже, поне шестдесет фута, фенери, огниво, восък.

- Това няма да ми допадне, нали? - измъчено запита Ейдриън.

- Никак - отвърна му Ройс.

Глава 9

Изпитания на лунна светлина

- Обратно в леглото! - изкрещя мъжът. - Връщай се в леглото незабавно!

Ариста се разхождаше из коридора на имението, колкото за да го разгледа, толкова и да се отърве от Бърнис, която настояваше принцесата да подремне. Първоначално си помисли,

че виковете се отнасят към нея и докато се примиряваше с лиготиите на Бърнис, то определено нямаше да позволи някой да се обръща към нея по начина на този кресльо. Макар и извън родното си кралство Меленгар, тук също си оставаше принцеса и посланик и никой нямаше право да й говори така.

Тя се отправи с ядосано изражение и свивайки зад ъгъла, видя мъж на средна възраст и младо момиче. Тя бе облечена само в нощница, по лицето си имаше белези. Той я държеше за китката и се опитваше да я блъсне в една спалня.

- Пусни я! - нареди Ариста. - Хилфред! Пазачи!

Мъжът и момичето се взряха удивени в нея.

Хилфред изскочи иззад ъгъла и за миг застана с изваден меч между принцесата и източника на гнева й.

- Казах незабавно да си махнеш мръсните ръце от нея или ще накарам да ти ги отсекат до китката.

- Но аз... - започна мъжът.

От другата посока се зададе двойка имперски стражници.

- Милейди? - поздравиха я те. Хилфред мълчаливо посочи с меча си към врата на досадника.

- Арестувайте тази отрепка - заповяда Ариста. - Домогваше се до момичето.

- Не, не, моля ви - протестира девойката. - Вината беше моя. Аз.

- Вината не е твоя - Ариста я изгледа със съжаление. - И няма от какво да се страхуваш. Ще се погрижа той никога вече да не те притеснява - теб или когото и да било.

- Велики Марибор, защити ме - помоли се мъжът.

- О, не, вие не разбирате - каза момичето. - Той не ме наранява ше. Опитваше се да ми помогне.

-И как?

- Преживях инцидент - посочи белезите на лицето си. - Дякон Томас се грижеше за мен, но днес вече се чувствах по-добре и исках да стана и да се разходя, но той прецени, че би било по-добре, ако остана на легло още един ден. Наистина само се опитваше да ми помогне. Моля ви, не го наранявайте. Той бе толкова мил.

- Познавате ли този човек? - запита стражите Ариста.

- Бе му разрешен достъп от архиепископа като дякон на това село, милейди; и наистина се е грижел за това момиче на име Тракия.

Томас, чиито очи бяха широко разтворени от страх, а мечът на Хилф-ред все още в опасна близост до гърлото му, кимна и неумело се постара да изобрази приятелска усмивка.

- Моя грешка - каза Ариста, свивайки устни. Погледна към

стражите: - Върнете се към задълженията си.

- Принцесо - двамата се поклониха рязко, обърнаха се кръгом и изчезнаха в посоката, от която бяха дошли.

Хилфред бавно прибра меча в ножницата.

Тя отново погледна към двамата.

- Извинявам се, просто... няма значение - тя се извърна, засрамена.

- О, не, Ваше Височество - каза Тракия, опитвайки се да направи реверанс. - Благодаря ви много за помощта, дори и да не се нуждаех от нея. Хубаво е да знам, че някой толкова издигнат като вас би си правил труда да се притече на помощ на бедна фермерска дъщеря - Тракия се взираше в нея със страхопочитание: - Никога преди не бях срещала принцеса. Дори и не бях съзирала.

- В такъв случай се надявам да не съм прекалено голямо разочарование.

Тракия понечи да отговори, но Ариста я изпревари:

- Какво ти се е случило? - посочи с жест лицето й.

Тракия прокара пръсти по челото си:

- Толкова ли е зле?

- Беше гиларабринът, Ваше Височество - обясни Томас. - Тракия и баща й Терън са единствените досега, съумели да оцелеят от негова атака. Сега, мило момиче, моля те, върни се в леглото.

- Но аз наистина се чувствам много по-добре.

- Тя ще се поразходи с мен, дяконе - осведоми го Ариста с по-мек тон. - Ако се почувства зле, ще я заведа обратно в леглото.

Томас кимна и се поклони.

Ариста хвана Тракия под ръка и я поведе по коридора. Хилфред вървеше на няколко крачки зад тях. Нямаше много място за разходки, само около тридесетина ярда: имението не беше истински замък. Къщата бе построена от големи грубо изрязани стволове - някои все още необелени - и Ариста предположи, че трябва да съдържа само около осем спални. В добавка имаше приемна, кабинет и голяма зала с висок таван и глави на мечки и елени по стените. Напомняше й за умалена и по-груба версия на тронната зала на крал Росуорт. Подът беше изработен от широки борови дъски, а за външни стени служеха дебели трупи. Около тях бяха наковани железни фенери, приютили свещи, чиято трептяща светлина хвърляше причудливи полукръгове; макар да бе средата на деня, къщата бе тъмна като пещера.

- Толкова сте добра - каза й момичето. - Останалите се отнасят с мен като... като че нямам място тук.

- Е, аз се радвам на присъствието ти - отвърна Ариста. - С изключение на моята дойка Бърнис, ти си единствената друга жена тук.

- Просто всички останали бяха изпратени по домовете си и се чувствам не на място, като че върша нещо грешно. Дякон Томас казва, че няма нищо такова. Казва, че съм наранена и ми трябва време, за да се възстановя и че той щял да се погрижи никой да не ме безпокои. Беше много мил. Струва ми се, че и той като всички останали се чувства безпомощен. Може би вижда грижата за мен като битка, която може да спечели.

- Сбъркала съм в преценката си за дякона - каза й Ариста, - както и за теб. Всички фермерски дъщери в Далгрен ли са толкова мъдри?

- Мъдри? - Тракия изглеждаше засрамена.

Ариста й се усмихна:

- Къде е семейството ти?

- Баща ми е в селото. Те не го пускат да ме види, но дяконът каза, че щял да се погрижи да му позволят. Не мисля, че има значение, тъй като ще се махнем от Далгрен веднага щом мога да пътувам, което е причина да искам да си възстановя силите. Искам да се махна оттук. Искам да си намерим друго място и да започнем начисто. Ще си намеря мъж, ще се омъжа, ще си родя син и ще го кръстя Хикъри.

- Хубав план, но как се чувстваш в действителност?

- Все още ме боли глава и да си призная, в момента съм леко замаяна.

- Може би трябва да те заведем обратно в спалнята ти - каза Ариста и те се обърнаха.

- Но сега се чувствам толкова по-добре. Това е още една причина, поради която станах. Не успях да благодаря на Есра. Мислех си, че може да го срещна някъде из къщата.

- Есра? - запита Ариста. - Това селският знахар ли е?

- О, не, Далгрен никога не е имало лекар. Есра е... много умен човек. Ако не беше той, и двамата с татко вече щяхме да сме мъртви. Той бе този, който приготви спасилото ме лекарство.

- Изглежда е страхотен човек.

- Такъв е. Опитвам се да му се отплатя, като му помагам да се храни. Той е много горд и никога не би помолил, така че аз му предлагам и виждам, че той го оценява.

- Твърде е беден, за да си купи храна?

- О, не, просто няма ръце.

* * *

- Тур е само мит - казваше на джуджето Есрахаддон, когато Ройс и Ейдриън пристигнаха при водопадите.

- Така си мислиш ти - отвърна Магнус.

Магът и джуджето седяха на скалите с лице един срещу друг, над-виквайки шума на реката. Бяха в сянката на спусналото се вече зад дърветата слънце, но кристалните линии на Авемпарта все още улавяха последните лъчи умираща червеникава светлина.

Есрахаддон въздъхна:

- Никога няма да разбера как религията съумява да убеди иначе разумни хора да вярват в приказки. Дори и в света на вярата, Тур е само притча, а не реалност. Ти вземаш митове, основани на базиращи се на суеверия легенди и ги приемаш буквално. Никак не е джуджешко. Убеден ли си, че някъде в потеклото си нямаш човешка кръв?

- Това е просто обидно - Магнус изпепели с поглед чародея. - Ти го отричаш, но ако имаше джуджешки очи, щеше да видиш истината в онова острие.

Джуджето посочи към Ройс.

- За какво е всичко това? - попита Ейдриън. - Привет, Магнус, да си убивал някого напоследък?

Дребосъкът се намръщи.

- Това джудже настоява, че кинжалът на Ройс бил изработен от Кайл - обясни Есрахаддон.

- Не съм твърдял това - сопна се джуджето. - Казах, че е острие от Тур. Всеки тамошен би могъл да го изработи.

- Какво е Тур? - поинтересува се Ейдриън.

- Култ на заблудени фанатици, почитащи измислен бог. Наричат го Кайл. Поне биха могли да измислят по-хубаво име.

- Никога не съм чувал за Кайл - каза боецът. - Не съм схоластик, но доколкото си спомням казаното от дребния монах, богът на джуджетата е Дром, на елфите - Феррол, а човешкият е Марибор. Сестра им, богинята на флората и фауната е... Муриел, нали? А синът ѝ Уберлин е богът на мрака. Как се вписва Кайл в цялата тази история?

- Той е техен баща - обясни Есрахаддон.

- А, да, бях забравил за него, ама името му не беше Кайл. Беше. Еребус или нещо от сорта, нали? Изнасилил дъщеря си и синовете му го убили, само дето той не е наистина мъртъв? Не ми звучеше много смислено.

Есрахаддон се изкикоти:

- Религията никога не звучи.

- Та кой е Кайл?

- Ами, култът на Тур, известен още като Кайл, настоява, че богът е безсмъртен и не може да умре. Тази група откачалки се появила по времето на император Естремон II и започнала да разпространява историята, че Еребус бил пиян - или съответният

божествен еквивалент - когато изнасилил дъщеря си и че изпитвал угризения за стореното. Историята продължава, че Еребус позволил на синовете си да мислят, че са го убили. Сетне тайно отишъл при Муриел и я помолил за прошка. Тя му казала, че още не е готова да му прости и че ще го стори само след като той изтърпи наказание. Трябвало да прави добри дела из Елан, но в облика на обикновен човек, не бог или дори крал. За всяко одобрено от нея дело на саможертва и добрина, тя щяла да откъсва по едно перо от изящната си роба и когато робата изчезнела, тя щяла да му прости и да го приветства вкъщи.

Легендата за Кайл говори, че преди векове странник посетил бедно селце на име Тур. Никой не знае къде се намира то, разбира се; и през вековете разположението му е било неколкократно променяно в отговор на различни твърдения, но най-разпространената легенда гласи, че се намира в Делгос, заради честите нападения от страна на Дакка и близостта в наименованията с пристанищния град Тур Дел Фур. Странникът наричал себе си Кайл и виждайки мъчителната съдба на отчаяните селяни, ги научил на изкуството да изковават оръжия, с които да се защитават. Творенията им били най-добрите в света, способни да разсичат желязо с лекота. Щитовете и бронитe им били леки и все пак по-здрави и от камък. Кога-то Кайл ги научил на това изкуство, селяните започнали да се защитават успешно. След като отблъснали набезите на хората от Дакка, легендата гласи, че се разнесъл гръм и от ясното небе едно перо паднало в ръцете на Кайл. Той се разплакал на подаръка и се сбогувал със селяните, които никога повече не го видели. През властването на различни императори, винаги се носели по една-две истории за Кайл, който вършел добри дела и получавал перото си. Легендата се откроявала, защото бедното село Тур сега било прочуто с оръжейното си майсторство.

- Никога не съм чувал за град с подобно име.

- В което не си единствен - каза Есрахаддон. - Така че експертите по митове поразширили историята си, както често се случва с тези нелепи приказки, когато се сблъскат с реалността. Предполага се, че селото било залято с поръчки. Обитателите му не искали да правят оръжие за всеки, така че изработвали малко количество; и то само за онези, които имали нужда от него в името на добро и справедливо дело. Но могъщи рицари решили да присвоят тайната на божественото изкуство и се приготвили да завземат селото. Ала в определения за битката ден, армиите им не намерили нищо: всички сгради и обитатели били изчезнали безследно. На земята имало само бяло перо, което не принадлежало на някоя от известните им птици.

- Удобно - каза Ейдриън.

- Именно - отвърна чародеят. - Една мистерия прикрита с друга, но никога истински доказателства. Това обаче не пречи на хората да вярват.

- За твое сведение - заговори Магнус, - Тур Дел Фур някога е бил джуджешки град и на моя език означава „селото на Тур“, а сред хората ми има легенди, че някога е било източник на великолепни занаятчии, познаващи из най-малки тънкости металообработката и изковаващи отлични мечове. Всяко джудже в Елан би дало брадата си в замяна на тайните на Тур или дори за шанса да изучава такова острие.

- И ти смяташ, че Алвърстоун е острие от Тур? - запита Ейдриън.

- Как го нарече? - запита Магнус, спирайки за кратко своите кръгли очички върху му.

- Алвърстоун. Така Ройс нарича кинжала си.

- Не го окуражавай - каза Ройс, който не откъсваше очи от кулата.

- Откъде си взел този Алвърстоун? - попита джуджето, снижавайки

глас.

- Подарък от приятел - отвърна вместо партньора си Ейдриън. - Нали?

- Кой? И откъде го е взел приятелят? - настояваше джуджето.

- Не сте забравили, че мога да ви чуя, нали? - каза им Ройс, сетне, виждайки нещо, той посочи към Авемпарта. - Гледайте.

Всички се вгледаха в потъмняващите очертания на кулата. Сега слънцето бе залязло и нощта се спускаше отгоре им. Като огледала, реката и цитаделата улавяха звездната светлина и блясъка на луната. Мъглата от водопадите приличаше на бяла пара, виеща се около основите. Близо до върха, тъмна форма разпери криле и отлетя по реката. Закръжа над водопадите, улавяйки въздушни течения и вдигайки се все по-високо, с плясък на масивните криле звярът полетя над дърветата към Далгрен.

- Това е леговището му? - запита боецът невярващо. - Живее в кулата?

- Удобно, нали - отбеляза Ройс. - Звярът обитава същото място, къ-дето е и гибелоносното за него оръжие.

- Удобно за кого?

- Това ни остава да разберем - каза Есрахаддон.

Ройс се обърна към джуджето:

- Добре, малки ми зидарю, ще се отправяме ли към тунела? Някъде в реката е, нали? Някъде под водата?

Магнус го погледна изненадано.

- Само налучквам, но съдейки по изражението на лицето ти, очевидно съм прав. Това е единственото място, където не съм търсил. Сега, в замяна на живота си, ти ще ни покажеш къде точно.

* * *

Ариста стоеше в компанията на Пикърингови на южната крепостна стена, наблюдавайки залеза отвъд портата. Стената предоставяше гледка както към двора, така и към ширналите се отдолу хълмове, като същевременно ги предпазваше от суматохата долу. Рицари оживено шареха, подготвяйки брони; стрелци опъваха тетиви, украсени в пищни покривала коне неспокойно пристъпваха, а свещеници молеха Новрон за мъдрост. Съревнованието бе на път да започне. Селото отвъд стената си оставаше потънало в тишина. Не се виждаше никаква светлина, нищо не помръдваше.

Нов спор се разрази близо до портата, където висеше списъкът с претендентите. Ариста видя няколко мъже да се дуелират сред облаци прах.

- Кои са този път? - поинтересува се Моувин. По-възрастният Пи-кринг се облягаше на дървената стена. Носеше семпла широка туника и меки обуща. Това бе Моувин, когото си спомняше - безгрижното момче, предизвикващо я на дуели с пръчки, когато тя се извисяваше на един фут

над него и можеше да го помете, в дните когато бе имала родители и най-голямото й предизвикателство бе да накара Ленар да ревнува.

- Не съм сигурен - отвърна Фанън, хвърляйки поглед надолу. - Струва ми се, че един от тях е сър Ерлик.

- Защо се бият? - попита Ариста.

- Всеки иска да е по-напред в списъка - обясни Моувин.

- Това е безсмислено. Няма значение кой ще тръгне първи.

- Има, ако човекът преди теб убие зверчето.

- Но само наследникът може да убие звяра.

- Наистина ли смяташ така? - запита Моувин, обръщайки се и като хвана заостренитe върхове, надникна надолу. - Никой друг не го прави.

- Кой е първи в списъка?

- Тобис Рентинуал.

- Кой е той? - запита принцесата.

- Това е лудакът с мистериозното оръжие, за когото ти споменахме.

- Ей го - посочи Фанън. - Онзи пуяк там, дето се е облегнал на пу-шилнята. Има писклив глас и усещане за превъзходство, които те карат да го удушиш.

Моувин кимна.

- Такъв е. Надникнах под платнището му. Имаше някакво огромно съоръжение от дърво, въжета и скрипци. Той първи намери списъка и от-беляза името си. Никой не възрази, когато мислеха, че съревнованието ще е турнир. Всички просто горяха от нетърпение да се изправят срещу него, но сега настръхват при мисълта за Тобис като император.

- Как така да се *изправят?*

- Смъкнаха го - каза Фанън.

- Смъкнаха?

- Идея на Луис Гай - обясни Моувин. - Стражът заяви, че недоволните от мястото си в списъка могат да се изкачат на по-предни позиции с бой, като предизвикат на дуел онези, за чиито места претендират и съответно ще вземат при победа или уговорка. Сър Ендън от Чадуик предизвика Тобис, който му отстъпи мястото си. Кой би го обвинявал? Само сър Грейвин прояви смелостта да предизвика Ендън, а неколцина други отправиха претенции към по-долните места. Повечето очакваха дуелите да бъдат по точки, но Луис Гай обяви, че битката ще се смята за приключена само когато противникът отстъпи, така че някои продължиха с часове. Имаше много ранени. Сър Грейвин отстъпи едва след като Ендън го промуши в рамото. Обяви, че се оттегля и че утре ще напусне. И не е единствен. Не един и двама напуснаха, бинтовани като мумии.

Ариста погледна Фанън:

- Не предизвикваш никого?

Моувин се изкикоти:

- Беше доста забавно. В момента, в който Гай оповести възможността, всички впериха очи в нас.

- Но не предизвика никого?

Фанън се намръщи и изгледа Моувин:

- Той не ми дава. А името ми е почти в дъното.

- Ейдриън Блекуотър ни каза да не се записваме - обясни Моувин.

- Е, и? - Фанън се вгледа в брат си.

- Ами единственият мъж, който би могъл да окупира без проблеми върха на списъка, дори не е вписал името си в него. Или той знае нещо, което нам не е известно, или си мисли, че знае. Това си струва чакането от една нощ. Пък и нали чу Ариста, няма значение кой ще бъде пръв.

- Знаеш ли кой още не е в списъка? - запита Фанън. - Лорд Ръфъс.

- Да, забелязах. Мислех си, че ще предизвика Ендън и тогава пътуването щеше да си струва даже само заради дуела им. Той

дори не е на двора с останалите.

- Доста се навърта около архиепископа.

От издигнатата им позиция, Ариста огледа мястото под тях. Светлината бе изчезнала от двора, стените и дърветата хвърляха плътна сянка. Мъже започнаха да палят факли и да ги окачат по стените. В двора имаше стотици, а групици се разхождаха и извън крепостните стени, потънали в разговор; някои от тях и крещяха. Тя дочуваше смях и дори пеене - мелодията й бе непозната, но по ритъма заключи, че е непристойна кръчмарска песен. Непрекъснато се вдигаха тостове. В отслабващата светлина се открояваха едри, черни фигури, които удряха чашите си една в друга с такава сила, че хвърчеше пяна. Над всичко това, на дървена платформа в средата на двора, стоеше страж Луис Гай. Бе достатъчно високо, за да улавя последните слънчеви лъчи и последните издихания на вечерния ветрец. Светлината правеше червеното му расо да изглежда като огън и това в комбинация с вятъра му придаваше заплашително качество.

Тя погледна обратно към братята. Моувин бе отворил уста и се опитваше да използва показалеца си като клечка за зъби. Фанън бе вперил очи в небето. Тя се радваше на присъствието им. Бе като малък къс от дома насред дивотата и тя си представи миризмата на ябълки.

През летните месеци Ариста и Олрик намираха защита от градския зной в Дрондил Филдс. Тя си припомни как обичаха да се покатерват по дърветата в обградилите замъка овощи и да се замерват с ябълки. Гнилите плодове се пръскаха по клоните и ги обливаха, докато не замиришеха на сайдер. Всяко дърво представляваше суверенен замък и биваха сключвани съюзи. Моувин винаги се обединяваше с Олрик, крещейки „Кралю! Кралю!“, Ленар се присъединяваше към Фанън, за да защити брат си от „зверовете“, както ги наричаше, а Ариста винаги оставаше сама, борейки се и с двете групи. Дори и когато Ленар спря да се катери по дърветата, битката се водеше между момчета и момиче. Тя не възразяваше. Не бе забелязала, дори и не бе мислила върху това досега.

Толкова много неща й се въртяха из главата. Толкова много неща за премисляне. Трудно бе да се мисли в тресящата се карета и при втренчилата се насреща Бърнис. Отчаяно се нуждаеше да поговори с някого, та дори и да чуе звука на собствените си думи. Идеята, че Саули бе за-говорник, бавно заемаше позиции в ума й въпреки неохотата. Ако Саули би могъл да предаде баща й, то кому можеше да се довери? На Есрахад-дон? Бе ли я използвал той, за да избяга? Беше ли отговорен за смъртта на баща й? Изглежда старият магьосник бе някъде наблизо, може би току

отвъд стените, нощувайки в някоя от селските колиби. Не знаеше какво да прави или на кого да вярва.

Моувин увенча търсенето си с успех и с изщракване запрати откритието отвъд стената.

Ариста отвори уста да заговори, колебаейки се какви думи да избере. През цялото пътуване бе възнамерявала да обсъди въпросите около Есра-хаддон с Пикърингови или поне с Моувин. Затвори уста и прехапа устна, още веднъж споходена от спомена за отдавнашната овощна градина и ябълковия аромат.

- Ето къде сте, Ваше Височество - каза Бърнис, втурвайки се към нея, за да обвие раменете й с шал. - Не трябва да сте навън толкова късно, не е уместно.

- Честно, Бърнис, трябвало е да си родиш деца, докато още си била във фертилна възраст. Маниакалната ти свръхокупираност с мен трябва да спре.

Дъртата само се усмихна топло:

- Просто се грижа за вас, мила. Имате нужда от грижи. Това отвратително място гъмжи от груби мъже. От вашето целомъдрие ги делят само тези тънки стени и авторитетът на епископа. Дама като вас представлява силно изкушение и предвид нецивилизованата дивост, която ни обгражда, лесно може да подтикне мнозина иначе добри мъже към безразсъдни, необмислени постъпки - тя се вгледа подозрително към братята, които отвърнаха на погледа смутено. - Освен това не бива да се забравя и присъствието на такива, които дори не бих си помисляла да описвам като добри. В съответстващ ви замък с подходяща свита, мъжете могат да бъдат държани под контрол от благоговението пред царственото величие, но тук, милейди, в тази варварска, дива земя, те определено не ще могат да удържат долните си животински нагони.

- О, Бърнис, моля те.

- Започва се - каза Фанън развълнувано.

Със замирането на последната слънчева светлина, портите се отвориха и сър Ендън, придружаван от двама оръженосци и трима пажове, изтрополя навън, облян от светлината на факли. Отправиха се на открито поле, където рицарят се подготви за битка.

От недрата на тълпата се откъсна вик и Ариста вдигна глава, за да види стрелнала се на лунното небе тъмна сянка. Виеше се като сокол; мрачен силует с криле и опашка. Тълпата ахкаше и оживено мърмореше, докато то за кратко се завъртя около замъка, движейки се колебливо, преди вниманието му да бъде привлечено от факлите, които антуражът на сър Ендън размахваше.

То сви криле и се гмурна, падайки от небето като насочена към рицаря на Чадуик стрела. Факлите се раздвижиха бясно и Ариста видя как сър Ендън повдига копието си и се втурва напред. Последваха писъци, викове на ужас и страдание, докато факлите заугасваха една след друга.

- Следващият! - извика Луис Гай.

* * *

Джуджето ги поведе нагоре по реката, където лунната светлина щри-ховаше очертанията на изпъкнала към водата скала. Ейдриън я оприличи на острието на широко копие. Магнус удари силно с ботуш земята, сетне посочи към реката:

- Влизаме тук. Плуваме право надолу около двадесет фута. Има отвор в брега. Тунелът започва точно под нас, извива се надолу, сетне върви под реката до кулата.

- И разбра всичко това само от едно тропване с крак? - попита Ройс.

Ейдриън погледна към Есрахаддон:

- Как си с плуването?

- Не мога да кажа, че съм имал възможността след... - отвърна чародеят, повдигайки ръце. - Но мога да сдържам дъха си дълго време. Влачете ме, ако трябва.

- Аз ще се гмурна първи - обяви Ройс, като не изпускаше Магнус от очи. Хвърли на земята намотката си и завърза единия край около кръста си. - Отпускайте ми въже, но го дръжте здраво. Не знам колко е силно течението.

- Там няма течение - каза им Магнус. - Има подводна скала, която го спира. Долу е като малко езерце.

- Ще ми простиш, ако не приемам на доверие думите ти. Веднъж като премина, ще дръпна въжето три пъти в знак, че е безопасно да ме последвате. Вържете другия край и следвайте въжето. Ако от друга страна въжето подскача сякаш сте уловили марлин, бързо ме издърпайте обратно, за да мога лично да убия дребосъка.

Джуджето въздъхна.

Ройс смъкна наметалото си и докато Ейдриън държеше въжето, започна бавно да затъва - като че слизаше по стена. Скоро изчезна в тъмната вода. Ейдриън чувстваше как въжето равномерно се движи между пръстите му. До него бе застанал Магнус, който не показваше никакви следи от притеснение. Джуджето стоеше с вдигната към небето глава.

- Какво мислите, че прави тази нощ? - запита то.

- Аз бих предположил, че вечеря с рицари - отвърна Ейдриън. - Да се надяваме, че те ще му отвлекат вниманието.

Въжето потъваше все по-надълбоко, сетне спря. Ейдриън

гледаше мястото, където линията влизаше във водата; оставяше малка бяла ивица, където прорязваше течението.

Дръп. Дръп. Дръп.

- Готово. Стигнал е - обяви Ейдриън. - Ти си следващият, човече.

Магнус го прониза с поглед:

- Аз съм джудже.

- Влизай в реката.

Магнус отиде до ръба. Стисна носа си и цопна гърбом във водата.

- Оставаме аз и ти - каза Ейдриън, докато завързваше своя край на въжето за леко наклонена към реката бреза. - Ти върви пръв, аз ще те следвам. Виж дали ще се справиш, при нужда ще те издърпам.

Магьосникът кимна и за пръв път от познанството им насам изглеждаше леко разколебан. Пое си три пъти дълбоко дъх, като издишаше бързо; на четвъртото вдишване задържа въздуха и скочи с краката напред. Ейдриън се гмурна веднага след него.

Водата бе студена - не ледена или срязваща дъха, но по-студена от очакваното. Шокът за миг свари Ейдриън неподготвен. Той заработи с крака, насочи глава надолу и заплува по протежение на въжето. Магнус бе прав относно течението. Водата бе неподвижна като езеро. Боецът отвори очи. Над него имаше слаб сиво-син блясък, но надолу цареше пълен мрак. Обзе го паника, когато осъзна, че не вижда Есрахаддон. Почти като в отговор точно под него изгря слабо сияние. Робата на магьосника излъчваше синьо-зелена светлина, докато нейният носител енергично работеше с крака и използваше чоканите си изненадващо добре.

Светлината от одеждите откроi брега и отвеждащото надолу вече. Последното изчезваше в тъмна пещера. Ейдриън видя магьосника да се промушва в нея и побърза да го последва, тъй като дробовете му вече горяха. Веднъж озовал се вътре, той започна да се издига. Главите на двамата пробиха почти едновременно повърхността на тихото езерце в пещерата.

Ройс бе вързал своя край за една скала. До него имаше запален фенер. Пламъкът осветяваше дупката без затруднения. Тя представляваше естествена пещера, от която извеждаше тунел. Магнус стоеше настрана: или за да изучава стените, или за да стои по-надалеч от Ройс.

Когато Есрахаддон подаде глава, Ройс го извлече.

-Щеше да ти е по-лесно, ако беше свалил... - крадецът замлъкна, когато видя магьосническата роба. Тя бе суха.

Ейдриън излезе от езерцето, усещайки водата да се изтича на

струйки от тялото му. Чуваше екота на капките из пещерата като буря, но Есрахаддон изглеждаше, сякаш изобщо не е влизал в реката. С изключение на косата и брадата, дори не се беше намокрил.

Ейдриън и Ройс си размениха погледи, но не казаха нищо.

Ройс взе фенера си.

- Идваш ли, дребен?

Джуджето изръмжа и изстисквайки брадата си с две ръце, каза:

- Осъзнаваш ли, приятелю, че джуджетата са по-стари и далеч по-.

- По-малко грачене, повече кречене - прекъсна го Ройс. - Ти водиш. И не съм ти приятел.

С потеглянето напред сякаш влязоха в друг свят. Стените бяха гладки и като излети, отвоювани от скалата под търпеливия воден напор. Гладката повърхност отразяваше и умножаваше светлината от фенера на Ройс, правейки извития интериор изненадващо светъл.

- Къде сме? - попита Ейдриън.

- Под брега, недалеч от мястото, където стояхме преди това - обясни му Магнус. - Тунелът тук се вие надолу.

- Невероятно - каза Ейдриън, оглеждайки се удивен от блестящите стени. - Сякаш сме във вътрешността на диамант.

Точно както джуджето бе предрекло, тунелът слизаше все по-надолу и по-надолу. Някъде по времето, когато главата на Ейдриън бе започнала да се върти от спираловидното пътуване и бе загубил ориентация, тунелът се изправи. Не след дълго можаха да чуят (и почувстват) гърменето на водопадите, предадено през вибриращите камъни. Тук през тавана и стените се процеждаше вода. Хилядолетието без поддръжка бе позволило образуването на кристални сталактити по тавана и нащърбени сталагмити по пода.

- Това е малко притеснително - отбеляза Ейдриън, докато започваха да нагазват в ставащата все по-дълбока вода.

- Ба! - промърмори Магнус, но не каза нищо повече.

Бавно си проправяха път през водата, отбягвайки заострени камъни. Разглеждайки стените, Ейдриън забеляза издълбани в тях фигури. Коридорът бе описан с геометрични форми и мотиви. Някои от по-деликат-ните линии бяха избелели, вероятно отстъпили пред ерозията на милиони капки. Не се виждаха думи, нито познати символи. Маркировката изглежда служеше само за декорация. Над тях, почти изгубени в нарасналия камък, имаше скоби за дръжки на знамена, а по стените забеляза поставки за лампи. Ейдриън си опита да си представи как е изглеждал

тунелът по времето на Новрон, когато многоцветни банери и редици ярки лампи са го красели. Не след дълго започнаха да се изкачват и доловиха слабо сияние.

Тунелът свършваше пред отвеждащо нагоре стълбище. Стъпалата бяха извити и всяко бе толкова широко, че върху него можеше да се пристъпи два пъти, преди да се премине към следващото. На върха отново ги посрещна звездното небе и не след дълго стояха в основата на цитадела-та. Духаше силен вятър: влажен, разнасящ мокра мъгла. Стояха на края на къс каменен мост, простиращ се над тясна пукнатина. Отвъд, извивките на кулата се протягаха към небето - толкова нависоко, че върхът се губеше от погледа.

От другата страна ги очакваха още стълби и те се движеха в бавна, но постоянна стъпка, вървейки в индианска нишка, макар стълбите да бяха достатъчно широки за двама, че дори и трима. Изкачиха пет реда стъпала, описвайки полукръг около основата на кулата. Когато започваха шестия кат, Ройс изчака всички да стигнат до подветрената страна на кулата и даде знак за почивка. Под тях реката продължаваше да лее вода с рев, но от тяхното високо място на завет, нощта изглеждаше спокойна. Нямаше звуци - щурци или бухали, само дълбокото бучене на реката и воят на вятъра.

- Това е нелепо - Ройс надвика водата. - Къде е проклетата врата? Не обичам да стоя на толкова открито.

- Почти стигнахме, не е много далеч - отвърна Есрахаддон.

- Колко време ни остава? - запита Ейдриън, гледайки към магьосника, който само сви рамене в отговор.

- Връща ли се в кулата след като убие, или се наслаждава на нощта?

- поинтересува се Ройс. - Бих си помислил, че след деветстотин години затвор, с радост би летяло насам-натам.

- То не е личност или животно, а призовано създание; мистично олицетворение на сила. Копира живота и разбира заплахите за съществуването си, но се съмнявам, че е запознато с концепциите за свобода или удоволствие. Както казах, не е живо.

- Тогава защо яде? - запита Ройс.

- Не го прави.

- А защо тогава убива по един-двама на нощ?

- Аз самият се чудех върху това. Трябва да се опитва да изпълни последните дадени му инструкции: да убие императора. Възможно е, не намирайки целта си и в невъзможност да се отдалечава прекалено от кулата

- призованите създания често са ограничени на определено разстояние от създателя си или мястото, на което са създадени -

може да се опитва по този начин да го примами тук. Може би е преценило, че императорът няма да търпи избиването на хората си и ще се притече на помощ на селото.

- И все пак е по-добре да побързаме - заключи Ейдриън.

Продължиха да обикалят и вятърът се появи отново. Свиреше в ушите им и затрудняваше стъпките им. Влажните дрехи не им позволяваха да се стоплят, независимо от упоритото движение. Над тях кулата все още се издигаше високо към нощното небе и всички почувстваха внезапно усещане за неудовлетвореност, когато достигнаха пореден мост, водещ към солидна стена.

Ейдриън гледаше как Ройс въздъхва разочаровано, докато се вторач-ва в задънената улица.

- Струва ми се каза, че имало врата - обърна се Ройс към чародея.

- Имало е и още има.

Ейдриън не виждаше такава. Забеляза бледите очертания на рамка, изрязани в стената пред тях, но тя бе монолитен камък.

Ройс изкриви лице:

- Още един невидим каменен портал?

- Не си губи времето - каза му Магнус. - Никога няма да го отвориш. Довери ми се, аз съм джудже. Прекарах часове, опитвайки се да вляза - и нищо. Камъкът е омагьосан и непробиваем. Преминаването на реката е детска игра в сравнение с отварянето на тази врата.

Ройс се обърна към джуджето с объркан поглед:

- Бил си тук? Опитвал си се да влезеш в кулата. Защо?

- Казах ти, изпълнявах задача за църквата.

- Каза, че си изковавал меч за лорд Ръфъс.

- Да, но архиепископът не искаше какъв да е меч. Настояваше за изработката на елфически меч. Даде ми купчина стари графики, по които да се ръководя. Бяха много добри, съдържаха описание на нужните материали и пропорциите, но не е същото като да разгледаш оригинала - джуджето задържа погледа си върху Ройс многозначително. - Бе ми казано, че други подобни мечове могат да бъдат намерени в кулата. Дойдох тук и прекарах цял ден в катерене насам-натам, но така и не открих начин да вляза. Няма врати и прозорци, само неща като това.

- Направеният от теб меч - каза Есрахаддон, - имаше ли нещо изг-равирано на острието?

- Да - отвърна Магнус. - Изрично настояваха гравировката да бъде същата като на схемите.

- Това е - промърмори Есрахаддон. - Църквата не е тук заради мен, нито в търсене на наследника; те са тук, за да си *направят* наследник.

- Да си направят наследник? Не схващам - каза Ейдриън. - Мислех, че го искат мъртъв.

- Така е, но ще си направят марионетка. Този Ръфъс е избран да заеме мястото на истинския наследник. Според легендите само някой, в чи-ито вени тече кръвта на Новрон, може да убие гиларабрин. Ще използват смъртта на чудовището като неопровержимо доказателство, че тяхното момче е истинският наследник. Това не само ще им позволи по легален начин да налагат волята си над кралете, но и ще осуети опитите ми да възстановя реалния владетел. Кой ще повярва на стар маг-беглец, кога-то тяхното момче е убило гиларабрин? Ще оставят неколцина кьопчовци да се бият със звяра и да умрат, показвайки неуязвимостта му. Тогава ще се появи Ръфъс и с изгравирания меч ще убие чудовището, ставайки император. Криейки се зад него, църквата ще завземе властта и възстанови старата империя. Отличен ход, трябва да кажа. Признавам, че не го очаквах.

- Някои крале може да не са съгласни с този развой на събитията -отвърна Ейдриън.

- Те знаят това, точно както и ти. Убеден съм, че имат план и за този проблем.

- Значи все още трябва да влезем вътре? - запита Ейдриън.

- О, да - отвърна магьосникът, - сега дори повече от всякога - той се изкикоти. - Само си представете какво би станало, ако някой друг претендент убие звяра преди техния Ръфъс.

Джуджето изсумтя:

- Ба! Казах ви, няма начин да преминете през вратата. Това е солиден камък.

Магьосникът погледна арката още веднъж.

- Отвори я, Ройс.

Ройс изглеждаше скептичен:

- Да отворя какво? Това е стена. Няма дръжка, ключалка, дори печат. Някой да има скъпоценен камък?

- Това не е скъпоценна ключалка - обясни магьосникът.

- Съгласен съм, а аз би трябвало да знам - каза им Магнус.

- Все пак опитай - настоя магьосникът, взирайки се в Ройс. - Затова те доведох тук, не помниш ли?

Ройс оглеждаше стената пред себе си и свъси вежди:

-Как?

- Използвай инстинктите си. Ти отвори вратата на моя затвор, а тя също нямаше дръжка.

- Извадих късмет.

- Може отново да го сториш. Опитай.

Ройс сви рамене. Пристъпи напред и леко постави ръце на камъка, оставяйки връхчетата на пръстите си да се плъзнат по

повърхността, търсейки с осезание онова, което очите му можеха да пропуснат.

- Чиста загуба на време - рече Магнус. - Това определено е много силна ключалка и без ключ няма начин да я отворим. Разбирам от тези неща, правил съм подобни неща. Те са създадени да не позволяват на крадци като него да влизат.

- Ах - каза му Есрахаддон, - но ти подценяваш Ройс. Той не е обичаен разбивач. Усетих го в мига, в който за пръв път го зърнах. Зная, че той може да я отвори - магьосникът се обърна към Ройс, който бе започнал да показва признаци на гняв. - Спри да се опитваш да я отвориш и го направи. Не мисли за това, просто го стори.

- Да направя какво? - раздразнено попита Ройс. - Ако знаех как, мислиш ли, че досега не бих я отворил?

- Точно това е. Не мисли. Спри да бъдеш крадец. Просто отвори вратата.

Ройс измери с очи магьосника.

- Добре - каза, докато притискаше длан към каменната стена, сетне я дръпна рязко с шокирано изражение.

Лицето на Есрахаддон изразяваше чисто наслаждение.

- Знаех си - каза магьосникът.

- Какво си знаел? Какво стана? - попита Ейдриън.

- Просто натиснах - Ройс се изсмя на нелепостта.

-И?

- Какво имаш предвид с това *„ и “?* - запита Ройс, сочейки към стената.

- И какво стана? Защо се усмихваш? - Ейдриън внимателно изследваше стената за нещо пропуснато, малка дупка, дръжчица, ключалка, но не видя нищо. Изглеждаше по същия начин.

- Отвори се - каза Ройс.

Ейдриън и джуджето се взираха объркани в Ройс.

- Какво имаш предвид?

Ройс погледна през рамо, като че това щеше да направи всичко ясно.

- Да не сте ослепели и двамата? Вратата е широко отворена. Вижда се коридор, който...

- Те не могат да го видят - прекъсна го магьосника.

Ройс премести поглед от магьосника към Ейдриън.

- Не виждаш, че вратата е широко отворена? Не виждаш огромната двойна триетажна врата?

Ейдриън поклати глава:

- Изглежда както и преди малко.

Магнус кимна в съгласие.

- Не могат да видят, защото не могат да влязат - обясни

магьосникът. Ейдриън видя Ройс да поглежда нагоре, следвайки погледа на магьосника и очите на крадеца се разшириха.

- Какво? - запита Ейдриън.

- Елфическа магия. Предназначена е да не позволява на враговете да прекрачат отвъд тези стени. Виждат само солиден камък. За тях входът е затворен.

- Ти можеш да го видиш? - Ройс запита Есрахаддон.

- О, да, без проблеми.

- Тогава защо ние двамата го виждаме, а те - не?

- Вече ти казах, това е магия, предназначена да държи враговете на разстояние. Бях поканен в тази кула преди деветстотин години. Бе изоставена моментално след посещението, така че надали е имало някой, който да отмени разрешението - погледна към това, което за Ейдриън все още представляваше стена от камък. - Не мисля, че бих могъл да отворя вратата, дори и да имах ръце. Затова имах нужда от теб.

- Мен? - каза Ройс, сетне внезапно озарение промени чертите му и той се взря в магьосника пред себе си. - Значи знаеше?

- Какъв магьосник бих бил иначе?

Ройс засрамено се взря в краката си, сетне бавно се извъртя, за да погледне внимателно към Ейдриън, който се усмихваше.

-И ти ли знаеш?

- Наистина ли си мислеше, че след всички тези години съвместна работа няма да разбера? Малко е очевидно.

- Никога не си казвал нищо.

- Сметнах, че не искаш да говориш за това. Ти стриктно си пазиш миналото, друже; има много врати, на които не бих почукал. Имаше моменти, в които се чудех дали ти самият знаеш.

- Какво да е знаел? Какво става? - любопитстваше Магнус.

- Нищо, което да те засяга - каза му Ейдриън. - Но това означава, че пътищата ни сега се разделят, нали? Ние не можем да влезем и мога да ви кажа, че не горя от желание да стоя тук на прага, чакайки хвъркатия домопритежател да се прибере.

- Вие се върнете - каза им Есрахаддон. - Ройс и аз ще продължим сами.

- Колко време ще отнеме това? - попита Ейдриън.

- Няколко часа, вероятно ден - отвърна чародеят.

- Надявах се да свършим преди да се е върнало - рече Ройс.

- Не е възможно. Пък и това надали ще е проблем точно за теб. Убеден съм, че и друг път си крал в присъствието на стопанина.

- Не и когато той може да ме глътне на един залък.

- Значи трябва да сме още по-тихи, нали?

Глава 10 Изгубени мечове

- Струва ми се, че миналата нощ протече добре - заяви епископ Сал-дур, докато си отрязваше парче сирене за закуска. Седеше на масата за пиршества в голямата зала на имението в компанията на архиепископ Га-лиен, страж Луис Гай и лорд Ръфъс. Високият катедрален таван от дъски не допринасяше особено за разсейването на мрачната, депресираща атмосфера, породена от липсата на светлина. Цялата къща имаше само няколко прозореца, което пораждаше в Салдур усещането, че се намира в животинска бърлога, дупката на някой бобър или бекасина. Мисълта, че тази мизерна колиба ще стане свидетел на раждането на Новата империя, бе леко разочароваща, но той бе прагматичен човек. Методът не бе от значение, важно бе само постижението. Или работи, или не. Естетиката винаги можеше да бъде добавена впоследствие.

Точно сега трябваше да установят империята. Човечеството се бе лутало безцелно без водач прекалено дълго време. Светът се нуждаеше от крепка ръка, здраво стиснала кормилото, която да вижда далеч напред в бъдещето и да насочва кораба в спокойни води. Салдур планираше свят на мир чрез просперитет и безопасност чрез сила. Разпространената сега феодална система представляваше пречка за прогреса, приковавайки кралствата към бедност, слабост и егоистични интереси. Имаха нужда от централизирано управление с просветен водач и талантлива бюрокрация, която да наблюдава всеки аспект от живота. Бе невъзможно да си представи многобройните цели, които можеха да се постигнат с общата работа на цялото човечество. Това би довело до революция в земеделието, плодовете му предлагани по равно на цена, която дори и най-бедните можеха да си позволят. Законите можеха да бъдат стандартизирани, с което да се сложи край на своеволните наказания на отмъстителни тирани. Знанията от всички кътчета на земята биха били събрани в едно общо хранилище на мъдрост, където велики умове да учат и създават нови идеи и технологии. Можеха да подобрят транспорта със стандартизирани пътища и премахнат вонята от градовете с оптимална канализация. Ако всичко това трябваше да започне в тази дървена хижа, то цената определено си заслужаваше.

- Колко умряха? - запита той.

Архиепископът сви рамене, а лорд Ръфъс дори не си направи труда да вдигне поглед от чинията си.

- Миналата нощ звярът уби петима - отговори му Луис Гай,

докато набождаше кексче с кинжала си.

Нифронският рицар продължаваше да впечатлява Салдур. Той бе меч, въплътен в човешка форма: остър, целенасочен, режещ и също тъй елегантен на вид. Винаги стоеше изправен, с отметнати назад рамене, вдигната брадичка, фиксирани право в целта очи, лицето му носеше изсечена маска на съперничество, предизвиквайки, дори молейки някой достатъчно глупав да се осмели да го провокира. Дори и след прекараните в пустошта дни, нито конец по него не бе в безпорядък. Той бе образец на църквата, замразена форма на идеала.

- Само?

- След като петият бе разкъсан на две, нямаше много желаещи да пристъпят напред и докато се колебаеха, звярът отлетя.

- Пет смъртни случая достатъчни ли са, за да докажат неуязвимостта на чудовището? - запита Галиен, докато ги гледаше.

- Не, но е вероятно да нямаме друг избор. След миналата нощ, не съм сигурен дали ще има още доброволци - отвърна Гай. - От предишният ентусиазъм няма и следа.

- А ти ще бъдеш ли готов, лорд Ръфъс? Ако никой друг не пристъпи напред? - запита архиепископът, обръщайки се към грубия воин в края на масата.

Лорд Ръфъс вдигна очи. Той се наслаждаваше на блюдото, обработвайки овчи бут, който сипеше мас по рошавата му брада. Очите му ги изгледаха изпод рунтавите червени вежди. Изплю парченце кокал.

- Зависи - изръмжа. - Мечът, който джуджето направи, може ли да пробие кожата на зверчето?

- Накарахме библиотекарите си да сравнят работата на джуджето с древните записи - отвърна Салдур. - Гравировката съвпада напълно с тези от предишните оръжия, използвани за убийството на подобни зверове.

- Ако не може да я среже, ще го утрепя - Ръфъс се ухили мазно. -Просто бъдете готови да ме коронясате за император - напълни уста с нова хапка.

На Салдур бе трудно да повярва, че патриархът е избрал този простак да бъде император. Ако Гай бе меч, то Ръфъс беше чук - тъп инструмент за еднообразна работа. Като жител на Трент, той щеше да осигури лоялността на непокорните северни кралства, които най-вероятно не можеха да бъдат спечелени по друг начин. Това лесно щеше да удвои силата им. Сетне идваше известността му, която се простираше сред Аврин и Калис. Това щеше да намали протестите срещу него. Фактът, че бе известен воин,

щеше да му е от полза в първоначалното укрепване и смазването на евентуална съпротива от националистите. Проблемът според Салдур бе, че Ръфъс - суров, безразсъден глупак - бе не само войник по душа, но и по ум. Решаваше всеки възникнал проблем с пребиването му до смърт. Контролирането му щеше да бъде трудно, но нямаше смисъл да мисли за администрирането на империята, преди тя още да бъде основана. Първо трябваше да я създадат, а сетне да се притесняват за качеството на императора. Ако Ръфъс започнеше да създава затруднения, трябваше само да се уверят, че има син и веднъж въпросният син попаднал в техните грижи, червенокосият грубиян щеше да напусне света предсрочно.

- В такъв случай - каза Галиен, - всичко изглежда под контрол.

- Само заради това ли ме извикахте? - запита Гай с раздразнен тон.

- Не - отвърна архиепископът. - Тази сутрин ми бяха съобщени неочаквани новини и си помислих, че биха представлявали интерес и за теб. Карлтън, би ли помолил дякон Томас да влезе?

Прислужникът на Галиен, който в момента наливаше кръщавано вино, послушно напусна масата и отвори вратата към коридора.

- Негова милост ще ви приеме.

Влезе тлъстичък човек в расо.

- Луис Гай, лорд Ръфъс, позволете ми да ви представя дякон Томас от село Далгрен. Томас, това са лорд Ръфъс, страж Луис Гай, а с епископ Салдур вече се познавате.

Томас кимна с нервна усмивка.

- За какво става въпрос? - попита Гай, като че Томас не е в стаята.

- Хайде, Томас, разкажи на стража каквото каза и на мен.

Дяконът пристъпи, избягвайки да поглежда към някой от присъстващите. Когато заговори, гласът му бе толкова тих, че трябваше да се напрягат, за да го чуват.

- Уведомявах Негова милост как съм ръководел нещата в отсъствието на маркграфа. Времената бяха трудни за селото, наистина трудни, но аз се опитвах да сторя всичко по силите си, за да поддържам имението в ред. Не беше моя идея да се пренесат тук. Опитах се да ги спра, но бях сам и невъз...

- Да, да, кажи му за сакатия - прекъсна го архиепископът.

- О, разбира се. Есра дойде да живее тук преди някъде около месец, той.

- Есра? - запита Гай и стрелна с поглед архиепископа и

Салдур, които му се усмихнаха в отговор.

- Да - кимна дякон Томас. - Така се казва. Не говореше много, но селяните са добри хора и се редуваха да го хранят, понеже бедният човек си няма ръце.

- Есрахаддон! - изсъска Гай. - Къде е змията?

Внезапната реакция на стража стресна дякон Томас, който отстъпи крачка назад.

- Ах, ами не знам, идва и си отива, макар да си спомням, че се навърташе доста около селото, когато пристигнаха двамата странници.

- Странници? - поинтересува се Гай.

- Приятели на семейство Ууд, ако не се лъжа. Или поне пристигнаха с Тракия и прекараха доста време с нея и баща й. Откакто са тук, Есра прекарва по-голямата част от времето си с по-мълчаливия от тях - май му казват Ройс.

- Ройс Мелбърн и Ейдриън Блекуотър, двамата крадци, измъкнали магьосника от Гутария, са тук заедно с Есрахаддон? - Салдур и Галиен кимнаха в отговор на стражовото питане.

-Любопитно, нали? - коментира архиепископът. - Може би сме направили грешка, насочвайки вниманието си върху Ариста. Изглежда старият магьосник се е доверил на крадците. Въпросът е защо са тук? Не може да е съвпадение, че се появява в това затънтено селце по същото време, когато предстои коронацията на новия император.

- Няма как да знае плановете ни - каза му Гай.

- Той е магьосник, а тях ги бива в откриването на неща. Независимо от това, опитай се да разбереш какво е намислил.

- Но не забравяй да стоиш настрана - добави Салдур. - Не искаме да впримчим лисицата преди да ни е отвела до леговището си.

* * *

Ейдриън сгъна одеялото на два пъти по дължина, сетне го нави плътно и го пристегна с две кожени каишки. Бе подредил цялото останало им оборудване на спретнати купчинки по земята. Все още разполагаха с всички принадлежности за лагеруване, храна и зоб. Ройс имаше седло, юзди и дисаги, но Ейдриън бе изгубил своите заедно с оръжията си при изчезването на Мили. Щеше да е невъзможно да носят целия товар само с един кон и същевременно да го яздят. Щяха да натоварят Мишка и вървят пеша до дома.

- Ето къде си.

Ейдриън вдигна очи и видя Терън да се задава откъм Ботуикови, отправил се към кладенеца с празна кофа в ръка.

- Снощи не те видях. Притеснявах се да не ти се е случило

нещо.

- Изглежда всички са извадили късмет тази нощ - каза Ейдриън.

- Всички в селото - да. Но ония в замъка не ще да са се справили толкова добре. Чухме много писъци и викове, а и тази сутрин не празнуваха. Чини ми се, че планът им да утрепят звяра не е протекъл както ще да са се надявали - фермерът плъзна поглед по екипировката. - Стягаме багажа, а? Значи и вие тръгвате?

- Не виждам защо да не го сторим. Вече нищо не ни задържа тук. Как е Тракия?

- Добре е, среща се с благородници. Вече може да ходи без проблем, а главоболието е почти отшумяло. Ще тръгнем утре сутринта, предполагам.

- Радвам се да го чуя - каза Ейдриън.

- Кой е приятелят ти? - Терън посочи с жест джуджето, седнало няколко фута настрани в сянката на топола.

- А, да. Терън, запознай се с Магнус. Той е по-скоро познат, отколко-то приятел - замисли се над думите си и добави: - Всъщност е по-скоро враг, когото наглеждам.

Терън кимна, макар и с объркана физиономия, а джуджето изръмжа нещо, което и двамата не можаха да чуят.

- А урокът ми? - попита фермерът.

- Шегуваш ли се? Не виждам смисъл от него, при положение, че и двамата заминавате утре.

- Зает си с нещо друго ли? Пък и пътят е опасен и не би ми навредило да науча някой и друг трик. Или това е твоят начин да намекнеш, че вече ще ми искаш пари?

- Не - Ейдриън му махна с ръка. - Вземай тоягите.

По обед слънцето напичаше здравата, а и Ейдриън се беше вече изпотил от тренировката с Терън, който напредваше бързо. Магнус седеше на обърната кофа и ги наблюдаваше с интерес. Ейдриън обясняваше правилната форма, как да се изпълняват правилно намушкващите удари и захватите, което бе трудно с дръжки от гребла.

- Ако хванеш меча с две ръце, жертваш обхват и подвижност, но пък придобиваш огромна сила на удара. Добрият боец знае кога да премине на двуръчен захват и обратно. Ако се защитаваш срещу някой с по-дълъг досег, по-добре е да използваш една ръка, но ако трябва да забиеш меча си в тежка броня - приемайки, че не носиш щит в другата ръка -хвани дръжката с две ръце и нанеси удар. Не забравяй да крещиш, дока-то го правиш, както те бях учил. Вложи цялата си сила в удара. Солиден нагръдник няма да спре мушкащ удар с меч, защото не това е предназначението му.

Бронята предпазва срещу разсичане или подхлъзва върха на острието, не му позволявайки да намушка. Затова професионалните бойци носят гладки, неукрасени брони. Принцовете и херцозите се разхождат важно-важно с украсени нагръдници и тънка метална броня с тежка гравировка, което си е все едно да си затворен в смъртоносен капан. Но те в действителност не се бият, рицарите го вършат вместо тях. Тяхната цел е просто да изглеждат красиви. Та когато намушкваш, идеята е да се целиш в гънка, вдлъбнатина или сглобка в бронята, която ще захване острието. Мишниците са идеални цели, както и подносният предпазител. Забий четирифутов меч в него и няма защо да се притесняваш за контраатака.

- Как очакваш да научиш бедния човек на каквото и да било без мечове?

Двамата се обърнаха и видяха Моувин Пикъринг да се приближава, облечен в семпла синя туника. Спретнатият лорд от Галилин бе изчезнал, вместо това приличаше много на момчето, видяно за пръв път от Ейдри-ън в Дрондил Филдс. В ръцете си носеше два меча, а на гръб бе преметнал два малки кръгли щита.

- Видях ви от стената и си помислих, че тези могат да ви свършат работа - каза, докато подаваше меч и щит на Терън, който ги прие непохватно. - Това са резервните ни оръжия.

Терън изгледа младежа подозрително, сетне се обърна към Ейдриън.

- Давай - каза му боецът, обърсвайки потта от челото си с ръкав. -Той е прав, трябва да усетиш истински меч.

Терън изглеждаше объркан как точно да държи щита и Моувин започна да го напътства, показвайки му къде да промуши ръка под кожените дръжки.

- Виждаш ли, Ейдриън? Помага да покажеш на ученика си как да държи истински щит. Освен ако не очакваш, че ще прекарва времето си във войни с кленови дървета. Впрочем къде са оръжията ти?

Ейдриън изглеждаше смутен:

- Загубих ги.

- Не носеше ли достатъчно за петима?

- Имах тежка седмица.

- А ти кой си? - Моувин попита джуджето.

Ейдриън започна да отговаря, сетне спря. Олрик вероятно бе казал на Моувин за джуджето-кралеубиец:

- Той? Никой.

- Добре... - Моувин се изсмя, сетне помахна: - Радвам се да се запознаем, господин Никой - приседна на ръба на кладенеца и

скръсти ръце. - Давай, покажи ми какво те е научил.

Ейдриън и Терън възобновиха борбата, макар и по-внимателно, за-щото остриетата правеха фермера леко нервен. Той скоро се обърка и намръщено се обърна към Моувин:

- Теб бива ли те с тез неща?

Младежът изненадано повдигна вежди:

- Но любезни ми господине, не бяхме ли вече представени един на друг? Аз съм Моувин Пикъринг - ухили се широко.

Терън сви объркано очи, погледна косо към Ейдриън, който не каза нищо и отново върна поглед на момчето:

- Попитах те дали можеш да въртиш меч, синко, не как се зовеш.

- Но аз. няма значение. Да, обучен съм в изкуството на фехтовката.

- Е, а аз прекарах целия си живот по фермите или в не по-големи от това села и никога не съм виждал как хората се бият с остриета. Та може да помогне, ако видя какво се очаква да направя, нали знаеш, как да се бия правилно.

- Искаш демонстрация?

Терън кимна:

- Няма как да знам дали Ейдриън е добър.

- Хубаво - каза Моувин, свивайки пръсти и тръскайки ръце, докато се приближаваше. На лицето си имаше широка усмивка, като че току-що е бил поканен от Терън да играе любимата си игра.

Размениха оръжията. Магнус и Терън седнаха в прахта и наблюдаваха, докато Моувин и Ейдриън първо показваха основните движения, а сетне ги демонстрираха с нормална бързина. Ейдриън обясняваше всяко движение и коментираше след изпълнението му.

- Видя ли? Моувин си помисли, че ще замахна към бедрото му и затова леко смъкна гарда. Направи го, защото аз загатнах за това си намерение с леко спускане на рамото си и знаех какво ще направи още преди да го е направил. Аз владеех инициативата. От голяма полза в битка е да предвиждаш ударите на противника.

- Достатъчно уроци - каза Моувин, видимо раздразнен от ролята си на жива илюстрация на грешки. - Да му покажем истинска демонстрация.

- Търсиш реванш? - запита Ейдриън.

- Любопитен съм да видя дали е било късмет.

Ейдриън се усмихна и промърмори:

- Пикърингова им работа.

Той свали ризата си и като обърса в нея ръце и лице, я хвърли на тревата и вдигна меч. Моувин се стрелна и моментално

двамата започнаха да си разменят удари. Остриетата пееха, докато раздираха въздуха с такава бързина, че движенията им се сливаха. Ейдриън и Моувин танцуваха на пръсти, местейки се из прахта толкова рязко, че и двамата затънаха до колене в облаци прах.

- Велики Мар! - възкликна фермерът.

Тогава и двамата внезапно спряха, задъхани от изтощение.

- Ти си играеш с мен.

- Мислех, че това е целта. Не очакваш да те убия?

- Ами, не но... както каза той, велики Мар! Никога не бях виждал някой да се бие така, ти си невероятен.

- И двамата сте страхотни - отбеляза Терън. - За пръв път виждам подобно нещо.

- Трябва да се съглася - обади се и Магнус. Джуджето бе на крака и кимаше.

Ейдриън отиде до кладенеца и изля половин кофа вода над главата си, сетне се отръска.

- Наистина, Ейдриън - каза Моувин, - къде си се научил да се биеш така? - От мъж на име Данбъри Блекуотър.

- Блекуотър? Не е ли това името ти?

Ейдриън кимна и на лицето му се прокрадна меланхолично изражение.

- Това беше баща ми.

- Беше?

- Той почина.

- Воин ли е бил? Генерал?

- Ковач.

- Ковач? - запита невярващо Моувин.

- В не по-голямо от това селце. Човекът, който изработва подкови, гребла, тенджери.

- Искаш да ми кажеш, че селски ковач е знаел тайните умения на тешлорците? Разпознах движенията от Тек'чин, за останалите мога само да предполагам, че са от другите изгубени дисциплини.

Всички се взираха в Моувин неразбиращо.

- Тешлорите? - той се огледа, но погледите на останалите не се промениха. Подбели очи и въздъхна: - Невежи, заобиколен съм от невежи. Тешлорите били най-добрите рицари на всички времена. Личните телохранители на императора. Говорело се, че самият Новрон им бил преподал Петте бойни дисциплини. Една от тях е Тек'чин, познаването на която е направило династията на Пикъринг легендарна. Баща ти очевидно е бил запознат с нея, както и с други тешлорски дисциплини, смятани отдавна за изгубени, а ти ми казваш, че е бил прост ковач? Вероятно е бил

най-великият воин на времето си. А знаеш ли какво е правел той преди ти да се родиш?

- Предполагам каквото и след това.

- Тогава откъде се е научил да се бие?

Ейдриън се замисли над това:

- Сметнах, че е запомнил тези неща от службата си в местната армия. Имаше няколко мъже от селото, които бяха служили на Негова свет-лост. Баща ми говореше, сякаш е виждал битка, така че бях заключил, че е влизал в бой.

- Някога питал ли си го?

Гърмежът на копита ги прекъсна, докато трима конници влязоха в селото откъм замъка. Ездачите бяха облечени в червено и черно със символ на строшена корона на гърдите си. Начело им яздеше слаб и висок мъж с къса оформена брадичка.

- Отлично майсторство - каза той. Отиде до Ейдриън и рязко спря коня си. Черният жребец бе обвит в алено-черно покривало с пискюли, ален оглавник с еднофутово перо. Конят изпръхтя и спря.

- Чудех се защо синът на граф Пикъринг не взема участие в борбата днес, но сега виждам, че сте открили по-достоен противник. Кой е този великолепен боец, когото не съм виждал в замъка?

- Не съм тук да се боря за короната - каза просто Ейдриън, докато навличаше ризата си.

- Не? Жалко, защото със сигурност притежавате сериозен шанс за това. Как се казвате?

- Ейдриън.

- Радвам се да се запозная с вас, сър Ейдриън.

- Просто Ейдриън.

- Разбирам. Тук ли живееш, *просто* Ейдриън?

-Не.

Ездачът не изглеждаше особено доволен от краткия отговор и доближи коня си заплашително. Животното издиша горещ влажен дъх в лицето на боеца.

- Тогава какво правиш тук?

- Просто минавам - отвърна в обичайния си дружелюбен тон Ейд-риън. Дори съумя да се усмихне.

- Наистина? Просто минаваш през Далгрен? И накъде, ако смея да попитам, та Далгрен ти е на път?

-Навсякъде в зависимост от перспективата, не смяташ ли? Всеки път води нанякъде, нали? - боецът се измори да се защитава и контраатакува: - Има ли някаква причина, поради която проявяваш такъв интерес?

- Аз съм страж Луис Гай и отговарям за провеждането на

съревнованието. Трябва да зная дали всички участващи са се записали.

- Вече ти казах, че не съм тук за него.

- Така е - каза Гай и бавно огледа останалите, обръщайки особено внимание на Магнус. - Ти просто минаваш, но може би твоите спътници биха желали да се запишат.

Може би подвеждащ удар? Ейдриън така или иначе реши да отвърне.

- Никой от тях не би искал да го стори.

- Никой от тях?

Ейдриън стисна зъби. *Беше* подвеждащ удар. Укори се наум.

- Значи не си сам? - отбеляза стражът. - Къде са останалите?

- Не мога да ти кажа.

-Не?

Ейдриън поклати глава - колкото по-малко думи, толкова по-малка вероятност от грешки.

- Наистина? Искаш да кажеш, че в същия миг може да се давят във водопадите, а теб не те интересува?

- Не съм казал това - раздразнено отвърна Ейдриън.

- Но не изпитваш нужда да знаеш къде са?

- Те са големи мъже.

Стражът се усмихна:

- И кои са *тези мъже?* Моля те, кажи ми, за да мога впоследствие евентуално да попитам и тях.

Очите на Ейдриън се свиха, докато той със закъснение осъзна грешката си. Мъжът насреща бе умен - твърде умен.

- Да не си им забравил имената? - Луис Гай се приведе в седлото си.

- Не - отвърна Ейдриън, докато се напрягаше да мисли.

- Тогава къде са?

- Ами - подхвана, мечтаейки си да разполагаше със собствените си мечове вместо с взет назаем, - както казах, не ги знам къде са се дянали *и двамата.* Моувин е тук, но за Фанън си нямам представа.

- Със сигурност си се объркал. Пикърингови пътуваха заедно с мен и остатъка от антуража - посочи Гай.

- Да, но планират да се върнат у дома с мен.

Очите на Гай се свиха до цепки:

- Значи твърдиш, че си пътувал целия път дотук сам - просто минавайки, както се изрази - за да се присъединиш към Пикърингови?

Ейдриън се усмихна на стража. Това бе слабо, неопитно и фехтова-лен еквивалент на захвърляне на меча и поваляне на противника на земята, но само това можеше да направи.

- Вярно ли е, Пикъринг?

- Абсолютно - отвърна Моувин без колебание.

Гай погледна обратно към Ейдриън.

- Колко удобно - каза, разочарован. - В такъв случай няма да преча повече на тренировката ви. Лек ден, господа.

Всички проследиха с поглед тримата ездачи, докато те се отправяха по реката.

- Това беше страшничко - отбеляза Моувин. - Никак не е на хубаво, когато някой страж се интересува от теб, още по-малко Луис Гай.

- Какво знаеш за него? - поинтересува се Ейдриън.

- Чувал съм само слухове. Църковен фанатик, но дори и сред духовенството има такива, които се страхуват от него. Той е от типа хора, които могат да предизвикат изчезването на някой крал. Говори се също, че е обсебен от намирането на Наследника на Новрон.

- Не е ли това обща черта на всички серети?

- Да, според църковната доктрина. Но за него това е фикс идея. Това обяснява и присъствието му тук.

- А двамата с него?

- Серети, нифронските рицари. Те са личната му армия. Отговарят единствено пред стражите и патриарха.

Моувин погледна Ейдриън:

- По-добре задръж меча. Изглежда сега не е най-подходящият момент да си невъоръжен.

* * *

Макар да бе угасил фенера си много преди завръщането на създанието, Ройс можеше да вижда без проблем. Стените на Авемпарта пропускаха светлина, като че не бяха от камък, а опушено стъкло. Навън бе ден - в това бе сигурен - и светлината бе променила цвета си от тъмносин на приглушено бяло.

С издигането на слънцето, вътрешността на цитаделата претърпя трансформация в осветен свят на удивителни цветове и красота. Таваните се издигаха във високи арки, срещайки се на стотици футове над пода и това създаваше илюзията, че не е на закрито, а сред някакво вълшебно място, където хоризонтът е потънал в мъгли. Ревът на ближните водопади бе укротен от стените и приглушен до тих и успокоителен далечен шум.

Ефирни банери висяха високо над главата му, всеки обсипан с непонятни за Ройс символи. Може да са били кралски символи, закони, указателни табели или просто декорации. Но и след хилядолетие, линиите изглеждаха ярки. Това бе умение, непосилно за простосмъртни, рожба на невъобразима култура. Ройс не бе влизал в други елфически сгради досега и това беше

първият му досег със свят, изглеждащ необикновено спокоен. Неподвижен, утихнал и красив. Макар да не приличаше на нищо, което Ройс бе виждал преди, в него се зараждаше чувството, че всичко това е някак познато. Изпълни се със спокойствие, докато крачеше по коридорите. Самите сенки и форми докосваха струни в ума му, за чието съществуване дори и не бе подозирал. Всичко наоколо му мълвеше на непонятен език. Долавяше само дума или фраза в лавината усещания, които го заливаха, озадачаващи и същевременно пленителни, докато той вървеше безцелно като заслепен от ярка светлина.

Вървеше от стая в стая, прекосяваше стълбища и балкони, без да следва някаква съзнателно избрана посока; само вървейки, вслушвайки се и разглеждайки. С тревога забеляза, че всяка негова стъпка се отбелязва ясно в наслояваната с векове прах. И все пак бе удивен да открие, че подът под стъпките му разкриваше прилична на кристална вода повърхност.

Преминавайки през различните стаи, той се почувства като в музей, изгубен в миг застинало време. Пред празните столове все още имаше чинии, някои захвърлени настрана - обърнати в разиграната се преди почти хилядолетие тревога. Книги лежаха разтворени на същата страница, която някой бе чел преди деветстотин години и все пак Ройс знаеше, че тази постройка е била древна дори и за тогавашните обитатели. Даже и без драматичната си история, Авемпарта щеше да бъде монумент - свещена структура - за елфите, връзка с отдавна отминала ера. Това не беше цита-дела. Нямаше представа на какво се дължи това му усещане, но знаеше: сградата бе нещо много повече от обикновена крепост.

Есрахаддон бе оставил Ройс почти веднага, след като влязоха и го бе насочил в сегашната му посока. Бе казал, че мечът може да бъде намерен някъде над входа, но че неговият път водел в друга посока. Бяха изминали часове от раздялата им и светлината отвън бе започнала да помръква. Ройс все още не бе намерил меча. Гледки, звуци и миризми го отклоняваха от пътя му. Това бе твърде много за обмисляне наведнъж, прекалено много за класифициране и скоро той се почувства загубен.

Започна да върви обратно по стъпките си, когато откри, че те се въртяха в кръг. Бе започнал да се притеснява, когато дочу нов звук. За разлика от всичко досега, този звук бе притеснителен. Представляваше ритмичния резонанс на тежко дишане.

Стъпките на крадеца бяха обходили всеки възможен път с изключение на един. Този отвеждаше до друго стълбище, откъдето дишането се разнасяше по-силно. Ройс бе изгубил ориентация колко етажа се е изкачил, но със сигурност знаеше, че

не е виждал мечове. Бавно и колкото се може по-тихо, той се запромъква напред.

Бе направил не повече от пет крачки, когато забеляза първия меч. Лежеше покрит в прах на едно стъпало в близост до скелет. Платът отдавна бе изгнил, но бронята се беше запазила. Нагоре откри още тела. Бяха два типа: човешки в широки тежки нагръдници и наколенници и елфически в деликатни сини брони. Тук се бе провела последната отчаяна битка в закрила на императора. Хора и елфи бяха падали един връз друг.

Ройс се наведе и прокара палец по плоската страна на острието в краката си. Прахта отстъпи място на удивителния блясък на елфическа стомана, но по острието нямаше символи. Ройс погледна нагоре по стълбите и колебливо прекрачи телата, докато възобновяваше изкачването си.

Дишането се усилваше, подобно на отекващ в пещера вятър. Пред него се изправи стая и тих като котешка сянка, Ройс се промъкна вътре. Тя бе кръгла, в нея имаше още едно стълбище. С влизането си можа да усети свеж въздух. Тънки и високи прозорци пропускаха дневната светлина, но Ройс усети, че някъде високо над него има много по-голям отвор.

Най-сетне откри стойка с елфически мечове, прикрепени към стената в украсени кутии. Отделена от стаята с деликатна верига, тази част изглеждаше като мемориал. Пред мечовете имаше паметна плоча, гравирана с изящна писменост. По стените също имаше надписи. Ройс знаеше само няколко думи, а и тези надписи бяха изписани с такива украшения, че той не можеше да разчете нищо, макар поне да разпознаваше някои букви.

Имаше десетки мечове. Всички изглеждаха еднакви и дори без да ги докосва, Ройс ясно можеше да види инкрустациите върху острието. Едно място бе празно.

С лека въздишка, той си наложи да бъде спокоен и още веднъж се заизкачва. Въздухът ставаше все по-свеж с всяка крачка, течения насъби-раха прах и боклуци по ъглите. По-нагоре започнаха да се появяват отклонения към различни коридори, но Ройс имаше предчувствие и продължаваше да се изкачва по посока на дишането.

Най-накрая стъпалата свършиха и Ройс погледна към откритото небе. Над себе си имаше кръгъл балкон с украсени стени като листенцата на цвете. Украсявалите го някога статуи сега лежаха изпочупени по пода. В средата си почиваше заплашителната спяща фигура на гиларабрина, огромен чернолюспест гущер със сиви ципести криле. Лежеше свит на кълбо, положил глава на опашката си; тялото му се повдигаше с дълги, дълбоки вдишвания. Мускулестите крака завършваха с по

четири двана-десетинчови нокътя, които, покрити със засъхнала кръв, оставяха дълбоки белези по пода от продраскването насън. Дълги остри зъби надничаха изпод кожеливите устни, в компанията на по-дребни, но за сметка на това привидно безредно разхвърляни такива. Ушите му лежаха отпуснати на главата, очите бяха закрити зад широки клепачи и се движеха в мрачни видения, които Ройс дори и не искаше да си представя. Дългата опашка, увенчана с остър костен връх, потрепваше.

Ройс се улови, че се взира и прокле собствената си глупост. Това определено представляваше удивителна гледка, но сега не му бе времето да се разсейва. Концентрацията бе всичко, което го делеше от сигурна смърт.

Винаги бе ненавиждал местата с животни. Хрътките се разлайваха и при най-малкия звук или миризма. Бе съумявал да се промъкне покрай много спящи кучета, но някои бяха успели да го надушат без предупреждение. Стегна се и откъсна поглед от гиганта, за да огледа останалата част от стаята. Цареше пълно безредие с боклуци и счупени предмети. Като се вгледа по-внимателно обаче, Ройс откри, че боклуците имат далеч по-ужасно значение. Разпозна кървави парчета от роклята на Мей Дрън-дъл, въргалящи се с парчета скалп и сиви кичури коса. По пода имаше и други, също толкова отвратителни парчетии - ръце, крака, длани, пръсти... Забеляза Мили, кобилата на Ейдриън, или по-скоро един от задните й крака, както и опашката. Недалеч видя седлото и мечовете на Ейдриън. За щастие бяха лесно достижими.

Докато започваше да обикаля около купчината, движейки се с бавната дисциплина на ловуваща богомолка, нещо привлече вниманието му. Телата и окъсаните дрехи лежаха на върха на купчината от кокали и камъни. Но дълбоко под тях, в основата Ройс забеляза характерния блясък на стомана. Бе съвсем малко ъгълче, не по-голямо от монетка (за каквото и го помисли първоначално), но блясъкът не можеше да бъде сбъркан. Бе същият като този на мечовете, които бе видял надолу по стълбите.

Едва поемайки си дъх - всяко движение разтегнато до такава бавност, че би отбягнало и от директен взор - Ройс се приближи до звяра и гнусното му съкровище. Мушна ръка и бавно започна да изтегля меча.

Измъкваше го без усилие или издайнически шум, но още преди да го е изтеглил целия, Ройс усети, че нещо не е наред. Не беше достатъчно тежко. Дори като се вземеше предвид лекотата на елфическия метал, мечът изглеждаше подозрително лек. Не след дълго узна причината: бе изтеглил само парче от меча.

Взирайки се в пречупеното острие, Ройс осъзна, че догадката му е била правилна. Гиларабринът не бе някакво глупаво животно, дресирано да убива. Този призован демон притежаваше достатъчно съзнание, за да знае, че има само едно нещо, което може да го застраши - острие, върху което е изгравирано името му. Чудовището бе взело предпазни мерки и беше строшило оръжието, при което бе прекъснало името и мечът ставаше неизползваем. Ройс не можеше да види другата половина, но бе очевидно къде е скрита. Другото парче лежеше на единственото място, откъде Ройс не можеше да го откраднe - под самия спящ гиларабрин.

Глава 11 Гиларабрин

Почти се бе смрачило, когато нарамилият три меча Ройс намери Ейд-риън и Магнус при кладенеца. Селото бе празно, обитателите му се бяха сврели из колибите си и с изключение на далечния долитащ от замъка шум, нощта бе тиха.

- Крайно време беше - рече Ейдриън, скачайки на крака при вида на партньора си.

- Ето ти екипировката - Ройс му подаде оръжията. - И друг път бъди по-внимателен. Имам си по-важна работа от това да съм ти личен прислужник.

Ейдриън зарадвано взе оръжията си и започна да си закопчава коланите:

- Бях започнал да се притеснявам, че църквата те е хванала.

- Църквата? - запита Ройс.

- Луис Гай ме тормозеше по-рано днес.

- Стражът?

- Да. Разпитваше ме за спътниците ми и отпраши нагоре по реката. Оттогава не съм го виждал. Останах с впечатлението, че търси Есра. А той впрочем къде е? При реката ли го остави?

- Не се е отбивал? - запита Ройс. Двамата поклатиха глави. - Не означава нищо, би бил глупак да дойде в селото. Най-вероятно се крие в гората.

- Стига да не се е удавил - каза Ейдриън. - Ти защо го остави?

- Той имаше силно *„ не ме следвай “* излъчване, което при нормални обстоятелства означаваше, че бих го проследил, но други неща ми бяха на главата. Докато се усетя и слънцето вече залязваше. Реших, че вече си е тръгнал.

- Намери ли нещо ценно вътре? Бижута? Злато?

Ройс внезапно се почувства глупаво.

- Изобщо не ми мина през ума да потърся.

- Какво?

- Забравих.

- И какво прави там цял ден?

Ройс изтегли голото счупено острие от колана си. То заблестя дори и на слабата светлина.

- Всички други мечове бяха спретнато изложени, но този открих затрупан до крака на гиларабрина.

- До крака? Видял си го?

Ройс кимна с гримаса.

- Довери ми се, не е гледка, която би искал да видиш - пиян или трезвен.

- Мислиш, че то е отчупило острието?

- Кара те да се замислиш, нали?

- И къде е другата част?

- Предполагам спи отгоре й, но нямах намерение да го претъркул-вам, та да проверя.

- Изненадан съм, че не си го изчакал да отлети.

- При положение, че клиентът ни си тръгва утре, каква полза? Ако беше лесно за измъкване и не трябваше да се ровя с часове из... куп неща, добре. Обаче няма да си рискувам врата заради личната война на Ес-ра с църквата. Пък и помниш ли хрътките от замъка Блитин?

Ейдриън кимна с измъчено изражение.

- Ако може да надушва миризми, не исках да съм наблизо, когато се събуди. Аз виждам нещата тъй: Тракия има баща си, Есра има достъп до кулата, а Ръфъс ще освободи селото от гиларабрина. Работата ни тук е приключена - Ройс погледна към джуджето, сетне към партньора си. -Благодаря, че го наглежда - изтегли кинжала си.

- Ка... чакай! - джуджето отстъпи назад, докато Ройс се приближи към него. - Имахме сделка!

Ройс му се ухили:

- Вдъхвам ли ти доверие?

- Ройс, не можеш - каза му Ейдриън.

Крадецът го изгледа и се закикоти:

- Шегуваш ли се? Погледни го. Ако не му прережа гърлцето за най-много десет секунди, ще те черпя с бира веднага щом се приберем в Ол-бърн. Кажи ми кога ще започнеш да броиш.

- Не, имах предвид, че то е право. Ти се уговори с него. Не можеш да се отричаш.

- О, моля ти се. Това дребно. джудже се опита да ме убие и почти успя, а ти искаш от мен да го пусна - само защото така съм бил казал? Та то живя още цял ден като отплата на помощта си. Това си е читава награда.

- *Ройс!*

- *Какво?* - крадецът подбели очи. - Ти сериозно ли? То уби Амрат!

- Било е задача, пък и ти не си член на кралската стража. То изпълни своята част от сделката: както беше обещал. А от убийството му няма полза.

- Наслаждение - каза Ройс. - Наслаждението и удовлетворението са достатъчна полза.

Ейдриън продължаваше да се взира в него.

Ройс поклати глава и въздъхна.

- Добре, няма да го убивам. Глупаво е, но ще го пощадя. Доволен ли си?

Ройс погледна към хълма на замъка, където вече се събираха факлите на тазвечерните претенденти.

- Почти е тъмно вече, трябва да се скрием. Къде са най-добрите места за вечерния театър, който ни уреждат от замъка? И под *най-добри* разбирам *най-безопасни.*

- Поканата на Ботуикови още важи. Терън в момента е там и...

Пронизителен писък откъм реката раздра нощта.

- Какво в името на Новронския дух е това? - запита Магнус.

- Мислиш ли, че гущерокът е открил кражбата? - поинтересува се замислено Ейдриън.

Ройс хвърли поглед към дърветата, сетне към лицето на приятеля си.

- Мисля, че тази нощ трябва да си намерим доста по-добро скривалище от Ботуикови.

- Къде? - запита Ейдриън. - Ако дойде да търси меча, ще разбие на парченца всяка къща, докато не го намери. И познавайки особеностите на местната архитектура, това няма да го затрудни особено. Ще избие цялото село.

- Все още може да има време да ги заведем в замъка - предложи Ройс.

- Не - отхвърли предложението Ейдриън, - пазачите няма да ни позволят. Може би гората?

- Дърветата само го забавят. Няма да са по-голям проблем от селските къщи.

- Ами кладенецът? - запита джуджето, надничайки в обградената с дърво дупка.

Ройс и Ейдриън се спогледаха.

- Чувствам се толкова глупав - каза Ройс.

Ейдриън изтича до камбаната, сграби въжето и енергично разлюля в тревога предназначения за евентуална селска църква чан.

- Продължавай да я биеш - извика Ейдриън на Магнус, докато

двамата с Ройс търчаха из къщите, отмятайки завесите-врати и тропайки по стените.

- Вън. Всички вън - крещяха те. - Къщите няма да ви спасят тази нощ. Влизайте в кладенеца. Всички в кладенеца, незабавно!

- Какво става? - запита Ръсел Ботуик, надничайки от мрака.

- Няма време за обяснение - извика в отговор Ейдриън. - Слезте в кладенеца, ако ви е мил животът.

- Ами църквата? Предполага се, че те са тук да ни пазят - каза Селън Броктън от прага си, прегърнала одеяло.

- Ще заложиш ли живота си на това? Всички ще трябва да ми се доверите. Ако греша, ще прекарате една отвратителна нощ, но ако съм прав и не ме послушате, всички ще умрете.

- Мен ме устройва - каза Терън, докато изхвърчаше от дома на Бо-туикови и си закопчаваше ризата. Едрата му фигура и силният суров глас привлякоха вниманието на околните. - И за вас ще е добре да го сторите. За последните няколко дни, Ейдриън направи повече за селото отколкото всички нас и онея от замъка, взети заедно. Ако той казва да спя тази нощ в кладенеца, кълна се в брадата на Марибор, че точно туй ще сторя. Даже и да знаех, че звярът е мъртъв, пак щях да го направя, а онези от вас, дето отказват, си заслужават да бъдат изядени.

Селяните затичаха към кладенеца.

По въжето бяха направени примки, които използваха за стъпала. И докато кладенецът бе достатъчно широк за спускането на четирима или дори петима едновременно, спускаха ги само по двойки или тройки, тъй като не се доверяваха в здравината на покрива.

Макар хората да се движеха бързо и дисциплинирано, спазвайки инструкциите на Ейдриън, процесът бе мъчително бавен. Магнус пожела да слезе и да забие колчета в стените, за да оформи стъпенки. Хал, Арвид и Пърл, прекалено малки, за да слязат първи, търчаха из селото и носеха още дъски за джуджето. Тад Ботуик слезе да му помага, подавайки му дървените клинове, докато Магнус изработваше платформи.

- Еха, мистър - разнесе се гласът на Том из кладенеца. - Никога не съм виждал чук като този. Отне ни шест седмици да построим тези стени, а ти би се справил за шест часа.

Ейдриън, Терън, Винс и Дилън спускаха селяните. Ейдриън отговаряше за реда, спускайки първо жените и децата в мрака, разсейван единствено от свещта, която Тад държеше за Магнус.

- Още колко остава? - запита Ейдриън, докато чакаха да спуснат следващите.

- Ако бе излетяло веднага след като изпищя, вече би трябвало да бъде тук - отговори Ройс. - Трябва да претърсва кулата, което

ни дава малко време, но нямам представа колко.

- Покачи се на дърво и извикай като го видиш.

Когато всички бяха в кладенеца, Ейдриън спусна Терън и Дилън, при което на повърхността останаха само той, Винс и Ройс. Изчакваха Маг-нус да приключи с последните клинове. Покатерен на една топола, Ройс седеше на тънък клон и оглеждаше небето, докато се вслушваше в ударите на джуджето.

- Идва! - изкрещя той, забелязвайки сянка да се стрелва сред звездите.

След секунди гиларабринът изкрещя някъде над тъмния листен балдахин и тримата потръпнаха, но нищо не се случи. Стояха неподвижно с напрегнати сетива. Нов писък се разнесе из мрака. Гиларабринът полетя право към факлите на замъка.

Ройс го видя в нощното небе да прелита над хълма, където следващият претендент за короната се готвеше да посрещне звяра. Чудовището се спусна, сетне се издигна още веднъж. Пак даде воля на пронизително-то си пищене, последвано от огнен дъх, с който гиларабринът заля хълма. Всичко се очерта по-ясно в сиянието.

- Това е ново - обяви нервно Ейдриън, докато наблюдаваше отвратителната гледка. Тълпата претенденти се бяха простили с живота си толкова неочаквано, че не им бе останало време за викове.

- Магнус, побързай.

- Готово е. Скачайте долу - викна джуджето в отговор.

- Чакайте - провикна се Тад. - Къде е Пърл?

- Търси дърво - каза Винс, - ще я доведа.

Ейдриън го хвана за ръката:

- Твърде е опасно, влизай в кладенеца. Ройс ще отиде.

- Аз ли? - изненадано запита крадецът.

- Понякога е неприятно да си единственият, който може да вижда в тъмното, нали?

Ройс изруга и изтича, спирайки се из домове и навеси, за да повика момиченцето колкото силно се осмеляваше. Гиларабринът запищя и Ройс надникна през рамо, за да види обвития в пламъци замък.

- Ройс! - изкрещя Ейдриън. - Идва!

Ройс се отказа от прикриването.

- Пърл! - започна да вика.

- Ида! - изпищя момиченцето, стрелвайки се измежду дърветата.

Той я сграбчи и се втурна към кладенеца.

- Тичай, да ти се не види - викна Ейдриън, държейки въжето.

- Забрави въжето. Слез долу и я хвани.

Докато Ройс все още търчеше, Ейдриън хвърли долу намотката.

Трумп. Трумп. Трумп.

Притискайки Пърл до гърдите си, Ройс достигна кладенеца и скочи. Момиченцето изпищя, докато падаха заедно. Миг по-късно се разнесе силен нереален писък и отвратителен тътен, докато светът над кладенеца бе обгърнат от експлозия брилянтна светлина, придружена от гърмящ рев.

* * *

Ариста крачеше из малката стая с изостреното до болка съзнание, че Бърнис непрекъснато я следи с поглед. Старата жена й се усмихваше -винаги го правеше - и Ариста бе почти готова да й изчовърка очите. Бе свикнала с кулата си, където Хилфред й осигуряваше лично пространство, но за повече от седмица бе осъдена на постоянна компания: неизменната сянка Бърнис. Трябваше да излезе от стаята, да се отдалечи. Беше изморена непрекъснато да я надзират - сякаш е дете. Тя отиде до вратата.

- Къде отивате, Височество? - бързо попита Бърнис.

- Навън.

- Къде навън?

- Просто навън.

Бърнис се изправи:

- Изчакайте само да взема наметките ни.

- Излизам сама.

- О, не, Ваше Височество - каза дъртата, - това е невъзможно.

Ариста я изпепели с поглед; Бърнис се усмихна в отговор.

- Представи си следното, Бърнис: сядаш обратно на мястото си, а аз излизам през вратата. Напълно възможно е.

- Но аз не мога да сторя това. Вие сте принцесата, а това място е опасно. Трябва да бъдете придружавана за вашата собствена безопасност. Хилфред също ще трябва да ни придружава - тя повика телохранителя.

Вратата се отвори и Хилфред пристъпи, покланяйки се на Ариста.

- Нуждаете ли се от нещо, Ваше Височество?

- Не... да - каза принцесата и посочи към Бърнис. - Задръж я тук. Седни отгоре й, държи я, заплаши я с меча ако трябва, но не искам да ме следва.

Старата дойка изглеждаше шокирана и притисна длани към бузите си.

- Излизате ли, Ваше Височество? - попита Хилфред.

- Да, да, излизам навън! - възкликна тя, размахвайки ръце. - Може да обиколя залите на тази колиба. Може да ида да погледам надпреварата. Дори може и да изляза извън

крепостните стени и да се разходя из гората. Може да се загубя и да умра от глад, да ме изяде мечка или да се удавя в Нидвалден - но ще го сторя сама.

Хилфред стоеше мирно. Взираше се в нея. Устата му се отвори и сетне се затвори отново.

- Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? - запита тя с груб тон.

Той преглътна.

- Не, Ваше Височество.

- Поне си вземете наметалото - настоя Бърнис, протягайки въпросното.

Ариста въздъхна, грабна го от ръцете й и излезе.

Съжалението я заля в мига, в който напусна. Втурвайки се надолу по коридора, влачейки наметалото, тя поспря. Изражението на Хилфред я накара да се почувства ужасно. Припомни си, че бе влюбена в него, до-като бе малка. Той беше синът на сержант от замъка и имаше навика да се взира в нея през двора. Ариста си бе мислила, че е сладък. Тогава една сутрин я бе събудил огън и пушек. Той спаси живота й. Тогава Хилф-ред беше още момче, но бе изтичал в горящия замък, за да я спаси. Два месеца се възстановява от изгаряниятa и кашляше кръв. Със седмици се бе будил с викове от кошмари. За отплата, крал Амрат го бе настанил на престижната длъжност личен телохранител на принцесата. Но тя никога не му бе благодарила, нито му беше простила, че не беше спасил майка й. Гневът на Ариста винаги бе стоял между двамата. Искаше да се извини, но вече бе твърде късно. Прекалено много години бяха минали, твърде много жестокости, последвани от мълчание като увисналото преди малко, ги деляха.

- Какво става? - Ариста чу гласа на Тракия и се отправи в негова посока.

- Нещо не е наред ли, Тракия? - принцесата откри фермерската дъщеря и дякона в главния коридор. Момичето бе облечено в тънката си нощница. И двамата изглеждаха притеснени.

-Ваше Височество! - повика я момичето. - Знаете ли какво става? Защо звънеше камбаната?

- Скоро ще започне съревнованието, ако това имаш предвид. Точно се канех да гледам. Ти по-добре ли се чувстваш? Би ли желала да дойдеш? - иронията не убягна на Ариста, но компанията на Тракия бе значително по-различна от тази на Бърнис и Хилфред.

- Не, вие не разбирате. Нещо трябва да се е случило. Тъмно е. Никой не би бил камбаната посред нощ.

- Не съм чула камбана - каза принцесата, намятайки плаща на раменете си.

- Селската камбана - отвърна Тракия. - Чух я. Вече спря да бие.

- Вероятно е част от обявяването на битката.

- Не - Тракия поклати глава, действие, изимитирано и от дякона. -Тази камбана се използва само при много спешни случаи. Нещо ужасно ще се случи.

- Убедена съм, че нищо подобно няма да стане. Не мисли за това. Отвън има цяла армия, която изгаря от нетърпение да опита шанса си да се бие. Във всеки случай няма да разберем, ако стоим тук - Ариста хвана Тракия за ръка и я поведе към двора.

Бе втората нощ и надпреварата бе разгърната в пълния си блясък. На тревистия хълм се издигаше турнирната шатра. Възвишението разкриваше идеална гледка. Разноцветни навеси се издигаха над редици столове с малки маси, върху които имаше керамични чаши с медовина и пиво, и купи с плодове и сирене. Архиепископът и епископ Салдур седяха заедно близо до средата, докато неколцина други духовници и прислужници гледаха действията в подножието на хълма извън крепостните стени.

- О, Ариста, мила - повика я Салдур, - дойде да видиш как се твори история? Отлично. Седни. Това в полето е лорд Ръфъс. Изглежда се е уморил да чака за короната си, но гнусният звяр тази вечер се бави и ми се струва, че това малко ядосва Негова светлост. Виждаш ли как приш-порва жребеца си? Императорско нетърпение.

- Кой ще излезе след Ръфъс? - поинтересува се Ариста, оставайки права, загледана в полето.

- След? - Салдур изглеждаше объркан. - Ами не съм сигурен. Не мисля, че има значение. Ръфъс най-вероятно ще победи тази нощ.

- Защо? - запита тя. - Не става въпрос за умение, а за потеклото. Лорд Ръфъс да не би да има някакви връзки с императорското семейство.

- Да, в интерес на истината от години е предявявал подобни претенции.

- Нима? - изненада се принцесата. - Не си спомням да съм го чувала да твърди подобно нещо.

- Църквата не обича да разпространява недоказани теории или произволни твърдения, но Ръфъс определено е фаворит. Тази нощ ще се убедим доколко думите му са били истина.

- Простете, Ваша милост - Томас се поклони. Двамата с Тракия все още стояха зад гърба на Ариста, нервни като мишлета. - Случайно да знаете защо би селската камбана?

- Моля? Камбаната? О, нямам представа. Може би някакъв старомоден обичай, призоваващ хората на вечеря.

- Но, Ваша милост... - Томас бе прекъснат.

- Ето - Салдур посочи към небето, докато гиларабринът се стрелваше към светлината на факлите.

- Започва се - викна възбудено архиепископът, пляскайки с ръце. -Всички гледайте внимателно, защото мнозина след това ще ви разпитват как точно е протекло всичко.

Звярът се спусна в полето и лорд Ръфъс пришпори коня си към него. Бе имал благоразумието да закрие очите на животното си със зебло, за да не му позволи да види очакващия го ужас. С високо вдигнат меч, червенокосият нададе вик и се втурна напред.

- В името на Новрон, аз, истинският наследник, те сразявам - Ръфъс се изправи на стремената и замахна към звяра, който изглеждаше озадачен от самоувереността на рицаря.

Лорд Ръфъс удари гърдите на чудовището, но ударът му отскочи. Той замахна отново и отново, но бе все едно да удря камък с пръчица. Рицарят изглеждаше объркан и шокиран. Гиларабринът уби него и коня му с един-единствен безгрижен замах на лапа.

-Мили боже! - проплака архиепископът, изправяйки се втрещен. Момент по-късно шокът прерасна в ужас, когато звярът се издигна с мощен плясък на криле и заля подножието на хълма с огнен поток. Насъбралите се в двора започнаха да бягат в паника, събаряйки столове и разливайки напитки. Един от коловете на навеса бе съборен и тентата увисна на една страна над тичащите.

Звярът се издигна на светлината на пламтящия хълм и запрати към крепостните стени нов огнен дъх. Сухите дънери бързо подхванаха огъня и след няколко мига замъкът бе обграден с огън. Не отне много време на близките до стените сгради със сламени покриви също да пламнат. Скоро огънят се бе разпрострял до самия замък. В заобикалящия ги пламък бе невъзможно да се види къде е гиларабринът. Слепи за разположението на крилатия ужас и притиснати от пламъците, слуги, пазачи и духовници се щураха, обзети от паника.

- Трябва да се доберем до избата! - извика Томас, но малцина чуха вика му сред рева на пламъците и людската суматоха. Свещеникът сграбчи Тракия за ръката и започна да я дърпа към къщата. Със свободната си ръка момичето грабна Ариста и дяконът задърпа и двете.

Шокираната Ариста не оказваше никаква съпротива, докато я извличаха от двора. Изобщо не бе очаквала нещо подобно. Видя

мъж в пламъци да търчи с викове надолу по склона. Миг по-късно той падна, все още горящ. Имаше и други, живи факли, носещи се из двора в страховито сияние, един по един тупващи на тревата. Инстинктивно Ариста потърси закрилата на Хилфред, сетне обърканият й ум се сети, че му бе заповядала да остане в стаята. Сега най-вероятно я търсеше.

Тракия стискаше силно ръката й, докато тримата тичаха във верига. Отляво видя войник да се опитва да разбие стената. Той се подпали и побягна с писъци, докато дрехите и кожата му биваха лакомо погълнати от пламъците. Недалеч дърво се пукна с оглушителен звук, разтърсил сградата - пожарът се бе пренесъл и в гората.

- Трябва да слезем в избата - настояваше Томас. - Бързо! Единственият ни шанс е да се скрием под земята. Трябва...

Ариста усети внезапен вятър да разрошва косите й.

Трумп. Трумп.

Дякон Томас започна да се моли на висок глас, докато от одименото небе гиларабринът се спусна отгоре им.

Глава 12 Дим и пепел

Изпълзявайки от кладенеца в сивата утринна светлина, Ейдриън попадна в различен свят. Далгрен го нямаше. Само купчини пепел и димящо дърво указваха надгробните клади на нявгашните домове, но още по-стряскаща бе липсата на дървета. Обгръщалата селото гора бе изчезнала. На нейно място имаше обгорена пустиня. Тук-таме се виждаха овъглени останки без клони и листа - тъмни шипове, траурно протегнати към небето. Дим от все още пушещите купчини се стелеше като тежка сива мъгла, закрила слънцето иззад сипещ пепел облак, покрила земята подобно мръсен сняг.

Пърл излезе от кладенеца. Тя мълчаливо се заразхожда сред изпепеления мир, навеждайки се да обърне някое овъглено парче дърво, сетне взирайки се учудено в небето, изненадана да го намери все още на мястото му в свят, очевидно обърнат с главата надолу.

- Как се случи това? - запита Ръсел Ботуик, без да се обръща директно към някого: и никой не му отговори.

- Тракия! - извика Терън, докато се подаваше от кладенеца, очите му стрелвайки се към димящите руини на хълма. Не след дълго всички тичаха нагоре по склона.

Подобно на селото, замъкът бе изпепелен до основи. Стените липсваха, както и по-малките постройки. Самата къща

представляваше овъглена купчина. Наоколо лежаха почернели и сгърчени в предсмъртна агония тела, от които още се носеше пушек.

- Тракия! - изрева отчаяно Терън, докато яростно ровеше сред останките на онова, което някога беше имение. Всички мъже от селото, а също Ройс, Ейдриън и дори Магнус се включиха в копаенето - повече от състрадание, отколкото от надежда.

Магнус ги насочи към югоизточния ъгъл, мърморейки си нещо за земята, която говорела с кух глас. След като разчистиха стени и паднало стълбище, можаха да чуят слаб шум. Започнаха да копаят в негова посока, разчиствайки останките на старата кухня и избата под нея.

Като че от гроба измъкнаха дякон Томас, който изглеждаше поочу-кан, но иначе здрав. По подобие на селяните, той потърка очи, докато невярващо се взираше в заобикалящата го разруха.

- Дяконе! - Терън разтърси свещеника. - Къде е Тракия?

Томас погледна фермера и сълзи напълниха очите му:

- Не можах да я спася, Терън - задавено каза той. - Опитах, толкова се старах. Трябва да ми повярваш, трябва.

- Какво стана, стар глупако?

- Опитах. Опитах. Водех ги към избата, но то ни хвана. Молих се. Молих се толкова силно и мога да се закълна, че то ме слушаше! Тогава го чух да се смее. То се *изсмя* - очите на Томас се наляха със сълзи. - Не ми обърна внимание и ги взе.

- Взе ги? - яростно запита Терън. - Какво имаш предвид?

- То ми заговори - каза Томас. - Проговори с глас като смърт, като болка. Краката ми омекнаха и аз се строполих пред него.

- И какво каза? - поинтересува се Ройс.

Дяконът поспря да избърше лице, оставяйки тъмни следи от сажди по лицето си.

- Беше безсмислено, вероятно от страх си бях изгубил ума.

- Какво *мислиш,* че каза? - настоя Ройс.

- Заговори на древния църковен език. Спомена нещо за оръжие, за меч, който щяло да размени за жените. Каза, че ще се върне да го вземе на следващата нощ. Сетне отлетя с Тракия и принцесата. Няма никакъв смисъл, вероятно вече съм луд.

- Принцесата? - попита Ейдриън.

- Да, принцеса Ариста от Меленгар. Тя беше с нас. Опитах се да спася и двете... опитвах се... но... - дяконът отново зарида.

Ройс и Ейдриън си размениха погледи и се отдръпнаха настрана, за да говорят. Терън ги последва.

- Вие двамата знаете нещо - каза с обвинителен тон. - Взели сте го, нали? Взели сте го. В крайна сметка Ройс е докопал меча. Това иска чудовището.

Ройс кимна.

- Трябва да го върнете - каза фермерът.

- Това няма да спаси дъщеря ти - каза му Ройс. - Това създание, този гиларабрин, е много по-коварно от очакваното. Ще.

- Тракия ви нае да ми донесете този меч - изръмжа Терън. - Това беше задачата ви, нали така? Трябваше да го откраднете и да ми го дадете, тъй че ми го дайте.

- Терън, слушай.

- Дайте ми го веднага! - изрева старият фермер, докато заплашително се извисяваше над крадеца.

Ройс въздъхна и изтегли счупения меч.

Терън го взе с объркано изражение, въртейки го из ръце.

- Къде е останалото?

- Само това можах да намеря.

- Ще свърши работа - каза старецът твърдо.

- Терън, не мисля, че трябва да се доверяваш на това създание. Дори си мисля, че ако му върнеш меча, то пак ще убие дъщеря ти, принцесата и теб самия.

- Готов съм да поема този риск! - викна насреща им. - Вие двамата дори не трябва да сте тук. Взехте меча, свършихте си работата. Готови сте. Можете да си вървите по всяко време. Хайде, махайте се.

- Терън - започна Ейдриън, - не ние сме врагът. Смяташ ли, че който и да е от нас иска Тракия да умре?

Терън понечи да заговори, сетне затвори уста, преглътна и си пое въздух.

- Не - въздъхна, - прав си. Зная това. Просто... - с изражение на ужасна болка се вгледа в очите на боеца. - Тя е всичко, което имам и не бих позволил нещо да й се случи. Ще дам живота си на проклетото чудовище, ако я пусне в замяна.

- Зная това, Терън - каза Ейдриън.

- Просто не мисля, че то ще изпълни своята част от сделката - допълни Ройс.

- Намерихме още един! - извика Дилън Макдърн, докато извличаше ученото конте Тобис Рентинуал от руините на пушилнята. Гърчавелът, покрит от глава до пети в мръсотия, се строполи на тревата, кашляйки и храчейки.

- В избата почвата беше мека - промълви той, сетне се задави. -Ние. копахме. с ръце.

- Колко бяхте? - запита Дилън.

- Петима - отвърна Тобис, - един горянин, пазач от замъка, сър Ер-лик и още двама. Пазачът. - кашлицата го раздра за около минута, сетне той приседна, преви се и се изплю на тревата.

- Арвид, донеси вода от бунара! - нареди на сина си Дилън.

- Пазачът беше лошо обгорен - продължи Тобис. - Двама младежи го довлякоха в пушилнята, като казаха, че тя имала мазе. Всичко наоколо с изключение на нея бе потънало в пламъци, така че горянинът, сър Ер-лик и аз също изтичахме там. Пръстеният под бе лесен за копаене и започнахме да ровим. Тогава нещо удари сградата и тя се стовари отгоре ни. Мен ме затисна греда. Май кракът ми е счупен.

Селяните започнаха да разчистват срутилата се постройка. Очистиха стена и започнаха да копаят. На дъното откриха останалите - погребани живи.

Извлякоха ги навън. Сър Ерлик и човекът от гората изглеждаха почти мъртви, докато кашляха и плюеха. Пазачът бе в още по-лошо състояние: загубил съзнание, но поне още бе жив. Последните двама извадени от руините бяха Моувин и Фанън Пикъринг, които за известно време не можеха да кажат и думица от кашляне, но иначе бяха добре.

- Хилфред жив ли е? - запита Фанън, след като се наслади на свежия въздух и изпи чаша вода.

- Кой е Хилфред? - попита Лина Ботуик, която държеше донесената от Верна чаша вода. Фанън посочи към обгорелия пазач и Лина кимна: -Не е буден, но е жив.

Спасителни отряди се разпръснаха и започнаха да претърсват останалите руини, намирайки много тела на претенденти. Откриха и останките на архиепископ Галиен. Изглежда старецът бе умрял не от огъня, а е бил стъпкан от тълпата. Трупа на прислужника му, Карлтън, откриха вътре в имението, очевидно не бе имал желанието да умре край господаря си. Там намериха и тялото на Бърнис, премазана при срутването. Така и не откриха повече оцелели.

Селяните направиха носилки, за да пренесат Тобис и Хилфред при кладенеца, където жените се погрижиха за раните им. Старата полянка сега представляваше овъглено парче земя. Голямата камбана бе паднала на една страна.

- Какво се случи? - запита Ейдриън, присядайки до Моувин. Двамата братя стояха на мястото, където Пърл някога бе пасла свинете. И двамата седяха приведени, отпивайки вода с овъглени лица.

- Бяхме отвъд стените, когато нападението започна - отвърна той с тих глас, не по-висок от шепот. Посочи с палец към брат си. - Казах му, че се прибираме, но умникът настояваше да си опита късмета със звяра.

Фанън наведе глава още по-ниско.

- Той се опита да се измъкне, мислейки, че ме е заблудил.

Спипах го малко след портата. Казах му, че това е самоубийство, а той настояваше и се сбихме. Тогава видяхме хълма да се запалва. Преди да се доберем до вратата, от нея с пълна пара изтрополяха няколко карети и конници. Мърнах лицето на Салдур да наднича от една. Дори не намалиха скоростта.

Отидохме да търсим Ариста и открихме Хилфред на земята пред горящата къща. Беше загубил косата си, кожата му висеше на парцали, но още бе жив. Грабнахме го и затичахме към пушилнята. Тя бе последната сграда, която не гореше. Почвата беше мека и рохкава, сякаш скоро е била разкопавана, така че започнахме да ровим с ръце като къртици. То-бис, Ерлик и Дантън ни последваха. Съумяхме да прокопаем само няколко фута, преди сградата да се стовари отгоре ни.

- Открихте ли Ариста? - поинтересува се Фанън. - Тя...

- Не знаем - отговори Ейдриън. - Дяконът каза, че звярът я взел заедно с дъщерята на Терън. Може още да е жива.

Жените от селото се грижеха за ранените, а през това време мъжете събираха при кладенеца каквито запаси, инструменти и храна намереха. Всички представляваха разнородна тълпа, измършавели и мръсни, като корабокрушенци на необитаван остров. Малцина говореха, а когато го правеха, то бе винаги шепнешком. Понякога избухваха в тих плач, срит-вайки обгорена дъска или се отдалечаваха настрана, за да се срутят на колене в ридания.

Когато накрая пострадалите бяха превързани и запасите струпани, Томас, който се бе поизчистил, стана и произнесе няколко думи за мъртвите и всички помълчаха за малко в тяхна памет. Тогава Винс Грифин се изправи и се обърна към съселяните си.

- Аз бях първият, заселил се тук - започна с тъжен глас. - Къщата ми се издигаше точно там, най-близко до кладенеца. Спомням си времето, когато мнозина от вас бяха смятани за новодошли, дори странници. Таях големи надежди за това място. Дарявах по шест бушела ечемик годишно за църквата, макар досега от това да съм видял само една камбана. Бях тук по време на дълбокия мраз преди пет години и когато хора започнаха да изчезват. Подобно на вас, си помислих, че мога да се примиря. Хората умират трагично навсякъде - било от шарка, чума, глад, студ или меч. Далгрен изглеждаше прокълнато и може би е, но си остава най-доброто място, на което съм живял. Може би и най-доброто място, на което някога ще живея, най-вече заради вас и заради факта, че благородниците не са ни досаждали, но всичко това свърши. Вече нищо не е останало, дори и дърветата, които бяха тук много преди нас. Нямам намерение да прекарам още

една нощ в кладенеца - той обърса очи. - Напускам Далг-рен. Предполагам много от вас ще сторят същото. Исках само да кажа, че когато всички вие дойдохте тук, гледах на вас като на непознати, но сега, когато си тръгвам, се прощавам със семейство; семейство, преживяло много неща заедно. Просто. исках да знаете това.

Всички кимнаха и си размениха приглушени реплики със съседите си. Бе решено, че Далгрен вече не съществува и че ще напуснат. Дочуха се и идеи да останат заедно, но бе ясно, че те няма да се осъществят. Щяха да пътуват вкупом в компанията на сър Ерлик и горянинът Дантън на юг до Олбърн, сетне част от тях щяха да поемат на запад с надеждата да срещнат познати, докато останалите щяха да продължат в старата посока с надеждата за ново начало.

- Толкова за помощта от църквата - каза на Ейдриън Дилън Мак-дърн. - Две нощи бяха тук и виж.

Дилън и Ръсел Ботуик отидоха до Терън, който седеше на обгорял дънер.

- Предполагам ще дириш Тракия? - попита Дилън.

Терън кимна. Не си бе правил труда да се измие и бе покрит с прах и пепел. В скута си разглеждаше счупеното острие.

- Мислиш ли, че ще се върне тази нощ?

- Тъй мисля. Иска ей това. Може би ако му го дам, то ще ми върне Тракия.

Двамата мъже кимнаха.

- Искаш ли да останем и да ти помогнем?

- Да ми помогнете с какво? - запита старият фермер. - И двамата не можете да сторите нищо. Вървете, имате си семейства. Махайте се, дор-дето можете. Достатъчно добри люде умряха тук.

- Желая ти късмет, Терън - каза Дилън.

- Ще почакаме малко в Олбърн - каза му Ръсел. - Късмет.

Ръсел и Тад изработиха шейна от обгорени фиданки и натовариха малкото си принадлежности. Лина забърка мехлем, с който намаза раните на Хилфред и сетне го повери, заедно с купчина бинтове, на грижите на Томас, който се зае да бди над войника. В ранния следобед селяните бяха приключили със събирането на скромния си багаж и се отправиха на запад. Никой не искаше да е близо до Далгрен с настъпването на нощта.

* * *

- Какво правим тук? - Ройс попита Ейдриън, докато двамата седяха на пообгорен ствол. Намираха се недалеч от гробовете на Касуелови по пътечката към селото. Надгробната маркировка също бе изчезнала. Двамата можеха да виждат дякон Томас, който седеше при все още лежащия в безсъзнание Хилфред.

- Тази задача ни струва два коня и над седмица провизии и за какво? - продължи Ройс, отчупвайки с въздишка парче овъглена кора и хвърляйки го разсеяно. - Трябваше да тръгнем с останалите. Момичето най-вероятно вече е мъртво. Защо му е да я пази жива? Гиларабринът държи всички карти. Може да ни убие когато си поиска, а ние не можем да го нараним. Има заложници - ние имаме половин меч, който очевидно не му трябва, но просто би желал да му е под ръка. Ако разполагахме с двете половини, Магнус щеше да ги съедини и тогава поне можехме да се пазарим от позицията на известна сила. Можехме дори да го накараме да изработи мечове за всички ни или дори копия с името. Тогава можехме да се опитаме да направим нещо срещу копелето, но точно сега не разполагаме с нищо. Не сме заплаха. Терън си въобразява, че ще се спазари, но не разполага с нищо, което да изтъргува. Гиларабринът спретна това само за да си спести отегчението да търси меча сам.

- Няма как да бъдем сигурни.

- Напротив. Няма да държи онези момичета живи. Вероятно вече е обядвал с тях и когато нощта се спусне, дъртият Терън ще се изтъпанчи с исканото. Ще бъде убит и туйто. От друга страна, глупостта му ще ни позволи да се отдалечим достатъчно. Предвид това, че цялото му семейство е мъртво, а дъщеря му най-вероятно загинала, явно ще е за добро.

- Той няма да е сам - каза Ейдриън.

Ройс се извъртя с отвратено изражение.

- Кажи ми, че се шегуваш.

Ейдриън поклати глава.

- Защо?

- Защото си прав, защото всичко казано от теб ще се сбъдне, ако си тръгнем.

- И си въобразяваш, че ще е различно ако останем?

- Никога не сме изоставяли задача преди, Ройс.

- Какви ги дрънкаш? Каква задача?

- Тя ни плати да вземем меча.

- Взех го. Дъртият държи меча в ръцете си точно в този миг.

- Само част от него, а работата няма да бъде приключена, докато той няма и двете части в ръцете си. Това е, за което бяхме наети.

- Ейдриън - Ройс прокара ръка през лицето си и поклати глава. - Велики Марибор, та тя ни плати *десет сребърни*!

- Които ти прие.

- Мразя, когато станеш такъв - Ройс внезапно се изправи, грабвайки овъглено парче. - По дяволите - хвърли го в купчината димящо дърво, някога изпълнявало ролята на Ботуиков дом. -

Наясно си, че докарваш смъртта ни, нали?

- Не е нужно да оставаш. Това е моето решение.

- И какво ще сториш? Ще се биеш с него? Ще стоиш в мрака, размахал мечове, които не могат да го наранят?

- Не зная.

- Ти си луд - каза му Ройс. - Слуховете са верни; Ейдриън Блекуотър е куку!

Ейдриън се изправи.

- Няма да изоставя Терън, Тракия и Ариста. Ами Хилфред? Мислиш ли, че той може да пътува? Опитай се да го влачиш през гората и той ще бъде мъртъв преди падането на нощта. Или искаш да се опиташ да го натъпчеш в кладенеца за през нощта и да си мислиш, че на сутринта ще се е оправил? Ами Тобис? Колко далече мислиш ще докуца със счупения си крак? Или не те е грижа за тях? Толкова ли е почерняло сърцето ти, та просто можеш да ги оставиш да умрат?

- Те ще умрат така или иначе - сопна се Ройс. - Точно това се опитвам да ти набия в главата. Не можем да му попречим да ги убие. Можем само да преценим дали да умрем заедно с тях или не. Не виждам ползата в самоубийство от състрадание.

- Можем да направим нещо - настоя Ейдриън. - Ние сме онези, които откраднаха съкровището от Короносната кула и го върнахме същата нощ. Същите двама, които проникнаха в недосегаемия Дръминдор, които оставиха отрязана глава в скута на графа на Чадуик, докато той подремваше в кулата си; същите, дето освободиха Есрахаддон от Гутария, най-сигурният затвор на всички времена. Можем да направим *нещо.*

- Например?

- Ами... - боецът се замисли. - Можем да изкопаем дупка, да го примамим вътре и да го заловим.

- По-голям шанс бихме имали да накараме Томас да моли Марибор да порази звяра. Не разполагаме нито с времето, нито с необходимите за копаенето хора.

- По-добра идея ли имаш?

- Убеден съм, че мога да измисля нещо по-добро от прилъгването му в яма, която не можем да изкопаем.

- Например?

Ройс се заразхожда из все още димящия горски склеп, яростно ритайки всичко по пътя си:

- Не знам; ти си този, който си мисли, че можем да сторим нещо. Обаче знам едно: нищичко не можем да направим без другата половина на меча. Така че първото нещо, което бих направил, е да го откраднa до-като чудовището го няма.

- Със сигурност би убило Ариста и Тракия, ако направиш това

- посочи Ейдриън.

- Но тогава ти ще можеш да го убиеш на свой ред. Поне ще има отмъщение.

Ейдриън поклати глава:

- Не е достатъчно.

Ройс се поухили.

- Бих могъл да откраднa меча, докато вие с Терън го залъгвате с острието на Ръфъс - Ройс си позволи грозно изкикотване. - Поне има малък шанс да проработи.

Челото на Ейдриън се сбърчи в размисъл и той приседна.

- Не, просто се шегувах - побърза да си оттегли думите Ройс. - Ако то можа да разбере за липсата на меча онази нощ, със сигурност ще може да различи копието от оригинала.

- Но дори и да не проработи - каза Ейдриън, - може да ми даде време да отведа момичетата далеч от него. Тогава *ние* бихме могли да се скрием в дупка - малка дупка, която имаме време да изкопаем.

- И да се надяваме, че няма да ни изрови? Видях му ноктите, няма да се затрудни.

Ейдриън не му обърна внимание и продължи да следва мислите си.

- Сетне ти ще донесеш другата половина от меча, Магнус ще го съедини и тогава аз ще убия звяра. Видя ли, в крайна сметка има полза от това, че пощади живота на джуджето.

- Съзнаваш ли колко е глупаво това? Това нещо миналата нощ опустоши цялото село и замъка, а ти ще се изправиш срещу него с подкрепата на стар фермер, две жени и строшен меч?

Ейдриън замълча.

Ройс въздъхна и приседна до приятеля си, клатейки глава. Бръкна в робата си и измъкна кинжала. Подаде го с все ножницата.

- Ето, вземи Алвърстоун.

- Защо? - Ейдриън го погледна объркано.

- Не казвам, че Магнус е прав, но досега не съм срещал *нищо,* което този кинжал да не е могъл да разсече и ако Магнус е прав, ако бащата на боговете наистина е изковал това, значи би свършило работа и срещу неуязвим звяр.

- Значи си тръгваш?

- Не - Ройс се намръщи и погледна в посоката на Авемпарта. - Очевидно имам работа за довършване.

Ейдриън се усмихна на другаря си, взе кинжала и го претегли на ръка.

- Ще ти го върна утре.

- Тъй - отвърна Ройс.

* * *

- Партньорът ти тръгна ли си? - запита Терън, докато Ейдриън се приближаваше към него по обгорелия хълм на нещото, което нявга бе замък. Фермерът стоеше на почернялото възвишение, стискаше отломката меч и се вглеждаше в небето.

-Не... ами, донякъде. Върна се обратно в Авемпарта да открадне другата половина от меча, в случай, че гиларабринът се опита да ни измами. Дори има шанс той да остави Тракия и Ариста в кулата, докато лети насам и тогава Ройс може да ги изведе.

Терън кимна замислено.

- Вие двамата бяхте от голяма полза за мен и дъщеря ми. Все още не зная защо; и не ми казвай, че е заради парите - Терън въздъхна. - Знаеш ли, никога не й отдадох дължимото. Никога не й обръщах внимание и я отблъсквах толкова много години. Тя ми беше просто дъщеря, а не син: още една уста, която щеше да ни коства допълнително, след като се омъжеше. Как изобщо ви е открила и убедила да биете целия този път е. просто не мисля, че някога ще проумея.

- Ейдриън - повика го Фанън, - ела да видиш какво открихме.

Ейдриън последва Фанън надолу до северната част на хълма, където

откри Тобис, Моувин и Магнус да работят над голям механизъм.

- Това е моят катапулт - гордо обясни застаналият до колата, в която се намираше дървената машина Тобис. Изглеждаше смешно в крещящите си дворцови дрехи, подпрян на патерица, която Магнус му бе измайсторил, счупеният му крак притиснат между две парчета дърво. - Изтеглиха я тук, когато бях смъкнат надолу в списъка. Прекрасна е, нали? Нарекох я Персефона, по името на жената на Новрон. Стори ми се подходящо, защото изучавах древна имперска история, за да я сглобя. Не беше никак лесно. Трябваше да науча древни езици, само за да мога да чета книгите.

- Току-що ли го построи?

- Разбира се, че не, глупави човече. Аз съм професор в Шеридън. Впрочем това се намира в Гхент. Седалището и на нифронската църква. В брилянтността си подкупих известни духовни лица, които ми разкриха истинската същност на надпреварата. Нямаше да бъде нелеп сблъсък на празноглавци, а предизвикателство за сразяването на легендарно създание. Това бе проблем, който аз можех да разреша; изискващ не груби мускули и липсващи зъби, а смайващ интелект като моя.

Ейдриън разгледа устройството. Масивна централна греда се

издигаше на двадесет фута, а дългият дебел лост бе с един-два фута по-дълъг. Имаше платнена кофа прикачена за по-долна греда с пораждащи напрежение въжета. От двете страни на колата имаше по една масивна маниве-ла, свързана със зъбни колела.

- Виждал съм катапулти преди и този не прилича особено на тях.

- Това е защото го подложих на модификации за борбата с гилараб-рина.

- Беше се опитал - добави Магнус. - Както го беше настроил, нямаше да проработи, но сега вече ще.

- Дори вече изстреляхме няколко камъка - докладва Моувин.

- Имал съм известен опит с обсадни оръжия - каза Ейдриън. - И знам, че те се използват срещу нещо голямо, като поле войници или неподвижно: като стена. Но срещу единичен подвижен противник са неу-потребяеми. Не са достатъчно бързи, нито достатъчно точни.

- Точно затова проектирах този не само да изстрелва снаряди, но и мрежи - гордо заяви Тобис. - Това е много умно. Мрежите се изстрелват като големи топки и се разтварят по време на полет, улавяйки звяра и приковавайки го на земята, което ми осигурява време да презареди и спокойно да го смажа.

- И работи? - запита Ейдриън, впечатлен.

- На теория - отвърна Тобис.

Ейдриън сви рамене.

- Какво пък, няма да навреди.

- Само трябва да го сложим на позиция - каза Моувин. - Ще помогнеш ли?

Всички опряха гърбове в катапулта и забутаха, естествено, с изключение на Тобис, който накуцваше наблизо и даваше нареждания. Докараха го до рова, който обграждаше основата на хълма, откъдето в обхвата му влизаше всичко, евентуално доближило се до къщата.

- Хубаво ще е да го прикрием с нещо - отломки или изгоряло дърво, за да прилича на куп боклуци - каза Ейдриън. - Което няма да бъде трудно. Магнус, чудех се дали не би могъл да ми направиш услуга.

- Каква? - запита джуджето, докато Ейдриън го поведе по хълма към руините на имението. Тревата бе изчезнала, стъпваха по пепел и корени, извикали при Ейдриън асоциацията за топъл сняг.

- Спомняш ли си меча, който изработи за лорд Ръфъс? Намерих го, все още беше с него и коня му там на хълма. Искам да го поправиш.

- Да го поправя? - джуджето изглеждаше обидено. - Не е моя вина, че мечът не проработи. Направих съвършено копие. Най-вероятно записките са били сбъркани.

- Това е добре, защото имам оригинала или поне част. Трябва да ми направиш копие от него. Можеш ли да се справиш?

- Разбира се и ще го сторя, но в замяна искам да накараш Ройс да ми позволи да разгледам Алвърстоун.

- Луд ли си? Та той те иска мъртъв. Вече ти отървах кожата от него. Това не се ли брои?

Джуджето стоеше невъзмутимо, скръстило ръце над плитките в брадата си.

- Това е цената ми.

Джуджето присви уста, при което брадата му настръхна:

- Много добре. Къде са тези мечове?

Терън се съгласи с плана при условие да си получи парчето обратно и донесе счупеното оръжие в ковачницата на имението, която сега се състоеше единствено от тухлено огнище и наковалня. Щеше да го носи със себе си при размяната и да го даде моментално, в случай, че подмяната им бъдеше разкрита.

Джуджето изсумтя презрително.

- Какво има? - поинтересува се Ейдриън.

-Нищо чудно, че не е проработило. Тук надписът е съвсем друг. Предполагам това е заклинанието - то му показа острието, където привидно неразбираема паяжина тънки виещи се линии оформяха сложен десен. Сетне го обърна, за да покаже значително по-кратка шарка от другата страна. - А на тази страна, предполагам, е написано името, за което Есрахаддон спомена. Има логика заклинанията да са еднакви и само имената да се различават.

- Това значи ли, че можеш да направиш работещо оръжие?

- Не, счупено е точно по средата на името, но поне мога да направя адски добро копие.

Джуджето свали скритията под дрехите колан с инструменти и го положи на наковалнята. Имаше чукове с различна големина и форма, както и длета; всеки инструмент бе закачен отделно. Разви кожена престилка и си я облече. Сетне взе меча на Ръфъс и го прикрепи.

- Носиш ги навсякъде, нали? - попита Ейдриън.

- Няма да ме видиш да ги оставям на седлото - отвърна Магнус.

Ейдриън и Терън започнаха да копаят яма в градината. Дълбаеха на

мястото на старата пушилия, възползвайки се от рохката пръст. Използваха стари дъски вместо лопати, от които ръцете им почерняха. След няколко часа бяха изкопали дупка, достатъчно голяма за двама им да се скрият изцяло под земята. Не беше достатъчно дълбока, за да не бъде разровена, но поне щеше да ги защити от огъня - стига да не бе запратен право отгоре им. В такъв случай щяха да бъдат опечени като заровени в пясъка глинени съдове.

- Не остава много време - каза му Ейдриън, докато двамата седяха покрити в пръст и пепел и гледаха замиращата светлина. Магнус използваше най-малкия си чук, звънтейки по метала с

отчетливо *тинк, тинк*. Промърмори нещо, сетне измъкна тежка кърпа от торбичка на колана си и започна да търка метала.

Ейдриън погледна над дърветата, усещайки тежестта на Алвърстоун в туниката си. *Дали е вътре? Открил ли е Есрахаддон? Може ли старият магьосник да му помогне с нещо?* Помисли си за принцесата и Тракия. *Какво е сторило с тях?* Прехапа устна. Ройс вероятно бе прав. *Защо да ги държи живи?*

От юг се разнесе звукът на приближаващи се коне. Терън и Ейдриън си размениха изненадани погледи и се изправиха, за да видят група ездачи да изскача от дърветата. Бяха осем на брой - рицари в черна броня, знаме със счупена корона развяващо се начело им. Водеше ги Луис Гай в червеното си расо.

- Виж кой се върна - Ейдриън погледна към Магнус. - Готов ли си?

- Просто почиствам - отвърна джуджето. Тогава забеляза ездачите. - Това не е добре - изръмжа.

Рицарите влетяха в останките от двора и се спряха при вида им. Гай огледа за миг димящите руини на замъка, сетне слезе от седлото и се отправи към джуджето, поспирайки, за да вдигне парче овъглена дървесина, което отново захвърли, след като го повъртя в ръце.

- Изглежда лорд Ръфъс миналата нощ не се справи тъй добре, както ни се искаше. Да не си пропуснал някоя дребна подробност, Магнус?

Джуджето стреснато отстъпи крачка назад. Терън бързо пристъпи, взе оригиналния меч и го скри под ризата си.

Гай забеляза това, но не му обърна внимание и вместо това насочи поглед към джуджето.

- Ще обясниш ли, Магнус, или просто да те убия за кьопавата ти работа?

- Вината не беше моя. От другата страна на острието имаше инкрустации, които не бяха показани на нито една от схемите. Направих каквото заръчахте, проучването ви е виновно.

- А какво правиш сега?

- Прави копие на острието, за да го използваме за размяна с гилараб-рина - обясни Ейдриън.

- Размяна?

- Да, създанието взе принцеса Ариста и момиче от селото. Каза, че ако върнем меча, който взехме от леговището му, ще освободи жените.

- *Каза?*

- Да - потвърди Ейдриън. - Говорило е с дякон Томас точно преди да задигне жените пред очите му.

Гай се изсмя студено.

- Значи звярът вече говори? И отвлича жени? Впечатляващо. Предполагам умее и да язди коне и можем да го очакваме да представя Дънмор на следващия зимен турнир в Акуеста.

- Можеш да попиташ собствения си дякон, ако не ми вярваш.

- О, вярвам - каза, отивайки до Ейдриън. - Поне за откраднването на меча от цитаделата. За това говореше, нали? Значи някой е съумял да се промъкне в Авемпарта и да вземе истинския меч? Умно, особено като знам, че само някой с елфическа кръв би могъл да влезе. Не ми приличаш много на елф, Ейдриън. Запознат съм с потеклото на Пикъринговите достатъчно добре. Магнус също не бе успял да проникне. Остава ни твоят съучастник Ройс Мелбърн. Той е дребничък, слаб, ловък? Тези качества определено са му от полза при кражбите. Вижда в тъмното, чува по-добре от хората, притежава необичайно равновесие и пристъпва толкова тихо, че може да се движи почти безшумно. Несправедливо спрямо останалите крадци, принудени да се оправят с човешките си умения.

Гай се огледа внимателно.

- Къде е партньорът ти? - запита, но Ейдриън не каза нищо. - Това е един от най-големите ни проблеми, някои от тези мелези минават за хора. Понякога е трудно да бъдат открити. Нямат остри уши или малки очички, защото приличат на човешкия си родител, но другата половина присъства неотменно. Точно това ги прави толкова опасни. Изглеждат нормални, но дълбоко в себе си са нечовешко зли. Ти вероятно дори не го съзираш. Нали? Ти си като онези глупаци, които се опитват да опитомят вече или вълче, мислейки, че ще те обикне. Въобразяваш си, че можеш да прогониш дивия звяр, който се крие вътре. Не можеш. Чудовището винаги е вътре, просто чакайки възможност да скочи отгоре ти.

Стражът хвърли поглед към наковалнята.

- И предполагам един от вас планираше да използва меча, за да убие звяра и да си присвои императорската корона?

- Всъщност не - отвърна Ейдриън. - По-скоро да вземем жените и да бягаме бързо.

- И очакваш да повярвам в това? Ейдриън Блекуотър, ненадминатият боец, който върти острие като тешлорски рицар от старата империя. Наистина ли очакваше да повярвам, че просто минаваш оттук? Че точно по времето на съревнованието за император в ръцете ти случайно е попаднало единственото оръжие, което може да убие гиларабрина и донесе победата? Не, разбира се, ти просто си сключил сделка с невероятно опасно, обаче говорещо чудовище, разменяйки за една селянка и принцесата на Меленгар (която едва познаваш) най-могъщото в

света оръжие.

- Така представено наистина звучи зле, но е истина.

- Църквата ще се върне, за да продължи съревнованието - осведоми ги Луис Гай. - Докато това стане, мое задължение е да се погрижа никой, как да се изразя, недостоен за короната, да не убие гиларабрина. В тази категория със сигурност попадат крадлив елфолюбец и бандата му главорези - Гай отиде до Терън. - Така че ще взема острието, което имаш у себе си.

- Само през трупа ми - изръмжа Терън.

- Щом такава е волята ти - Гай изтегли меча си. Останалите серети последваха примера му, като слязоха от седлата.

- Дай ми меча или и двамата ще умрете - каза Гай.

- Не искаш ли да кажеш и четиримата? - разнесе се глас зад Ейдриън и той се обърна, за да види Моувин и Фанън да се приближават с изтеглени мечове. Моувин носеше два, един от които подхвърли на Терън, който го улови непохватно.

- Петима - каза Магнус, държейки два от по-едрите си чукове. Джуджето погледна Ейдриън и преглътна: - Той ще ме убие така или иначе, така че защо пък не?

- Ние все още сме осем - изтъкна Гай. - Неособено равностоен бой.

- И аз си мислех същото - каза Моувин. - Уви, друг не е останал, за да го помолим да се присъедини към вас.

Гай погледна към Моувин, сетне към Ейдриън. За един дълъг момент мъжете се гледаха сред пепелта, сетне Луис кимна и наведе острието си.

- Очевидно ще трябва да докладвам за това поведение на архиепископа.

- Давай - каза му Ейдриън. - Погребан е заедно с останалите ей там в подножието.

Гай го изгледа студено, сетне се обърна да си върви, но докато го правеше, Ейдриън забеляза рамото му да се отпуска неестествено, а кракът му да се извърта навън. Това бе движение, за което бе обучавал Терън да внимава; предвестието на атака.

- Терън! - изкрещя, но не бе нужно. Фермерът вече се бе хвърлил напред и вдигаше меча си още преди Гай да се завърти. Стражът замахна към сърцето му. Терън бе със секунда по-бърз и отби острието. Сетне инстинктивно пренесе тежестта си напред, пристъпи и изпълни комбинацията, която Ейдриън му бе набил в главата: париране, завъртане и контрау-дар. Замахна напред. Стражът се олюля, изви се и съумя да избегне удара в гърдите, поемайки острието в рамото си. Изкрещя от болка.

Терън бе втрещен от успеха си.

- Издърпай го! - едновременно му извикаха Ейдриън и

Моувин.

Фермерът издърпа острието и Гай отстъпи назад, стискайки кървя-

щото си рамо.

- Убийте ги! - изрева през зъби.

Серетите атакуваха.

Четирима нифронци атакуваха Пикърингови. Един се втурна срещу Ейдриън, друг срещу Терън, а последният се зае с Магнус. Ейдриън знаеше, че Терън няма да издържи дълго срещу опитния серетски рицар. Извади едновременно един от късите и дългия си меч, убивайки противника си в мига, в който онзи пристъпи в обхват и бързо пристъпи на пътя на следващия. Преди нападателят да осъзнае, че сега има срещу себе си двама, Ейдриън и Терън го сразиха.

Магнус държеше чуковете колкото се може по-заплашително, но малкото джудже не беше достоен противник на рицаря и потърси закрила иззад наковалнята. Серетът се приближи и дребосъкът го замери с един от чуковете, който издрънча в нагръдника му без да го нарани, но го накара за миг да изгуби равновесие. Рицарят осъзна, че Магнус не представлява заплаха и се обърна да посрещне Ейдриън.

Серетът замахна към главата му. Ейдриън парира с късия си меч в лявата ръка и заби бастарда в сглобката под мишницата.

Моувин и Фанън отбиваха заедно атаките на четиримата нападатели. Елегантните рапири на Пикърингови се стрелкаха - улавяха, блокираха, разрязваха, блъскаха - всяка атака отблъсната, всеки удар блокиран, всеки замах посрещнат. Но братята можеха само да се защитават. Удържаха нападението на брониранитe рицари, които се опитваха да открият слабост. Моувин най-накрая съумя да уцели момент за контраатака и нанесе промушващ удар. Върхът на оръжието му потъна в шията на един от рицарите, но едва-що бе направил това и Фанън извика.

Ейдриън видя как един от рицарите разряза въоръжената ръка на Фа-нън, който изпусна меча си. Младият Пикъринг отчаяно отстъпи назад, отстъпвайки от противниците си. Спъна се и падна. Те се втурнаха към него.

Ейдриън беше твърде далеч.

Моувин изостави собствената си защита, за да запази брат си. Замах-на и с едно движение спря и двете атаки над Фанън, но заплати за това. Един от стоящите пред него серети го промуши. По-възрастният брат падна на колене и можеше само да гледа как следващите удари попадат в тялото на брат му. Острието почервеняха.

Моувин изкрещя, докато нападателят му се подготви да нанесе завършващ удар, кръстосан замах, насочен към врата му. Моувин не обърна внимание на удара за голямо удоволствие на рицаря. Последният не бе разбрал, че Моувин няма намерение да се защитава повече. Младежът за-махна с меча си нагоре и разряза гръдния кош на атакуващия. Завъртя острието, докато го изваждаше, разкъсвайки органите му.

Двамата, които бяха убили брат му, сега насочиха вниманието си към него. Моувин вдигна отново меча си, но целият бе оцапан с кръв, ръката му бе слаба, очите изцъклени. По бузите му се стичаха сълзи. Вече не се концентрираше. Ударът му бе прекадено широк. По-близкият рицар изби оръжието от ръката му и двамата серети пристъпиха напред с вдигнати мечове. Но не можаха да направят нищо повече, тъй като най-сетне стопилият разстоянието Ейдриън им отсече главите и кандидат-убийците се строполиха в прахта.

- Магнус, бързо доведи Томас - провикна се Ейдриън. - Кажи му да донесе превръзки.

- Мъртъв е - каза Терън, докато се навеждаше над Фанън.

- Знам! - сопна се Ейдриън. - И Моувин също ще умре, ако не му помогнем.

Той разкъса туниката на Моувин и притисна ръка към раната, докато кръвта продължи да блика измежду пръстите му. Младежът лежеше, дишайки тежко. Очите му се подбелиха.

- По дяволите, Моувин! - викна Ейдриън. - Дай ми кърпа, Терън, каквото и да е.

Терън грабна един от серетите, убили Фанън и откъсна ръкава му.

- Още! - извика Ейдриън. Почисти страната на Моувин и откри малка дупка, от която бликаше яркочервена кръв. Поне не беше черна, което щеше да означава смърт. Взе плата и го притисна към раната.

- Помогни ми да го изправим - каза, когато Терън се върна с още кърпи. Моувин беше отпуснат. Главата му клюмна на една страна.

Притича и Томас, натоварен с дългите ивици плат, дадени му от Ли-на. Повдигнаха Моувин и Томас стегнато бинтова раната. През плата се процеждаше кръв, но вече по-бавно.

- Дръжте главата му изправена - нареди Ейдриън и Томас побърза да изпълни инструкциите.

Ейдриън погледна към мястото, където лежеше Фанън. Той бе застинал по гръб сред тъмна локва кръв, която все още нарастваше. Ейдриън стисна дръжките на мечовете си с окървавени ръце и се изправи.

- Къде е Гай? - изрева през стиснати зъби.

- Няма го - отвърна Магнус. - Грабна един кон и избяга по време на битката.

Ейдриън се вгледа обратно във Фанън, сетне към Моувин. Пое си дъх, потръпнал в гърдите му.

Томас наведе глава и изрече молитвата на покойния:

На Марибор се моля
в ръцете божи те полагам
дари му мир - те моля
дари отмора - апелирам,
нека богът човешки бди над пътя ти.

Когато приключи, вдигна глава към звездите и тихо каза:

- Тъмно е.

Глава 13

Артистично видение

Ариста се стараеше да не си поема дъх, защото иначе това предизвикваше спазми в стомаха й и гаденето полазваше по гърлото. Над нея се простираше обсипаното със звезди небе, но отдолу бе купището. Ги-ларабринът бе построил леговището си като гнездо от различни трофеи -отвратителни сувенири, които си бе запазил от безчетните убийства. Горната част от череп с коса, счупен стол, все още обут крак, недосдъвкан торс, подгизнала от кръв рокля, бледосиня, сякаш помахваща от върха на купчината ръка.

Грамадата бе струпана на нещо, което приличаше на открит балкон във висока каменна кула, но нямаше как да се излезе. Наместо врата имаше само арка с очертания. Ариста напразно бе копняла това да се окаже истинска врата.

Седеше с ръце в скута си, не желаейки да докосва нищо. Под нея имаше нещо дълго и тънко като клон, което я убиваше, но тя не смееше да помръдне. Не искаше да узнае какво е. Наложи си да гледа звездите и рее поглед из хоризонта. На север можеше да види горите, прорязани от сребърната нишка на реката. На юг се простираха огромни води, които се стопяваха в мрачния хоризонт. Нещо в крайчеца на окото й привличаше вниманието й и тя поглеждаше надолу, като винаги съжаляваше за това.

Ариста осъзна с потръпване, че е спала върху купчината, но не си спомняше да се е унасяла. Чувството бе като удавяне: толкова всеобхватен ужас, че я бе завладял изцяло. Не си спомняше полета, нито по-голя-мата част от деня, но знаеше, че ги бе преживяла. Звярът бе лежал само на инчове от нея,

препичайки се на слънцето. Бе се взирала в него с часове - собствената й спяща пред нея смърт улавяше цялото нейно внимание. Бе се страхувала да помръдне или проговори. Очакваше го да се събуди и да я убие; да я прибави към купчината. С напрегнати мускули и бясно биещо сърце, тя не можеше да откъсне поглед от дебелата люспеста кожа, която се повдигаше с всяко вдишване, плъзвайки се над нещо, което приличаше на ребра. Чувстваше се сякаш гази из вода. Усещаше кръвта да пулсира в главата й. Бе изтощена от неподвижното стоене. Тогава удавянето я сполетя отново и милостивият мрак покри всичко.

Сега очите й бяха отворени отново, но чудовището го нямаше. Тя се огледа. Нямаше и следа от него.

- Няма го - каза й Тракия. Това бяха първите разменени помежду им думи от началото на нападението. Момичето все още бе облечено в нощницата си, белезите оформили черна линия по лицето й. Тя лазеше на четири крака и ровеше из купа като дете в пясъчник.

- Къде е? - поинтересува се Ариста.

- Отлетя.

Някъде недалеч и отдолу, тя дочу рев. Не беше звярът. Звукът беше постоянно, тътнещо бучене.

- Къде сме? - запита принцесата.

- На върха на Авемпарта - отвърна Тракия, без да прекъсва страховитото си търсене. Изпод слой натрошен камък и железен чайник бе открила разкъсан гоблен, който се мъчеше да издърпа.

- Какво е Авемпарта?

- Кула.

- О. Какво правиш?

- Помислих си, че може да има някакво оръжие, нещо, с което да се бием.

Ариста премигна:

- Да се бием ли каза?

- Да, може би кинжал или парче стъкло.

Ариста не би повярвала, ако не й се бе случило, но в този момент, докато седеше безпомощно, затворена сред купчина разчленени тела и чакаше да бъде изядена, тя се разсмя.

- Парче стъкло? Парче стъкло? - виеше Ариста, гласът й ставаше пронизителен. - Ще използваш кама или парче стъкло, за да се биеш с *това нещо?*

Тракия кимна, захвърляйки увенчана с разклонени рога еленова глава.

Ариста продължаваше да се взира зяпнала.

- Какво имаме да губим? - запита Тракия.

Това беше. Тези думи идеално описваха ситуацията. Поне нещата не можеха да станат по-лоши. През всичките си досегашни дни, дори кога-то Пърси Брага издигаше клада, на която да я изгори жива; дори когато джуджето бе затръшнало вратата, докато двамата с Ройс висяха насред срутващата се кула, ситуацията не бе толкова безнадеждна. Малко съдби могат да се сравнят с неотменността да бъдеш изяден жив.

Ариста напълно споделяше мнението на Тракия, но дълбоко в себе си не искаше да го приеме. Искаше да вярва, че не всичко е изгубено.

- Не смяташ, че ще си изпълни обещанието?

- Обещанието?

- Каквото каза на дякона.

- Ти... ти го разбра? - момичето спря и я погледна за пръв път.

Ариста кимна.

- Говореше стария имперски език.

- Какво каза?

- Нещо за размяната ни за меч, но може и да не съм го разбрала правилно. Изучавах старореч като част от религиозното си обучение в Ше-ридън и не бях особено добра, да не споменавам, че бях изплашена. И все още съм.

Ариста видя Тракия да се замисля и й завидя.

- Не - каза най-подир момичето. - Няма да ни пощади. То убива хора. Това е, което прави. То уби майка ми и брат ми, снаха ми и племенника ми. Уби един от най-близките ми хора, Джеси Касуел. Уби Дениъл Хол. Никому не бях казала, но си мислех, че един ден ще се омъжа за него. Открих го близо до реката едно прекрасно есенно утро, почти изяден, но лицето му бе непокътнато. Това ме потресе най-много. По лицето си той нямаше и драскотина. Изглеждаше като заспал сред боровите клонки, само дето по-голямата част от тялото му я нямаше. То ще ни убие.

Тракия потръпна от разразилия се вятър.

Ариста смъкна плаща си.

- Вземи - каза тя. - Ти имаш по-голяма нужда от него.

Тракия я погледна с объркана усмивка.

- Просто го вземи - сопна се принцесата. Емоциите й си проправяха път, заплашвайки да се излеят. - Искам да направя *нещо,* по дяволите.

Протегнатата й ръка потрепваше. Тракия долази и го взе. Започна да разглежда наметалото, сякаш се намираше в уютна гардеробна.

- Толкова е красиво, толкова тежко.

И отново Ариста се изсмя, мислейки си колко е странно да

премине от отчаяние в смях за секунди. Една от двете със сигурност си бе изгубила ума, а може би и двете бяха луди. Ариста обви момичето с плаща и го закопча.

- А аз се канех да убия Бърнис.

Ариста си помисли за Хилфред и слугинята оставени. не, инструктирани да останат в стаята. Беше ли ги убила?

- Мислиш ли, че някой е оцелял?

Момичето търколи настрана главата на статуя и нещо, което приличаше на счупен плот от мраморна маса.

- Баща ми е жив - каза просто тя, продължавайки да се рови.

Ариста не знаеше на какво се дължи увереността в гласа на момичето, но й повярва. В този миг би повярвала на всичко, което Тракия кажеше.

Девойката бе издълбала сносна дупка в грамадата, но досега бе намерила само кокал от крак, захвърлен настрана, в случай, че не намери нещо по-добро, предположи Ариста. Принцесата наблюдаваше разкопките със смесица от възхищение и съмнение.

Тракия откри великолепно пукнато огледало и започна да се мъчи да откъсне парче, когато Ариста видя златен отблясък и го посочи:

- Под огледалото има нещо.

Тракия остави стъклото и като се наведе, изтегли счупен меч. Пищно украсен със злато, сребро и скъпоценни камъни, дръжката засия на звездната светлина.

Момичето хвана меча и го задържа.

- Лек е - каза.

- Счупен е - отвърна Ариста, - но предполагам е по-добре от със стъкло.

Тракия затъкна дръжката в джоба на наметката и продължи да търси. Намери острието на брадва и вилица - и двете от които захвърли. Сетне, издърпвайки парче плат, тя внезапно застина.

Ариста не искаше да поглежда, но още веднъж погледна мимо волята си.

Беше женско лице - със затворени очи и зяпнала уста.

Тракия постави плата върху дупката, която бе направила. Отдалечи се в далечния ъгъл и приседна там, стиснала колене и отпуснала глава. Ариста я видя да трепери; повече не посегна да рови.

Трумп. Трумп.

Ариста чу звука и сърцето й подскочи. Всеки неин мускул се стегна и тя не се осмели да погледне. Удари я мощно течение, докато тя стискаше очи и очакваше смъртта. Чу го да се приземява, сетне се разнесе дишането му.

- *Скоро* - чу го да казва.

Ариста отвори очи.

Звярът си почиваше върху грамадата, дишайки тежко от напрежението на полета. Разклати глава, заливайки платформата с лигата си, която капеше от редиците зъби, неуспели да намерят прикритие зад устните. Очите му бяха по-големи от ръката на Ариста, с високи тесни зеници прошарено оранжево и кафяви лещи, които отразяваха собственото й изображение.

- *Скоро?* - сама не знаеше откъде намери смелостта да заговори.

Огромното око премигна и зеницата се разшири, докато се фокусираше на нея. Сега можеше да я убие, но поне всичко ще свърши.

- *Ти знаеш речта ми?* - гласът му беше толкова силен и дълбок, че го усети да резонира в нея.

Тя кимна и същевременно каза:

- *Да.*

Видя Тракия да повдига глава от коленете си и да се взира.

Звярът погледна Ариста.

- *Ти си царствена.*

- *Аз съм принцеса.*

- *Най-добрата примамка* - каза гиларабринът, но Ариста не бе сигурна, че го е разбрала правилно. Можеше да е казал и „Най-големият дар“. Фразата бе трудна за превод.

Тя запита:

- *Ще спазиш ли обещанието си или ще ни убиеш?*

- *Примамката остава жива, докато не заловя крадеца.*

- *Крадец?*

- *Отнелият меча. Той идва. Прекосих луната, за да го заблудя, че пътят е чист и се завърнах с нисък летеж. Крадецът идва.*

- Какво казва то? - запита Тракия.

- Че ние сме примамката да залови крадеца, който откраднал меч.

- Ройс - каза момичето.

Ариста се взря в нея.

- Какво каза?

- Наех двама мъже да откраднат меча от кулата.

- Наела си Ройс Мелбърн и Ейдриън Блекуотър? - вцепенена запита Ариста.

-Да.

- Как... - тя изостави тази мисъл. - То знае, че Ройс идва. Престорило се е, че отлита и се оставило да бъде видяно.

Ушите на гиларабрина се наостриха, внезапно насочвайки се към фалшивата врата. Рязко, но тихо се издигна с тих плясък на криле. Улавяйки топлинните потоци, звярът закръжи над кулата.

Тракия и Ариста дочуха стъпки някъде отдолу.

Появи се фигура в черен плащ. Тя пристъпи напред, преминавайки през камъка на фалшивата врата, като издигнал се от спокойно езеро плувец.

- Това е капан, Ройс! - изкрещяха Тракия и Ариста едновременно.

Фигурата не помръдна.

Ариста дочу шепота на въздуха, носещ се покрай кожени криле. Тогава ослепителна светлина изригна от фигурата. Без звук или движение, тя сякаш бе заменена от ярка звезда, светлина толкова мощна, че заслепяваше всички. Ариста затвори очи и през обзелата я болка чу гилараб-ринът да пищи. Върху й се стовари силен вятър, докато звярът панически прекъсваше гмурването си.

Светлината не продължи дълго. Интензитетът й спадна рязко, макар и да не изчезна напълно и вече можеха да видят силуета в блестяща роба пред себе си.

- *ТИ!* - изрева звярът, разтрисайки кулата с гласа си. Закръжи над тях, пляскайки огромните си криле.

- *Избяга от клетката си, ериванski звяр, ловецо на Нареион* - изкрещя Есрахаддон на старореч. - *Пак ще те запра!*

Магьосникът вдигна ръце, но преди да направи ново заклинание, ги-ларабринът изпищя и отхвръкна ужасен. Набра височина, но в последния момент се пресегна и сграбчи Тракия. Гмурна се настрани и изчезна. Ариста отърча до парапета, взирайки се надолу с ужас. Звярът и Тракия бяха изчезнали.

- Нищо не можем да направим за нея - тъжно каза магьосникът.

Тя се обърна и видя Есрахаддон и Ройс Мелбърн до себе си, и двамата надничайки към реката.

- Сега съдбата й зависи от Ейдриън и баща й.

Ариста стискаше парапета. Отново изпита давещото усещане. Ройс я сграби за китката.

- Добре ли сте, Ваше Височество? Доста е високо.

- Да я свалим долу - каза Есрахаддон. - Вратата, Ройс. Вратата.

- А, да - каза крадецът. - *Пропусни Ариста Есендън, принцеса на Меленгар.*

Арката се превърна в истинска врата, която се отвори. Влязоха в малка стая. Далеч от грамадата и зад защитата на стени, Ариста най-сетне почувства тежестта на преживяното и се принуди да седне.

Тя зарови лице в шепи и проплака:

- Мили Марибор. Бедната Тракия!

- Може да се оправи - каза магьосникът. - Ейдриън и баща й чакат със счупения меч.

Тя се олюляваше, докато плачеше, но не го правеше заради Тракия. Прекалено дълго бе сдържала сълзите си и сега те се изливаха в неудържим потоп. В ума й пробягваха образите на Хилфред и онази останала неизречена дума, на Бърнис и злия начин, по който я бе третирала, на Мо-увин и Фанън - всички вече изгубени. Толкова много мъка не можеше да бъде изразена с думи; наместо това емоциите изригнаха от нея, докато тя изкрещя:

- Какъв меч? Какъв е този прословут меч? Не разбирам!

- Ти й обясни - каза Ройс. - Аз трябва да намеря другата половина.

- Не е там.

- Какво?

- Каза, че мечът е счупен? - попита Ариста.

- На две. Вчера откраднах половината острие, сега трябва да взема и частта с дръжката. Убеден съм, че е някъде из онази камара.

- Не, не е - каза му Ариста, втрещена, че умът й все още функционира достатъчно. - Вече не.

* * *

Магьосникът ги поведе надолу по дългите кристални стълби, спирайки понякога да надникне в някой коридор или стълбище. Замисляше се за момент, сетне поклащаше глава и промърморвайки „А, да!“ се обръщаше.

- Къде сме? - попита тя.

- Авемпарта - отвърна чародеят.

- Това вече го знам. Какво *е* Авемпарта? И не ми казвай, че е кула.

- Елфическа конструкция, построена преди няколко хилядолетия. В по-скорошни времена изпълняваше ролята на капан за гиларабрина, а най-отскоро служи и за негово гнездо. Това от полза ли е?

- Не особено.

Макар и объркана, Ариста се чувстваше по-добре. Изненада се колко лесно беше да забрави. Изглеждаше неправилно. Трябваше да мисли за онези, които бе изгубила. Трябваше да тъгува, но мозъкът се съпротивляваше. Подобно на счупени крайници, които отказваха да поддържат тежестта, сърцето и умът бяха жадни за облекчение. Нуждаеше се от почивка, нещо друго, върху което да насочи мислите; нещо, което не включваше мъка и смърт. Кулата Авемпарта представляваше нужното лекарство. Тя бе удивителна.

Есрахаддон ги водеше нагоре и надолу по стълби, през великолепни стаи и вътрешни мостове, които се простираха между спиралите. Никъде не пламтяха свещи или фенери, но тя виждаше ясно в излъчваната от самите стени синкава светлина. Сводести тавани стотици футове над главата й се простираха като горски балдахин, с изящните им украшения, напомнящи листа. Парапети, прилични на виещи се лозови филизи, изсечени от солиден камък в ярък детайл, опасваха пътеки и стълбища. Нищо не бе лишено от украса; всеки инч бе изграден с внимание и естетическа грижа. Ариста вървеше със зяпнала уста, а очите й пробягваха от едно чудо на друго: гигантска статуя на отлитащ лебед, бълбукащ фонтан във формата на рибен пасаж. Припомни си грубата изработка на замъка на крал Росуорт и презрението му към елфите - същества, които оприличи на плъхове в куп дърва. *Хубав куп дърва.*

Мястото не бе лишено и от музикален съпровод. Приглушеното бучене на водопадите създаваше тих, приятен бас. Вятърът по върха на кулата свиреше на дървени духови инструменти - тихи успокояващи тонове. Шумоленето на фонтаните добавяше лек, задоволяващ ритъм към симфонията. Хармонията бе нарушавана от гласа на Есрахаддон, който разказваше как посетил кулата преди векове и как заловил звяра вътре.

- След като си пленил гиларабрина преди деветстотин години - каза Ариста, - сега планираш да го затвориш отново?

- Не - каза Есрахаддон. - Нямам ръце, забрави ли? Не мога да сътворя толкова мощно заклинание без пръсти, момиче; ти по-добре от всички трябва да знаеш това.

- Чух да го заплашваш, че пак ще го плениш.

- Гиларабринът не знае, че Есра няма ръце, нали? - вмъкна Ройс.

- Чудовището ме е запомнило - каза чародеят. - Досетило се е, че съм също толкова могъщ, колкото и преди, което значи, че с изключение на меча, аз съм единственото нещо, от което се страхува.

- Искал си да го сплашиш?

- Това беше идеята, да.

- Опитвахме се да вземем меча и се надявахме да ви спасим междувременно - каза й Ройс. - Очевидно не очаквах да грабне Тракия и по никакъв начин не бих предположил, че тя ще е взела меча със себе си. Напълно ли сте убедена, че е взела дръжка на меч от купа?

- Да, аз бях тази, която го откри, но все още не разбирам. От каква полза ни е мечът? Гиларабринът не е заклинание, то е

чудовище, което наследникът трябва да убие и...

- Прекалено много си слушала църквата. Гиларабринът е магическо създание. Мечът е противодействието.

- Меч? В това няма логика. Мечът е метал, физически елемент.

Есрахаддон се усмихна, изглеждайки леко изненадан.

- Значи все пак си внимавала в уроците ми. Отлично. Права си, мечът е безполезен. Изписаната на острието му дума е тази, която разваля магията. Ако бъде забита в тялото на звяра, тя ще раздели елементите, които задържат съществуването му и ще развалят магията.

- Ако вие го бяхте взели, сега щяхме да имаме начин да се бием с чудовището.

- Е, поне ме спасихте, за което съм благодарна - напомни им Ариста.

- Рано е още за благодарности, то все още е навън - каза Ройс.

- Тъй, значи Тракия наема Ройс - за което все още не знам подробности - но също не разбирам и защо *ти* си тук, Есра - призна тя.

- За да открия наследника.

- Няма наследник - каза им тя. - Всички претенденти се провалиха, а останалите са мъртви. Чудовището разруши всичко.

- Не говоря за тази глупотевина. Имам предвид истинския Наследник на Новрон.

- Чакай малко - спря го Ройс. - Не дойдохме оттук.

- *Ние* - не, обаче аз го сторих.

Ройс се огледа.

- Не, в грешка си. Оставих те да водиш, а ти си нямаш и представа къде е изходът.

- Не ви отвеждам към изхода.

- Какво? - изуми се Ройс.

- Не излизаме - отвърна чародеят. - Отиваме във Велънтрайн лайар-трен и вие двамата ще дойдете с мен.

- Би било добре да обясниш защо - гласът на Ройс охладня с няколко градуса. - В противен случай си правиш прекалено произволни предположения.

- Ще обясня по пътя.

- Ще обясниш сега - каза Ройс. - Имам и други дейности, с които да се съобразявам.

- Не можеш да помогнеш на Ейдриън - каза магът. - Гиларабринът отдавна вече е стигнал в селото. Ейдриън е или мъртъв, или в безопасност. Нищо не може да промени това. Нему не можеш помогна, но можеш да помогнеш на мен. Прекарах почти два дни в опити да проникна във Велънтрайн лайартрен, но

без теб не мога да вляза. Сетне би ми отнело дни, вероятно седмици, ако трябва да действам сам, но с помощта на Ариста можем да приключим тази нощ. Марибор е сметнал за нужно да ви доведе при мен точно в момента, когато най-силно се нуждая от вас.

- Велънтрайн лайартрен - измърмори Ройс. - Означава *артистично видение* на елфически, нали?

- Владееш малко елфически, браво, Ройс - каза Есрахаддон. - Трябва да изследваш по-задълбочено потеклото си.

- Потеклото си? - объркано каза Ариста. И двамата не й обърнаха внимание.

- Не можеш да си от полза на хората в селото, но можеш да ми помогнеш в довършването на това, заради което дойдох тук. За каквото ви доведох тук.

- Нуждаеш се от помощта ни, за да откриеш истинския Наследник?

- Разочарован съм, Ройс. Обикновено умът ти сече далеч по-бързо.

- Мислех, че го пазиш в тайна.

- Тъй беше, но обстоятелствата ме принудиха да променя мнението си. Сега престани да си толкова упорит и ела. Може би някой ден ще си припомняш тези мигове, мислейки как си променил света с простото слизане по тези стълби.

Крадецът продължаваше да се колебае.

- Мисли - каза Есрахаддон. - Какво би могъл да сториш за Ейдри-

ън?

Ройс не отговори.

- Ако изтичаш по стълбите, стрелнеш се през тунела, преплуваш до гората и намериш смъртта си край селото, какво ще постигнеш с това? Дори и ако по чудо съумееш да стигнеш до Ейдриън преди да бъде убит, как ще му помогнеш? Ще стоиш там подгизнал и едва поемащ дъх. Нямаш меча. Не можеш да го нараниш. Не можеш да го сплашиш. Съмнявам се дори дали можеш да му отвлечеш вниманието, а даже и да го сториш, то ще е само за миг. Отидеш ли, с това ще докараш единствено смъртта си. Съдбата на Ейдриън не лежи в твоите ръце. Убеден си в правотата ми, иначе не би ме слушал все още. Сега престани да се инатиш.

Ройс въздъхна.

- Слава на боговете - рече магьосникът. - Да вървим.

- Почакай малко - спря ги Ариста. - Аз нямам ли право на глас?

Магът се извърна:

- Знаеш ли пътя за навън?

- Не - отвърна принцесата.

- Тогава нямаш - уведоми я чародеят. - Сега, ако обичате, нека побързаме. Достатъчно време бе пропиляно. Следвайте ме.

- Спомням си те по-мил - викна му Ариста.

- А аз вас: като по-чевръсти.

И отново бяха на път, отправяйки се по-дълбоко и по-дълбоко към центъра на кулата. Есрахаддон проговори отново:

- Повечето люде смятат, че тази кула била построена от елфите като защитно съоръжение във войните срещу Новрон. Както и двамата вероятно сте предположили, това не е истина. Цитаделата предхожда Новрон с хилядолетия. Други мислят, че е построена като укрепление срещу морските гоблини, прословутите Ба Ран Гхазел, ала това също е неистина. Общата грешка: мислят, че това е крепост. Това е резултат от човекоцентричния начин на мислене. Елфите са живеели далеч преди появата на хората или гоблините, може би дори преди джуджетата. В онези дни не са се нуждаели от укрепления. Дори не са имали и помисъл за война, тъй като Рогът на Гилиндора разрешавал всичките им конфликти. Не, това не е било някакво защитно съоръжение, охраняващо единствения брод при река Нидвалден, макар хилядолетия по-късно да била използвана и с такава служба. Първоначално тази цитадела била изградена като център за Изкуството.

- Има предвид магия - разясни Ариста.

- Знам.

- Елфическите майстори се събирали тук от цял свят, за да изучават и практикуват висше Изкуство. Ала това не е било просто училище. Самата сграда е огромен инструмент, подобно на огромна ковашка пещ, само дето в този случай тя функционира като фокусиращ елемент. Стените служат като източник на сила, а многобройните върхове са сходни с антените на скакалец или мустаците на котка. Те изследват света, чувствайки, усещайки, концентрирайки в това място самата същност на екзистенция-та. Подобно на гигантски лост и опорна точка, служи на един-единствен артист да мултиплицира силата си почти до необозрими величини.

- Артистично видение... - каза Ройс. - Устройство, което ще ти позволи да откриеш наследника с магия?

- Уви, дори Авемпарта не притежава такава сила. Не мога да открия нещо, което никога не съм виждал и не съм запознат със съществуването му. Обаче мога да открия нещо, с което съм много добре запознат; нещо, което създадох със специфичната цел да потърся по-късно.

Преди деветстотин години, когато Джериш и аз решихме да се разделим, за да скрием Неврик, аз им изработих амулети. Те имаха двойно приложение: защитаваха ги от Изкуството, като по този начин никой не можеше да ги открие чрез ясновидство; а на мен позволяваха да ги открия, проследявайки известна само на мен сигнатура.

Естествено, двамата с Джериш смятахме, че ще е само въпрос на няколко години да съберем поддръжници и възстановим императора на трона. Но както всички знаем, нещата не протекоха по този начин. Мога само да се надявам, че Джериш е бил достатъчно мъдър да заръча на наследниците да пазят медальоните и да ги предават от поколение на поколение. Но може и да искам твърде много, тъй като кой би предположил, че ще живея толкова дълго?

Прекосиха друг тесен мост, издигнал се на притеснителна височина. Отгоре се развяваха пъстроцветни банери с избродирани портрети и огромни букви. Ариста забеляза Ройс да се взира в тях, мълчаливо произнасяйки думите, докато се опитваше да ги разчете. Прекосявайки моста, се изправиха пред висока богато украсена рамка, вдялана в камъка, но врата нямаше.

- Ройс, ще бъдеш ли така добър?

Споменатият пристъпи напред и като постави ръце на гладкия камък, натисна.

- Какво прави той? - запита Ариста.

Есрахаддон се обърна и погледна към Ройс.

Крадецът постоя неловко за миг, сетне каза:

- Авемпарта има магическа защита, която не допуска същества без елфическа кръв. Всяка тукашна ключалка действа на този принцип. Първоначално си мислехме, че само аз и Есра - понеже е бил поканен - можехме да влизаме. Но се оказа, че е нужно единствено елф да те покани. Есра откри точните думи и така можах да ви вкарам.

- И като стана дума за това... - Есрахаддон посочи каменната арка.

- Съжалявам - каза Ройс и с ясен глас добави: - Мелентанариа, ен венау рендин Есрахаддон, ен Ариста Есендън адона Меленгар - което Ариста си преведе като *Пропусни магьосника Есрахаддон и Ариста Есен-дън, принцеса на Меленгар.*

- Старият език? - попита Ариста.

- Да - Есрахаддон кимна. - Има много сходства между него и елфи-чески.

- Чакайте - Ариста погледна към арката, която сега обграждаше отворена врата, - все още не разбирам как ти. -

принцесата внезапно застина с отворена уста. - Но ти не изглеждаш.

- Аз съм *мир*.

- Какво?

- Мелез - обясни Есрахаддон, - човешка и елфическа кръв.

- Но ти никога.

- Не е нещо, с което да се хвалиш наляво-надясно - рече крадецът. -И ще съм благодарен, ако това си остане между нас.

- О. разбира се.

- Хайде. Ариста все още трябва да изиграе своята роля - каза Есра-хаддон, докато влизаше.

Попаднаха в идеално кръгла стая. Беше като да се озовеш във вътрешността на гигантска топка. За разлика от останалите помещения в кулата и въпреки размера си, стаята не бе украсена. Представляваше просто огромна гладка стая, по чиито стени не се виждаха никакви пукнатини или сглобки. Спираловидно стълбище се издигаше от пода, отвеждайки до платформа в средата на залата.

- Спомняш ли си Плезиантичните формули, които ти преподавах, Ариста? - запита магьосникът, докато се изкачваха. Гласът му бе многократно отразен от стените.

- Ами... а...

- Да или не?

- Момент да помисля.

- Мисли по-бързо, сега не е времето за бавни умове.

- Да, спомням си. Ама си станал един сприхав.

- Ще се извинявам по-късно. Когато се изкачим, ти ще застанеш в центъра на платформата върху символа за връх. Ще започнеш и ще поддържаш Плезиантичната фраза. Започни със Събирателното заклинание. Шокът ще бъде по-силен от обикновено, защото това място усилва многократно мощта ти да натрупваш ресурси. Не се притеснявай, не спирай заклинанието и каквото и да правиш, недей да пищиш.

Ариста страхливо погледна назад към Ройс.

- Щом усетиш силата да се движи в тялото ти, започни Напева на напрежението. Същевременно трябва да започнеш да оформяш кристална матрица с пръстите си, като обърнеш особено внимание да я сгъваш навътре, а не навън.

- С издадени палци и пръсти към себе си, нали?

- Да - кимна раздразнен Есрахаддон. - Това са все основни неща, Ариста.

- Знам, знам. просто мина известно време. Бях заета да съм посланик на Меленгар, не ми остана време да упражнявам фокуси в кулата си.

- Значи лекомислено си си губила времето?

- Не - отвърна тя, раздразнена.

- След като завършиш матрицата - продължи магьосникът, - просто я задръж. Спомни си техниките за концентрация, на които те научих и се съсредоточи над стабилизирането на матрицата. Тогава аз ще се включа в мощностното ти поле и ще започна да търся. Щом го сторя, твърде вероятно е стаята да започне да прави невероятни неща. Изображения и видения ще се визуализират в различни части на стаята, може да чуеш дори звуци. Също не бива да се притесняваш. Те няма да са наистина тук, това ще са само екове от ума ми, докато търся амулетите.

- Това значи ли, че всички ще видим кой е истинският наследник? -запита Ройс, докато стигаха върха.

Есрахаддон кимна:

- Бих искал да е известно само на мен, но съдбата е решила да бъде инак. Когато открия вълшебния пулс на амулетите, ще се съсредоточа върху носителите им и те ще се появят като най-едрите изображения, тъй като ще се опитвам да определя не само кой ги носи, но и къде се намира.

Платформата бе покрита само с тънък слой прах и лесно можеха да видят масивните геометрични линии, които прорязваха пода като слънчеви лъчи и се срещаха в една точка в средата на стаята.

- И? - запита Ариста, докато заемаше позицията си в центъра.

- Амулетите бяха два. Един дадох на Неврик, който ще бъде наслед-ническият и един на Джериш - телохранителски. Ако все още съществуват, ще мога да видя и двата. Никому не трябва да казвате за това, което предстои да видите. В противен случай ще поставите живота на наследника в неизмерима опасност и вероятно застрашите бъдещето на човечеството.

- Пустите им магьоснически драматизации - Ройс подбели очи. -Едно простичко *моля, дръжте сиустите затворени* щеше да свърши работа.

Есрахаддон вдигна вежда, сетне се обърна към Ариста и каза:

- Започни.

Ариста се поколеба. Саули грешеше. Всички тези приказки за наследника и властта му да зароби човечеството бяха само сплашвания, за да я накарат да шпионира за тях. Твърденията му за демоничността на Есрахаддон сигурно бяха още лъжи. Определено беше потаен, но не и зъл. Бе спасил живота й тази нощ. Какво бе направил Саули? Колко дни преди смъртта на Брага бе знаел... и не бе предприел нищо? Прекадено много.

- Ариста? - настоя Есрахаддон.

Тя кимна, вдигна ръце и започна да плете заклинанието.

Глава 14

С падането на тъмата

Нощният бриз нежно облъхваше хълма. Терън и Ейдриън стояха сами сред руините на имението над някогашното село. Място на безбройни надежди, погребани под пепеливи отломки.

Терън усещаше вятъра по кожата си и си припомняше кошмарните чувства, изпитани в нощта, когато семейството му бе умряло. Нощта, ко-гато Тракия бе изтичала при него. Все още можеше да я види да тича надолу по Стоуни Хил, търсейки закрилата на прегръдката му. Бе смятал това за най-лошия ден в живота си. Бе я проклинал заради това, че е дошла при него. Бе я обвинил за смъртта им. Бе стоварил отгоре й цялата скръб и безнадеждност, която бе прекалено слаб да носи. Тя беше малкото му момиченце, което винаги вървеше до него и когато я пъдеше - както винаги правеше - тя продължаваше да го следва и наблюдава от разстояние, повтаряйки думите и жестовете му. Тракия бе тази, която се смееше на физиономиите му, плачеше, когато бе наранен; тази, която седеше до леглото му в моментите, когато той имаше треска. Никога не бе казал добра дума на дъщеря си. Нямаше похвали или одобрителни милувки. Нито веднъж не й бе казал, че се гордее с нея. През повечето време изобщо не й обръщаше внимание. Но сега щеше с радост да даде живота си, ако можеше макар и само още веднъж да зърне малкото си момиченце да тича към него.

Терън стоеше редом до Ейдриън. Носеше счупеното острие под дрехите си, готов незабавно да го даде на звяра, ако се наложи. Ейдриън бе горд притежател на фалшивата част, която джуджето бе измайсторило. Бе обяснил, че ако гиларабринът знае предварително къде е парчето, то не би си губил времето да базиргянства. Магнус и Тобис чакаха скрити в подножието на хълма, прикрили катапулта с купчина отломки, докато Томас се стараеше с всички сили да облекчи положението на Хилфред и Моувин.

Луната бе издигнала лице над дърветата, а звярът все не идваше. Запалените от Ейдриън около хълма факли догаряха. Само няколко от тях все още излъчваха светлина, но това не беше от особено значение, тъй като луната бе достатъчно ярка. В отсъствието на листния балдахин беше толкова светло, че можеше да се чете.

- Може би няма да дойде - каза им Томас, изкачвайки се по хълма. -Може би не е ставало въпрос за тази нощ или са ми се

причували неща. Никога не съм бил особено добър със стария език.

- Как е Моувин? - поинтересува се Ейдриън.

- Кървенето спря. Сега спи спокойно. Завих го с одеяло и му направих възглавница от една резервна риза. Той и Хилфред трябва...

Откъм кулата се разнесе писък, който ги накара да извърнат глави. За своя почуда Терън видя ярка експлозия бяла светлина в основата на цитаделата. Задържа се за миг и изчезна така внезапно, както и се беше появила.

- Какво в името на Марибор беше туй? - запита той.

Ейдриън поклати глава:

-Нямам представа, но ако трябва да гадая, бих предположил, че Ройс има пръст в това.

Последва нов писък, този път по-силен.

- Каквото и да е било, звярът идва насам - продължи Ейдриън.

Зад тях дочуха Томас тихо да реди молитви.

- Помоли се за Тракия, Томас - каза му Терън.

- Моля се за всички ни - отвърна свещеникът.

- Ейдриън - каза Терън, - ако аз не оцелея, а ти го сториш, грижи се за момичето ми. А ако и тя умре, погрижи се да бъдем погребани във фермата.

- Пък ако аз умра, а ти останеш жив - отвърна боецът, - постарай се джуджето да не откраднe кинжала ми и го дай на Ройс.

- Това ли е всичко? - запита фермерът. - Къде искаш да те погребем?

- Не искам да бъда погребан - рече Ейдриън. - Ако умра, ще ми се тялото ми да бъде пуснато през водопадите. Кой знае, може да измина целия път до морето.

- Късмет - каза му Терън. Нощта утихна, само невъзмутимият вятър продължаваше да вдига шум.

Без гора, която да закрива гледката, сега Терън можеше да види приближаването на чудовището. Огромните му тъмни криле се простираха като сянката на реещa се птица, тънкото му тяло се извиваше, опашката плющеше. Не се гмурна с приближаването си, не избълва огън и не се приземи. Вместо това тихо закръжи над тях, описвайки широка елипса.

Сега вече можеха да видят, че не е само. В ноктите си държеше жена. Първоначално Терън не можеше да разбере коя е. Носеше скъпо наметало, но имаше пясъчната коса на Тракия. При втората зверска обиколка се убеди, че това е дъщеря му. Обзе го смесица от облекчение и тревога: *Какво бе станало с другата?*

След като описа няколко кръга, звярът се снижи като хвърчило и докосна земята. Кацна директно пред тях, на не повече от петдесет фута, върху основите на замъка.

Тракия бе жива.

Огромни четирифутови нокти, увенчали люспестите мускулести крака, я обграждаха като клетка.

- Татенце! - проплака тя.

При вида й Терън се хвърли напред. Гиларабринът моментално затегна хватката си и момичето изхленчи. Ейдриън сграбчи рамото на селянина и го дръпна обратно.

- Спри! - изкрещя той. - Ще я убие, ако се приближиш.

Звярът се взираше в тях с влечугавите си очи. Сетне заговори.

Нито Терън, нито Ейдриън разбраха думите му.

- Томас - провикна се Ейдриън през рамо, - какво казва?

- Не ме биваше особено в... - започна Томас.

- Не ми пука колко си имал по граматика в семинарията, просто преведи.

- Струва ми се, че е взело жените, защото те били най-добрата подбуда за съдействие.

Чудовището проговори отново и Томас преведе, този път без да чака подкана:

- Пита къде е острието, което е било откраднато.

- Попитай го къде е другата жена - заръча Ейдриън.

Томас и звярът размениха реплики.

- Казва, че другата избягала.

- Запитай го: „Как да съм сигурен, че ще ни пощадиш, след като ти кажем къде е скрито острието?“

Нова размяна на реплики.

- Казва, че ще предложи жест на добра воля, тъй като знае, че има превъзходство над нас и разбира притеснението ти.

Гиларабринът разтвори нокти и Тракия изтича при баща си. Сърцето на Терън подскочи, докато момичето му прекосяваше хълма към обятията му. Той силно я притисна към себе си и обърса сълзите й.

- Терън - каза Ейдриън, - изведи я оттук. И двамата идете в кладенеца.

Фермерът и дъщеря му не се противопоставиха и проследени от огромните очи, бързо затичаха надолу по хълма. Сетне звярът проговори отново.

- Къде е острието? - преведе Томас.

Гледайки нагоре към извисяващия се звяр и усещайки потта да се стича по лицето си, Ейдриън извади мнимото острие от ръкава си и го задържа високо. Очите на гиларабрина се свиха.

- Дай ми го - каза с посредничеството на Томас.

Сега беше моментът. Ейдриън усещаше метала в ръцете си.

- Моля те, нека да проработи - прошепна на себе си и хвърли отломъка. Парчето се приземи в прахта пред звяра. Гиларабринът погледна надолу и Ейдриън затаи дъх. Звярът небрежно постави ноктеста лапа върху острието и го взе. Сетне погледна към Ейдриън и заговори.

- Сделката е приключена - преведе Томас. - Но...

- Но? - повтори нервно Ейдриън? - Но какво?

Гласът на Томас отслабна:

- Но, казва то, не мога да позволя дори и на виделите половината ми име да останат живи.

- Копеле! - Ейдриън измъкна дългия меч от гърба си. - Бягай, Томас!

Гиларабринът се издигна с плясък на огромни криле, предизвикал завихрянето на пясъчен облак. Стрелна главата си напред като змия. Ейд-риън се гмурна настрани и като се извъртя, заби меча си в чудовището. Но вместо да почувства познатото проникване на върха, сърцето на Ейд-риън се сви, когато металът отскочи - като че гиларабринът бе от камък. От удара пръстите му омекнаха и той изпусна меча.

Звярът моментално замахна с опашка. Дългото костено острие на върха й изсвистя във въздуха два фута над земята. Ейдриън го прескочи и опашката се заби в овъглено дърво. Бързо извиване и неколкостотинпа-ундовото дърво отхвърча в нощта. Ейдриън бръкна под туниката си и извади Алвърстоун. Приклекна на пръсти и като боец на арена зачака следващото нападение.

Опашката на гиларабрина още веднъж се стрелна към него. Този път звярът атакуваше като скорпион. Ейдриън отскочи настрани и кокалено-то жило се заби в земята.

Затича напред.

Гиларабринът го атакува, прищраквайки с челюсти. Но Ейдриън бе готов, очакваше, разчиташе на това. Избегна на косъм зъбите в последния миг - толкова близо, че един зъб разряза туниката и закачи рамото.

Струваше си. Намираше се на инчове от лицето на звяра. С цялата си сила заби кинжала на Ройс в огромното око.

Гиларабринът изпищя оглушително. Отскочи назад, удряйки крака в земята. Дребното острие проби и отряза къс. Чудовището разтърси глава, вероятно колкото от болка, толкова и от удивление и се взря в Ейдриън с останалото си око. Сетне изплю думи пропити с такава жлъч, че не се наложи Томас да предлага преводачески услуги.

Звярът разпери криле и се вдигна във въздуха. Ейдриън

знаеше какво щеше да последва и прокле собствената си глупост, че е позволил на звяра да го отклони толкова от ямата. Сега никога нямаше да я стигне навреме.

Гиларабринът изпищя и изви гръб.

В нощта се разнесе отчетлив звук и кълбо въжена мрежа полетя във въздуха. По краищата си тя имаше тежести, които изпреварваха центъра и тя обгърна като серкме напразно опитващия се да избяга гиларабрин.

Крилете му се оплетоха в мрежата и с оглушителен тътен звярът се строполи върху хълма, разхвърлил останки от стълбищния парапет на имението, на свой ред вдигнали доста прах.

- Проработи! - провикна се от далечната страна на хълма Тобис, шокиран и триумфиращ.

Ейдриън съзря подходящ момент и се втурна към чудовището. Забе-ляза Терън да го следва.

- Казах ти да вземеш Тракия и да бягате - викна Ейдриън.

- Изглеждаше, като че ти е нужна помощ - изкрещя фермерът в отговор. - Казах на Тракия да тича към кладенеца.

- Какво те кара да мислиш, че тя ще те послуша повече, отколкото ти послуша мен?

Ейдриън достигна мятащия се по земята гиларабрин и се хвърли към главата му. Насочи атаките си към здравото му око, пронизвайки го многократно. С ужасен писък, звярът разкъса мрежата с крака и отново се изправи.

В намерението си да ослепи звяра, Ейдриън бе стъпил върху мрежата. Когато чудовището се изправи, боецът загуби равновесие и падна по гръб с изкаран въздух.

Лишен от зрение, звярът заразмахва бясно опашката си. Опитващият се да се изправи Ейдриън бе пометен.

* * *

Ейдриън се претърколи и падна като парцалена кукла, плъзгайки се из пепелта, докато не спря насред ивица кал, където остана да лежи неподвижно. Освобождавайки се напълно от мрежата, чудовището задуши въздуха и се отправи към онзи, който му беше причинил болка.

- Не! - изкрещя Терън и се хвърли напред. Затича към Ейдриън с намерението да го извлече от пътя на слепия звяр, преди онзи да го е достигнал, но чудовището беше прекалено бързо и двамата стигнаха до боеца по едно и също време.

Терън грабна камък и извади счупеното острие, което още носеше. Прицели се в незащитената шия и заби парчето, използвайки силиката като чук.

Това попречи на звяра да убие Ейдриън, но гиларабринът не

изпищя както когато бе пронизан с кинжала. Вместо това се изви и се засмя. Терън повтори удара си, но отново не последва писък. Чудовището му заговори, но фермерът не разбра думите му. Сетне, напълно информирано за местонахождението на селянина, създанието замахна с нокти.

Терън не притежаваше бързината и ловкостта на Ейдриън. Макар да бе силен за възрастта си, износеното му тяло не можеше да се отмести от удара навреме и огромните нокти го промушиха като четири меча.

* * *

- *Татенце!* - изпищя Тракия, тичайки към него. Препъваше се по склона и плачеше.

Тобис и джуджето изстреляха камък по гиларабрина, уцелил опашката му. Звярът се извъртя и яростно се отправи в тяхна посока.

Падайки на колене, Тракия допълзя до Терън и откри, че тялото му е изпотрошено. Лявата му ръка лежеше извита назад, кракът му също бе обърнат в неестествена посока. Гърдите му бяха подгизнали от черна кръв, а разтрисащият тялото му дъх излизаше на пресекулки.

- Тракия - съумя да промълви тихо.

- Татенце - проплака тя и го прегърна.

- Тракия... - каза той отново, притискайки я към себе си със здравата ръка, - толкова. - болката затвори плътно очите му. - Толкова се гордея с теб.

- Боже, татенце. Не. Не. Не! - изплака тя, поклащайки глава.

Тя го държеше, стискайки с цялата си сила, опитвайки се да го задържи при себе си. Нямаше да го остави. Не можеше, той бе всичко, което тя имаше. Тя хленчеше и виеше, стискайки ризата му, целувайки челото и бузата му и усети как той угасна в ръцете й.

Терън Ууд умря на обгорената земя сред локва кръв и кал. С него в нощта изчезна и последната искрица надежда на Тракия; последната й опора в света.

Нощен мрак, сетивен мрак, духовен мрак. Тракия се давеше и в трите. Баща й бе мъртъв. Нейната светлина, надежда, последна мечта - всичко това си бе отишло с последния дъх, отронил се от устните му. На света не бе останало нищо, което *то* да не й бе отнело.

То беше убило майка й.

То беше убило брат й, жена му и племенника й.

То беше убило Дениъл Хол и Джеси Касуел.

То беше опожарило селото й.

То беше убило баща й.

Тракия повдигна глава и *го* погледна.

Никой, нападнат от него, не бе оцелял. Нямаше спасили се.

Тя се изправи и бавно закрачи напред. Бръкна под плаща и извади меча, който все още стоеше скрит там.

Чудовището откри катапулта и го смаза. Обърна се и задуши обратния си път по хълма. Не усети младото момиче.

Дебелият слой пепел прикриваше стъпките й.

- Не, Тракия! - извика Томас. - Бягай!

Гиларабринът спря и задуши по посока на звука, усещайки опасност, но в невъзможност да определи източника. Опита се да търси в посоката на гласа.

- Не, Тракия... недей!

Момичето не обърна внимание на свещеника. Тя бе отвъд чуване, виждане, мислене. Вече не се намираше на хълма. Вече не бе сред Далг-рен. Намираше се в тунел, тесен тунел, водещ само към едно нещо - *него.*

То убива хора. Това е, което прави.

Звярът душеше въздуха. Тя виждаше, че той я търси, опитва се да надуши страха, който внушаваше на жертвите си. Тракия не изпитваше такъв. *То* бе унищожило и това.

Сега тя бе невидима.

Без колебание, страх, съмнение или съжаление, Тракия тихо отиде до извисяващото се чудовище. Вдигна високо елфическия меч с две ръце. С цялата си тежест заби счупения меч в тялото на гиларабрина. Не трябваше да полага много усилия; острието проникна лесно.

Звярът изпищя в смъртен страх и обърквane.

Извъртя се и се отдръпна, но вече бе твърде късно. Мечът затъваше до дръжката. Същината на гиларабрина и силите, които я задържаха, се разпаднаха. С разкъсването на обединяващите я връзки, енергията се завърна в света с внезапен яростен взрив. Избликналата сила повали Тракия и Томас на земята. Взривната вълна продължи надолу по хълма, вдигайки разтревожени ята птици.

Зашеметен, Томас се изправи на крака и се доближи до крехката фигура на Тракия Ууд в центъра на образувалата се на мястото на гилараб-рина падина. Той възхитено пристъпи напред и се просна на колене пред момичето.

- Ваше Императорско Величество - промълви той.

Глава 15

Наследникът на Новрон

Слънцето обилно лееше светлина над река Нидвалден. Облаците бяха напуснали и в средата на утрото небето бе ясно, а въздухът - по-хла-ден. Ветрец набраздяваше реката и образувалите се вълни не позволяваха на светилото да се огледа спокойно. На всичкото отгоре риби също разкъсваха водната повърхност, издигайки се над реката, за да цопнат обратно с плясък. Птиците се отдаваха на сутрешно тананикане, а цикадите жужаха.

Ройс и Ариста стояха на брега на реката, изцеждайки вода от дрехите си. Есрахаддон учтиво изчакваше.

- Хубава роба - каза принцесата.

Магьосникът се усмихна в отговор.

Ариста потръпна, поглеждайки към другия бряг. Тамошните дървета изглеждаха различни от тези на тукашния, може би различен вид. Помисли си, че изглеждат по-горди, по-изправени, с по-малко ниски клони и изтеглени стволове. Дърветата изглеждаха впечатляващо, но нямаше следи от цивилизация.

- Откъде знаем, че са там? - запита Ариста.

- Елфите? - поинтересува се Есрахаддон.

- Никой не е виждал елф - тя погледна към Ройс, - чистокръвен елф

- от векове, нали?

- Там са. Вече би трябвало да са хиляди. Древни родове с потекла, простиращи се назад до зората на времето. Миралийт, майсторите на Изкуството; Асендуайр, ловците; Нилиндд, занаятчиите; Ейлиуин, архитектите; Умалин, спиритуалистите; Гуидри, земеделците иИнстария, воините. Все още са там - съюз племена.

- Имат ли градове? Като нашите?

- Вероятно, но надали са като нашите. Има легенда за свещено място на име Естрамнадон. Най-святото място в елфическата култура... поне известно нам. Говори се, че Естрамнадон е някъде там, дълбоко сред горите. Някои мислят, че това е столицата и седалището на монарха им, други - че там се намира свещената градина, където расте протодървото

- дървото, посадено от самата Муриел - все още обгрижвано от децата на Феррол. Никой не знае със сигурност. Надали и човек ще узнае някога, тъй като елфите не търпят нарушители.

- Нима? - принцесата погледна Ройс със закачлива усмивка. - Ако знаех това, щях да се досетя за произхода на Ройс много по-рано.

Ройс не обърна внимание на думите й, обръщайки се към Есрахад-

дон.

- Предполагам няма да се връщаш в селото?

Магьосникът поклати глава.

- Трябва да се махна преди Луис Гай и хрътките му да ме проследят. Освен това ме чака наследник, с когото да се срещам; и планове, които да изготвям.

- Тогава тук се сбогуваме. Трябва да се връщам.

- Не забравяйте да си мълчите за видяното от вас в кулата.

- Очаквах наследникът и неговият пазител да са неизвестни фермерски деца от затънтено място като това. Напълно забравено.

- Животът съумява да поднася изненади, нали? - рече Есрахаддон.

Ройс кимна и започна да се отдалечава.

- Ройс - каза тихо чародеят, с което го спря. - Случилото се миналата нощ не бе приятно. Трябва да се подготвиш за това, което ти предстои да откриеш.

- Смяташ, че Ейдриън е мъртъв - безстрастно каза Ройс.

- Бих очаквал. Ако е, поне знай, че смъртта му може да е била саможертвата, спасила света ни от разруха. Макар че това не би те утешило и двамата знаем, че Ейдриън би бил доволен.

Ройс помисли за момент, кимна и изчезна сред дърветата.

- Определено е елф - каза Ариста, поклащайки глава и сядайки срещу Есрахаддон. - Не знам защо не съм го забелязала преди. Виждам, че си си пуснал брада.

- Сега ли забеляза?

- Не, но преди бях малко заета.

- Няма как да се обръсна. Това не беше проблем в Гутария, но сега... добре ли изглеждам?

- Тук-таме има малко сиво.

- Редно си е. На деветстотин съм.

Тя гледаше как той се взира отвъд реката.

- Трябва да упражняваш изкуството си. Справи се добре.

Тя подбели очи.

- Не мога, не и по начина, по който ме учи. Мога да правя повечето от нещата, които Аркадиус демонстрираше, но е малко трудно да се учиш на магия от човек без ръце.

- Свари вода и накара онзи пазач да кихне. Помниш ли?

- Да, аз съм същинска магьосница - саркастично каза тя.

Той въздъхна.

- Ами дъждът? Работила ли си над това заклинание?

- Не; и нямам намерение. Сега съм посланик на Меленгар. Всичко това вече е зад гърба ми. След време дори може да забравя, че съм била съдена за вещерство.

- Разбирам - каза магьосникът, разочарован.

Принцесата потръпна в утрешния хлад и прокара пръсти през косата си, но те се заплетоха. Омачканата й рокля бе обсипана с петна.

- Изглеждам ужасно, нали?

Магьосникът не каза нищо. Изглеждаше потънал в мисли.

- Та - поде тя, - какво ще правиш, когато откриеш наследника?

Есрахаддон я изгледа.

- Тайна ли е?

- Защо просто не ме попиташ каквото наистина те интересува, Арис-та?

Тя се опита да изглежда наивна и се усмихна леко:

- Не разбирам.

- Не седиш тук, трепереща в мократа си рокля, само за да си бъбриш с мен. Имаш цел.

- Цел? - въпросът й не прозвуча никак убедително дори и на нея самата. - Не знам за какво говориш.

- Искаш да знаеш дали казаното от църквата за смъртта на баща ти е истина. Мислиш, че съм те използвал като пионка. Чудиш се дали не съм те излъгал да бъдеш неволен съучастник в смъртта на собствения си баща.

Преструването свърши. Тя се взираше, зашеметена от откровеността на магьосника. Не каза нищо, но бавно кимна.

- Подозирах, че може да се захванат с теб, защото имат затруднения с моето намиране.

Тя най-сетне съумя да проговори:

- Ти ли подготви смъртта на баща ми?

Есрахаддон позволи на мълчанието да увисне за миг, сетне отвърна:

- Да, Ариста.

Първоначално принцесата не можа да промълви и дума. Не бе възможно да го е чула правилно. Главата й бавно започна да се поклаща невярващо.

- Как... как можа?

- Нищо, казано от мен или когото и да било друг би разяснило това - поне не в настоящия момент. Може би един ден ще разбереш.

Сълзи се насъбраха в очите й. Тя ги избърса и се вторачи в магьосника.

- Преди да ме осъдиш, както знам, че ще направиш, спомни си едно. Църквата се опитва да те убеди, че съм демон, самият апостол на Убер-лин. Най-вероятно си мислиш, че духовниците са прави. Преди да ме прокълнеш завинаги и изтичаш в обятията на патриарха, помисли над следното. Кой одобри влизането ти в

университета? Кой убеди баща ти да ти позволи? Как узна за мен? Как откри пътя си в затвор, за чието съществуване знаят само малцина? Защо бе научена да използваш скъпоценен камък за заключване и не е ли интересно, че същото бижу, с което влизаше в стаята си, осигуряваше и достъп до затвора? И как така млада девойка - принцеса или не - бе допусната в затвора Гутария и оставена недокосната не един и не два, а много пъти в продължение на месеци без действията й да бъдат обсъждани или докладвани на баща й?

- Какво искаш да кажеш?

- Ариста - рече чародеят - акулите не ядат морска храна защото им харесва, а защото пилетата не плуват. Всички се оправяме колкото можем с наличните си инструменти, но идва момент, в който трябва да се запитаме откъде са дошли въпросните инструменти.

Тя се взираше в него.

- Знаел си, че ще убият баща ми. Разчитал си на това. Дори си бил наясно, че може да убият мен и Олрик, и въпреки това се преструваше на мой приятел, на мой учител - чертите на лицето й се втвърдиха. - Училището свърши.

Тя му обърна гръб и се отдалечи.

* * *

Когато Ройс стигна края на обгорялата гора, забеляза редица пъстри шатри около старото село. Бяха увенчани със символи на нифронската църква и крадецът можа да види свещеници и имперски пазачи. По хълма също се движеха фигури, но никъде не видя познати.

Прикриваше се иззад дърветата, когато до ушите му достигна слуха на счупена клонка недалеч оттук. Запромъква се и бързо откри Магнус, клекнал в един храсталак.

Джуджето подскочи паникьосано и падна по гръб.

- Спокойно - прошепна Ройс, сядайки до лежащото джудже, което го наблюдаваше нервно.

Поглеждайки надолу по склона, Ройс осъзна, че джуджето е открило отлично място да наблюдава лагера. Намираха се на възвишение зад редица обгорели дървета, където част от храстите бяха оцелели. Под себе си виждаха като на длан палатките, оградата за конете и нужника. Прецени, че трябва да са около тридесетима.

- Какво правиш още тук? - запита Ройс.

- Чупех меч за партньора ти. Но сега си тръгвам.

- Какво се случи?

- А? Ами, Терън и Фанън бяха убити.

Ройс кимна, без да показва външни признаци на изненада

или тъга.

- Ейдриън? Жив ли е?

Джуджето кимна и заразказва събитията от изтеклата нощ.

- След като то умря или се разпадна или каквото там се случи, Томас и аз отидохме при Ейдриън. Беше в безсъзнание, но жив. Ние се погрижихме за него и го сложихме под навес заедно с хлапето на Пикъринг и онзи войник. Преди утрото епископ Салдур и хората му се завърнаха с две коли. Сметнах, че или Гай е докладвал какво се е случило и си е довел помощ, или са чули, когато зверището е умряло. Спретнаха тоя лагер бързо като зайци. Забелязах стражи сред тях, затова се скрих тук. Преместиха Ейдриън, Хилфред и Моувин в онази бяла шатра и поставиха пазач пред нея.

- Това ли е всичко?

- Изпратиха хора да погребат убитите. Повечето заровиха на хълма близо до замъка, включително Фанън, обаче Томас се разсмърдя и уреди Терън да бъде погребан във фермата, дето е до реката.

- Вероятно си забравил да споменеш как си намерил кинжала ми?

- Алвърстоун? Мислех, че е у теб.

- Така е - увери го Ройс.

Джуджето провери ботуша си и изруга.

- Докато си изследвал биографията ми, със сигурност си се натъкнал на факта, че като млад се прехранвах с джебчийство.

- Спомням си нещо подобно - изръмжа дребосъкът.

Ройс изтегли камата от ножницата и се взря в Магнус.

- Виж, съжалявам, че убих онзи проклет крал. Беше просто работа, за която бях нает. Не бих се нагърбил, ако задачата не изискваше уникален зидарски опит. Не съм асасин. Дори не съм достатъчно добър, за да бъда боец. Аз съм занаятчия. В интерес на истината, оръжията са моята специалност. Това е най-голямата ми слабост, но всички джуджета умеят да секат камък, така че бях нает да свърша работата по кулата. Сетне работата бе променена и след половингодишен труд нямаше да ми платят, ако не се съгласях да наръгам дъртия. Сега си мисля, че трябваше да откажа, но не го сторих. Не знаех нищо за него. Може би е бил лош крал и си е заслужавал да умре. Брага определено мислеше така, а той беше шурей на краля. Опитвам се да не се забърквам в човешки работи, но в тази се заплетох. Не съм искал да стане така, просто се случи. А ако не бях го сторил аз, друг щеше да е.

- Какво те кара да мислиш, че съм разстроен заради смъртта на Ам-рат? Дори не виждам проблем с капана в кулата. Затварянето на вратата ти беше грешката.

Магнус отстъпи.

- Убиването ти би било лесно като - не, по-лесно - като заколването на угоено прасе. Предизвикателството ще се крие в причиняването на максимално количество болка преди да умреш.

Устата на Магнус се отвори, но думи не излязоха.

- Но ти си голям късметлия, защото в онази шатра лежи мъж, който не би одобрил това. Мъж, когото ти си покрил с одеяло и си му издигнал навес.

Забеляза Ариста да влиза в лагера. Тя поговори с пазач, който й посочи бялата шатра. Тя изтича към нея.

Ройс погледна към джуджето и изговори бавно и ясно:

- Ако още веднъж докоснеш Алвърстоун без мое разрешение, ще те убия.

Магнус го изгледа огорчен, сетне изражението му се промени и повдигна вежда:

- Без твое *разрешение?* Значи ли това, че има шанс да ми *позволиш* да го разгледам?

Ройс подбели очи.

- Отивам да изведа Ейдриън. Ти ще откраднеш два от конете на архиепископа и незабелязано ще ги отведеш до бялата шатра.

- И сетне ще обсъдим въпроса с *позволението?*

Ройс въздъхна.

- Споменах ли, че мразя джуджета?

* * *

-Но, Ваша милост... - запротестира дякон Томас, докато стоеше в голямата раирана шатра пред епископ Салдур и Луис Гай. Шишкавият свещеник не изглеждаше особено представително в омацаното си с кал и пепел расо, сажделиво лице и почернели пръсти.

- Погледни се, Томас - каза епископ Салдур. - Толкова си изморен, че сякаш ще се строполиш всеки миг. Прекарал си два тежки дни, а преди това си бил под ужасно напрежение месеци наред. Напълно разбираемо е да ти се привиждат разни неща в тъмното. Никой не те вини. И не смятаме, че лъжеш. Знаем за убеждението ти, че онова селско момиче е унищожило гиларабрина, но ми се струва, че ще е добре да подремнеш и след като си отпочинеш, ще откриеш, че грешиш за много неща.

- Не ми трябва дрямка! - извика Томас.

-По-спокойно, дяконе - изръмжа Салдур, изправяйки се рязко на крака. - Не забравяй в чие присъствие се намираш.

Дяконът се сви и Салдур въздъхна. Лицето му омекна до дядовото изражение и той потупа мъжа по рамото.

- Иди си почини в някоя шатра.

Томас се поколеба, завъртя се и остави Салдур и Луис Гай

сами.

Епископът се стовари на тапицираното столче до купа с горски плодове, събрани от някой усърден слуга. Хвърли две в устата си и задъвка. Бяха горчиви и това изкриви лицето му в гримаса. Въпреки ранния час, Салдур жадуваше за чаша бренди, но запасите на замъка бяха унищожени. Само милостта на Марибор можеше да обясни запазването на лагерното оборудване и провизиите, които мързеливо бяха оставили по колите при първоначалното си пристигане в имението. В хаоса на внезапното заминаване не бе останало време да мислят за провизии.

Бе оцелял по чудо. Не си спомняше как е прекосил двора или как е стигнал портата. Споменът му беше като сън, смътен и неясен. Спомняше си как заповядва на кочияша да удря конете. Глупакът искаше да изчаква архиепископа. Онзи старец едвам ходеше и щом пламъците се разгоряха, слугите му го изоставиха. Бе имал толкова шанс да оцелее, колко-то и Ръфъс.

Със смъртта на архиепископ Галиен, отговорността за църковните дела в Далгрен се премести върху плещите на Салдур и Гай. Двамата наследяваха бедствие с митични пропорции. Сами сред нищото, изправени пред съдбоносни решения. От тях щеше да зависи съдбата на бъдещите поколения. Неясно оставаше кой точно е управляващата фигура. Салдур бе епископ, избран водач, докато Гай бе само отговарящ за реда офицер с юрисдикция вероотстъпниците. Но стражът бе говорел лично с патриарха. Салдур харесваше Гай, но колкото и да оценяваше ефективността му, не би се поколебал да го пожертва при нужда. Епископът бе убеден, че ако Гай все още разполагаше с рицарите си, стражът щеше да поеме командването и на Салдур не би оставало нищо друго, освен да се примири. Ала серетите бяха мъртви, а самият Гай - ранен. Със смъртта на Галиен се бе отворила врата и Салдур възнамеряваше първи да мине през нея.

Епископът погледна Гай:

- Как допусна това да се случи?

Стражът, който седеше с превързана през рамо ръка, настръхна:

- Загубих седмина добри хора и едва се измъкнах жив. Не бих нарекъл това допускане.

- И как по-точно група селяни надвиха прословутите серети?

- Не селяни. Двама бяха от рода Пикъринг, а също и Ейдриън Бле-куотър беше там.

- За Пикърингови разбирам, но Блекуотър? Той е прост главорез.

- Не, той и партньорът му са нещо повече от това.

- Ройс и Ейдриън са отлични крадци. Доказаха това в

Меленгар и сетне в Чадуик. Бедният Арчибалд още изпада в истерия при мисълта за тях.

- Не - каза Гай. - Има и друго. Блекуотър владее тешлорски умения, а приятелят му Ройс Мелбърн е елф.

Салдур премигна.

- Елф? Сигурен ли си?

- Минава за човек, но съм убеден.

- И това е вторият път, когато ги намираме заедно с Есрахаддон -загрижено промърмори Салдур. - Този Ейдриън още ли е тук?

- В болничната палатка е.

- Незабавно постави охрана.

- Наредих да бъде охраняван още от мига, в който го завлякохме там. Трябва да обърнем внимание на момичето. Ако не направим нещо, тя може да ни посрами - каза Гай и леко измъкна меча от ножницата. - Скърби за загубата на баща си. Не би било изненадващо, ако се хвърли от водопада в пристъп на отчаяние.

- А Томас? - запита Салдур, докато посягаше за нова порция къпини. - Очевидно е, че той няма да си държи устата. И него ли ще убиеш? Под какъв предлог? Ами всички останали в лагера, които го чуха как цяла сутрин бръщолевеше как тя била наследника? Всички ли ще убием? Ако го сторим, кой ще носи багажа ни обратно до Ерванон? - запита усмих-нато.

- Не виждам нищо смешно - сопна се Гай, прибирайки изцяло меча си.

- Може би защото не гледаш от правилната перспектива - рече му Салдур. Гай беше добре обучено и жестоко куче-пазач, но му липсваше въображение. - Ами ако не я убием? Ако я направим императрица?

- Селянка? Императрица? - присмя се Гай. - Да не си си изгубил

ума?

- Въпреки политическото му влияние, смятам че никой от нас, включително патриарха, не беше особено доволен от избора на Ръфъс. Той беше глупак, разбира се, но също и упорит, могъщ глупак. Всички подозирахме, че може да се наложи да бъде убит след около година, което щеше да породи хаос из новосъздадената империя. Колко по-добре би било да имаме императрица, която ще прави каквото й бъде наредено още от самото начало?

- Но как бихме могли да я популяризираме сред аристократите?

- Няма да го правим - каза Салдур и на сбръчканото му лице

изгря усмивка. - Вместо това ще се съсредоточим върху простолюдието.

- Как така?

- Националистическото движение на Дигън Гаунт доказа, че те имат сила. Графове, барони, дори крале се страхуват от влиянието, което някой от простолюдието би могъл да окаже. Една негова дума би могла да предизвика селско въстание. Би се наложило лордовете да избиват собствените си хора - собствените си източници на доходи - само, за да поддържат реда. Това ги изправя пред нежелателната алтернатива между бедност и смърт. Земевладелците биха направили почти всичко, за да избегнат подобна ситуация. Какво би станало, ако се възползваме от това? Селяните отдават почит на църквата, следвайки ученията ѝ като божествена истина. Какво по-вдъхновяващо от това да им бъде предложен лидер, откъснал се от тяхната многолика утроба? Водач, който е един от тях и е в състояние да разбере напълно съдбата на бедните, немитите, онеправданите. Тя не само е селянка-кралица, но и Наследникът на Новрон и всички онези прелестни очаквания, които вървят в комплект. Наистина, в най-тъмния час Марибор още веднъж ни изпрати божествен водач, който да ни изведе от мрака.

Бихме могли да разпратим бардове, които да повтарят епичната история за чистата, непокварена девойка, убила елфическия демон, срещу когото дори лорд Ръфъс бил безсилен. Ще го наречем Напаст Ръфъсова. Да, допада ми - много по-лесно от непроизносимото *гиларабрин.*

- А тя ще може ли да следва поверената ѝ роля? - запита Гай.

- Видя я. Та тя е почти в безсъзнание. Не само че няма дом, приятели или близки, пари или собственост - тя е и емоционално опустошена. Ако докопа отнякъде нож, подозирам, че би си прерязала китките. Най-хубавото е, че веднъж обявим ли я за императрица, веднъж сдобием ли се с ревностната подкрепа на хората, никой благороден земевладелец няма да посмее да ни се противопостави. Можем да направим каквото планирахме да сторим с Ръфъс. Само дето вместо грозно убийство, просто ще я омъжим. Новият съпруг ще управлява като император, а нея ще заключим нейде в тъмна стая и ще я показваме на зимните изложения.

Гай се усмихна.

- Смяташ ли, че патриархът ще се съгласи? - попита го Салдур. -Бихме могли да изпратим куриер днес.

- Не, това е прекалено важно. Аз самият ще отида. Ще потегля веднага щом мога да яздя. Междувременно...

- Междувременно ще обявим, че обмисляме възможността

момичето да е наследника, но че първо трябва да проведем пълно проучване. Това ще ни осигури месец. Ако патриархът се съгласи, ще разпратим агитаторите си да пръснат слухове сред хората, че църквата е принуждавана от благородници и монарси да не обявява момичето за наследник. Хората ще се отрекат от враговете ни и ще настояват тя да стъпи на трона още преди да сме я обявили официално.

- Тя ще бъде идеалната марионетка - заяви Гай.

Салдур вдигна поглед, представяйки си бъдещето.

- Непорочно момиче, свързано с митична легенда. Красивото й име ще бъде навсякъде и ще бъде обожавана - епископът поспря и се замисли. - Впрочем как се казва?

- Ако не се лъжа, Томас я наричаше. Тракия.

- Наистина? - Салдур скриви лице. - Няма значение, ще го променим. В крайна сметка тя вече ни принадлежи.

* * *

Ройс се огледа. Никакви пазачи не бяха останали. Неколцина все още обикаляха върха на хълма, но те бяха твърде далеч и можеха да бъдат игнорирани. Доволен, той се промуши под платнището на бялата шатра. Вътре откри Тобис, Ейдриън, Моувин и Хилфред, лежащи на койки. Ейд-риън бе гол до кръста, с бинтована гръд и глава, но беше буден и седеше. Моувин, макар и блед, бе в съзнание. Превръзките му бяха снежнобели. Хилфред приличаше на мумия и Ройс не бе сигурен дали телохранителят спи или не. Ариста се бе привела над него.

- Чудех се кога ще дойдеш - каза Ейдриън.

Ариста се обърна:

- Да, очаквах да се появиш доста по-рано.

- Съжалявам, знаете как е, когато човек се забавлява. Губиш представа за времето. Впрочем отново намерих оръжията ти. Знаех колко си разочарован, когато не са при теб. Можеш ли да яздиш?

- Ако мога да ходя, защо не? - той вдигна ръка и Ройс му подложи рамо, помагайки му да се изправи.

- Ами аз? - запита Моувин, придържайки страната си, докато се изправяше.

- Трябва да вземете и него - заяви Ариста. - Убил е двама от хората на Гай.

- Ще се справиш ли с ездата? - попита Ройс.

- Поне мога да се задържа на седлото.

- Ами Тракия? - поинтересува се Ейдриън.

- Нея не я мисли - каза му Ройс. - Тъкмо минавах покрай епископската палатка. Томас настоява да я обявят за императрица.

- Императрица? - шашна се Ейдриън.

- Убила е гиларабрина пред очите на дякона. Предполагам е направило впечатление.

- Ами ако не го сторят? Не можем да я оставим.

- Не се притеснявайте за Тракия - каза Ариста. - Аз ще се погрижа тя да е добре. Вие трябва да изчезвате.

- Терън искаше поне едно от децата му да успее - промърмори Ейд-риън, - обаче императрица?

- Побързайте - каза Ариста, докато помагаше на Ройс да изправи Моувин на крака. Прегърна нежно и целуна всеки един от тях, сетне ги избута като майка, пращаща децата си на училище.

Магнус докара пред шатрата три оседлани животни. Джуджето се огледа нервно и прошепна:

- Мога да се закълна, че видях пазачи да наблюдават по-рано шатрата.

- Така е - отвърна Ройс. - Три коня - прочел си ми мислите.

- Сметнах, че и на мен ще е нужен един - отвърна джуджето, посочвайки към скъсените стремена. Намръщено погледна към Моувин. - Сега изглежда ще трябва да взема още един.

- Остави - прошепна Ройс. - Ще яздиш с Моувин. Не пришпорвай и внимавай той да остане на седлото.

Ройс помогна на Ейдриън да се покатери на сива кобила, сетне прихна.

- Какво има? - запита боецът.

- Мишка.

- Какво?

Ройс посочи към коня, върху който седеше партньорът му.

- От всички налични за кражба животни, джуджето е избрало Мишка.

Ройс ги поведе надалеч от лагера, насочвайки конете през обгорената земя, където дебелият слой пепел заглушаваше звука от копитата им. Оглеждаше се за пазачи. Не се разнесоха викове, никой не вдигна тревога и скоро се шмугнаха в гората. Веднъж озовали се там, той се насочи обратно към реката, за да заблуди евентуални преследвачи. Отведе ги в плитка долчинка близо до Нидвалден и им нареди да чакат там, докато той се върне.

Промъкна се до края на обгорената площ. В лагера не се виждаше никаква промяна. Доволен, че са се измъкнали незабелязани, той се отправи обратно към реката. Озова се на пътеката, отвеждаща към фермата на семейство Ууд и останките от старата сграда. Необяснимо защо, огънят не го бе достигал и всичко си стоеше непроменено. Или не, имаше една промяна: в средата на двора, където за пръв път бяха видели точещия коса

старец, на земята се издигаше могила. Обграждаха я камъни, откъснати от стените на къщата. В края на продълговатата купчина имаше забита дъска с прогорения в нея надпис:

ТЕРЪН УУД Фермер

Ройс едва различи надрасканите впоследствие думи:

Баща на императрицата

Усети го, докато четеше думите - ледени тръпки, накарали го да настръхне. Някой го наблюдаваше. С крайчеца на окото си забеляза фигура сред дърветата. Друга стоеше отляво. Зад себе си усети още присъствия. Обърна глава, фокусирайки очи върху тях - нищо. Пред него имаше само дървета. Хвърли поглед наляво и също не видя нищо. Застана неподвижно, ослушвайки се. Нито клонка се пречупи, нито листо прошумоля, но усещането не го напускаше.

Махна се от поляната, влезе в храсталака и заобиколи. Движеше се толкова тихо, колкото му позволяваха уменията, но не намери никого.

Ройс стоеше объркан. Потърси следи на местата, където бе видял фигурите, но не откри - дори огънато стръкче трева. В крайна сметка се отказа и се върна при останалите.

- Всичко наред ли е? - запита Ейдриън, възседнал Мишка и улавящ слънцето с широкия си снежнобинтован гръб.

- Предполагам - отвърна крадецът, докато яхваше коня си.

Поведе ги на югозапад покрай хълмовете близо до водопада, следвайки еленска пътека, прорязала гъстата гора. Същата пътека, която бе открил по време на диренето си за тунел към кулата. Ейдриън и Моувин се справяха по-добре от очакваното, макар и двамата да потръпваха от болка, когато конете им пристъпеха погрешно.

Ройс продължаваше да наднича през рамо, но не видя нищо.

В напредналия следобед бяха напуснали гората и открили главния път, отвеждащ на юг към Олбърн. Тук спряха, за да прегледат превръзките на ранените. Моувин бе започнал да кърви отново, но не беше нищо сериозно и Магнус показа, че и като медицинска сестра го бива не по-малко от ковачеството. Ройс прерови дисагите и откри подходяща за Ейд-риън риза.

- Не би трябвало да имаме проблеми - каза им Ройс, докато ровеше из инвентара им. - С малко късмет ще сме в Медфорд след седмица.

- Бързаш, нали? - каза Ейдриън.

- Може да се каже.

- Мислиш си за Гуен?

- Мисля си, че е време да й разкрия някои неща за себе си.

Ейдриън се усмихна и кимна.

- Смяташ ли, че Тракия ще бъде добре?

- Изглежда Томас се грижи доста добре за нея.

- Дали наистина ще я направят императрица?

- Никакъв шанс - Ройс поклати глава и му подаде ризата. - Какво възнамеряваш да правиш сега? - обърна се към джуджето той.

Джуджето сви рамене:

- Имаш предвид, ако не ме убиеш?

- Нямам такова намерение, но старият ти работодател, църквата, може да го стори, след като вече си против нея. Ще те преследват: точно както ще сторят с Ейдриън и Моувин. А без подкрепата на църквата, сам няма да оцелееш дълго. Градовете в Аврин не са особено гостоприемни за твоя вид.

- Както навсякъде.

- Точно това имах предвид - Ройс въздъхна. - Известно ми е едно много закътано място, където би могъл да се скатаеш. Място, което църквата не е особено вероятно да посети. Имат нужда от каменоделска работа и със сигурност биха оценили услугите на опитен занаятчия като теб.

- Как се отнасят към джуджетата?

- Не мисля, че това ще е проблем. Те са от типа хора, които харесват всички.

- Бих могъл да се върна към каменоделството - кимна Магнус.

- Майрън ще го побърка в опитите си да възстанови манастира точно както е бил - каза Ейдриън. - Досега са сменили петима строители.

- Знам - отвърна Ройс с лека усмивка.

Ройс се покатери на Мишка, докато Магнус се отправи напред да провери Моувин.

Ейдриън изтупа ризата си, преди да мушне крайник в ръкава.

- Ариста ми каза, че двамата сте били с Есрахаддон в кулата миналата нощ. Каза, че той се нуждаел от помощ за нещо, но не сподели за какво.

- Използваше кулата, за да открие Наследника на Новрон - отговори Ройс.

- Откри ли го?

- Така мисля, но нали го знаеш Есра. Няма как да си сигурен в как-вото и да било, когато си имаш работа с него.

Ейдриън кимна и потрепна, докато навличаше дрехата над раменете си.

- Затруднения?

- Някой път трябва да опиташ да се обличаш със счупени ребра. Не е толкова лесно.

Ройс продължаваше да го гледа.

- Какво има? Толкова ли съм интересен? - попита Ейдриън.

- Носиш този медальон откакто те познавам, но така и не си ми казал откъде го имаш.

- А? Това ли? - каза боецът. - Нося го, откакто се помня. Остана от баща ми.

Речник

Авемпарта: древна елфическа кула.

Аврин: централна и най-силна от четирите Апеладорнски нации, разположена между Трент и Делгос.

Ади Ууд: майка на Тракия, съпруга на Терън.

Акуеста: столица на кралство Уоррик.

Албърт Уинслоу, виконт: лишен от земя аристократ, използван от Ирия като посредник с благородниците.

Алвърстоун: кинжалът на Ройс.

Алебарда: дълго оръжие, предназначено за употреба с две ръце. Аленда Ланаклин, лейди: дъщеря на маркиз Виктор Ланаклин, сестра на брат Майрън от Уиндското абатство.

Али: дъщеря на Уайът Деминтал.

Амброуз Муур: управител на затвор и солни каторги Манзант. Амрат Есендън, крал: владетел на Меленгар, баща на Олрик и Ариста.

Амрил, графиня: аристократка, която Ариста омагьосала с цирей. Антън Булард: историк и автор на *„Историята на Апеладорн “*. Апеладорн: четири човешки нации - Трент, Аврин, Делгос и Калис. Арвид Макдърн: син на Дилън Макдърн от Далгрен.

Ариста Есендън, принцеса: член на управляващата Меленгар династия, дъщеря на Амрат, сестра на Олрик.

Аркадиус Винтарус Латимър: професор в университета Шеридън. Арманд, крал: владетел на Олбърн, женен за Адълайн.

Арчибалд „Арчи“ Белънтайн: граф на Чадуик.

Ба Ран Гхазел: морски гоблини.

Белинда Пикъринг: изключително привлекателната жена на граф Пикъринг, майка на Ленар, Моувин, Фанън и Денек.

Белстрадови: рицарски род от Чадуик, включващ сър Бректън и Уесли.

Белънтайн: управляваща династия в графство Чадуик.

Бернум: река, пресичаща град Колнора.

Бетами, крал: говори се, че бил погребан с коня си.

Блекуотър: фамилно име на Ейдриън и баща му Данбъри.

Блитин: замък в Олбърн.

Бокант: семейство, изградило доходоносен бизнес около търговията със свинско; втори най-богат търговски род в Колнора.

Ботуик: фермерско семейство от Далгрен.

Бректън Белстрад, сър: син на лорд Белстрад, рицар на Чадуик, смятан от мнозина за най-добрия рицар в Аврин.

Бродрик Есендън: основател на династията Есендън.

Бърнис: слугиня на принцеса Ариста.

Валин, лорд: възрастен меленгарски рицар, известен с храбростта и куража си, но лишен от стратегически умения.

Вандън: пристанищен град в Делгос, средище на фирмата „Подправки Вандън“: първоначално пиратско убежище, преминала в легалност след обявяването на Делгос за република.

Венлин, патриарх: глава на нифронската църква по време на разпада на Новронската империя.

Вернес: пристанище на устието на река Бернум.

Вилан: обвързан със земята и притежаван от феодален владетел.

Винс Грифин: основател на село Далгрен.

Галеаннон: кралство в Аврин, управлявано от Фредрик и Джоузе-

фин.

Галевир: река, очертаваща южната граница на Меленгар с кралство Уоррик, вливаща се в морето до рибарското селище Роу.

Галенти: калианска дума.

Галиен, архиепископ: висш църковен служител.

Галилин: провинция на Меленгар, управлявана от граф Пикъринг.

Гиларабрин: елфически военен звяр.

Гинлин, брат: монах, винар; дал обет да не докосва нож.

Гламрендор: столица на Дънмор.

Гленморган: 326 години след сриването на Новронската империя, този жител на Гхент обединил четирите нации на Апеладорн; основател на университета Шеридън; създател на големия път, свързал севера и юга; построил замъка в Ерванон (от който е останала само Короносната кула).

Гленморган II: син на Гленморган. След смъртта на баща си, младият неопитен император разчитал на духовенството да му помогне в управлението на империята. Те от своя страна го накарали да делегира огромни правомощия на църквата и лоялните на нея благородници. Тези аристократи се противопоставяли на защитаването на Делгос срещу нападенията от Ба Ран Гхазел в Калис и от Дакка, твърдейки, че заплахата ще увеличи делгоската зависимост от империята.

Гленморган III: внук на Гленморган. Малко след поемането

на властта опитал да възстанови контрола над кралството на дядо си, като повел армия срещу силите на гоблините, достигнали югоизточен Аврин. Разгромил ги в битката при Вайлън Хилс и обявил намеренията си да се притече на помощ на Тур Дел Фур. Страхувайки се от нарастващата му мощ, на шестата година от управлението му неговите благородници го предали и го затворили в замъка Блитин. Църквата го обвинила в ерес и бил екзекутиран. Това довело до разпада на т.н. империя на стюарда. По-късно църквата заявила, че била заблудена от благородниците и анатемо-сала мнозина от тях, повечето от които приключили по неприятен начин живота си.

Глъстън: провинция в северен Уоррик, граничеща с река Галевир, управлявана от маркиз Ланаклин.

Григол: автор на *трактат върху имперското обичайно право.*

Гуен ДеЛанси: калианска проститутка, собственик на публичния дом в Медфорд и „Розата и бодилът“.

Гутария: таен нифронски затвор, създаден да държи в плен Есра-хаддон.

Гхазел: Ба Ран Гхазел, джуджешко название на гоблините, букв.: морски гоблини.

Гхент: управлявано от църквата кралство.

Дагастан: най-голямо и най-източно пристанище на Калис.

Далгрен: затънтено село на брега на река Нидвалден.

Данбъри Блекуотър: баща на Ейдриън.

Дантън: горянин от Далгрен.

Дареф, лорд: благородник от Уоррик, познат на Албърт Уинслоу.

Дариус Серет: основател на ордена на серетските рицари.

Дейвънс, сквайър: момче, в което Ариста била влюбена като малка.

Делано ДеУитт, барон: благородник, наел Ейдриън да открадне меча на граф Пикъринг.

Делгос: една от четирите нации в Апеладорн. Единствена република. Вдигнала се срещу империята на стюарда след убийството на Глен-морган III и след като оцеляла от нападението на Ба Ран Гхазел без съдействие от империята.

ДеЛоркан, херцог: калиански благородник.

ДеЛур: богат търговски род.

Денек Пикъринг: най-малък син на граф Пикъринг.

Джейд: асасин в Черния диамант, приятел на Ройс, любима на Къ-

тър.

Джериш Грелад: тешлорски рицар и първи пазител на Наследника. Джърл, лорд: съсед на Пикърингови, известен с

ловните си кучета. Дигън Гаунт: водач на националистите.

Диксън Тафт: барман и съсобственик на таверна „Розата и бодилът“.

Дилън Макдърн: ковач в Далгрен.

Диойлион: *„ Събраните писма на Диойлион “,* много рядък свитък. Долния квартал: бедняшки район в Медфорд.

Дом Медфорд: бардак, собственост на Гуен ДеЛанси, съединен с таверна „Розата и бодилът“.

Дома: прозвище на публичния дом в Медфорд.

Дром: джуджешки бог.

Дрондил Филдс: замък на граф Пикъринг, бивша крепост на Брод-рик Есендън, първоначалното седалище на властта в Меленгар.

Дръминдор: джуджешка крепост, построена на входа на залива Тер-ландо в Тур Дел Фур.

Дръндъл: селско семейство от Далгрен, състоящо се от Мей, Уент, Дейви и Фирт.

Дълъг меч: меч, изискващ захват с две ръце.

Дъстър: прозвище на Ройс в Черния диамант.

Едмънд Хол: професор по геометрия от университета Шеридън, според слуховете открил Персепликуис, обявен за еретик от църквата и затворен в Короносната кула.

Ейдриън Блекуотър: наемник, едната половина на Ририя.

Ектън, сър: главен рицар на граф Пикъринг и генерал.

Елан: светът.

Елдън: едър мъж, приятел на Уайът Деминтал.

Елла: готвачка в Дрондил Филдс.

Елфически: отнасящ се до елфи.

Ендън, сър: рицар на Чадуик, смятан за втори след Бректън. Ерванон: град в северен Гхент, седалище на нифронската църква, бивша столица на империята на стюарда, основана от Гленморган I. Еребус: баща на боговете, известен още като Кайл.

Ериван: елфическа империя.

Ерлик, сър: рицар, претендент в надпреварата при Далгрен. Есендън, замък: домът на властващите в Меленгар монарси. Есендън: кралски род на Меленгар.

Есрахаддон: магьосник, някогашен член на древния цензарски орден, обвинен в разрушаването на Новронската империя и осъден на вечен затвор.

Естрамнадон: според поверията - столицата или поне най-свещено-то място на Ериванската империя.

Етчър: член на гилдията Черен диамант.

Зимен фестивал: голям празник, честван в средата на зимата с пиршества и съревнование.

Изкуството: магия; отбягвана от благородниците и простолюдието заради суеверие.

Империалисти: политическа партия, която желае да обедини всички човешки кралства под ръководството на един водач, пряк наследник на полубога Новрон.

Кайл: майстор ковач на мечове, превъплъщение на Еребус.

Калиански: поданик на Калис.

Калис: най-югоизточна от четирите нации в Апеладорн, смятана за екзотична, в постоянен конфликт с Ба Ран Гхазел.

Камерхер: ръководещ домакинството на крал или благородник.

Касуел: фермерско семейство от Далгрен.

Колнора: най-голям и най-богат град в Аврин, занимаващ се с търговия, разраснал се от кръстопътна спирка за отдих.

Короносната кула: дом на патриарха, център на нифронската църква.

Космос ДеЛур: най-богатият гражданин на Колнора.

Кофаджия: професионален жаргон за асасин от Черния диамант.

Криндъл: прелат на нифронската църква, историк.

Крис: кинжал с вълнисто острие, понякога използван при магически ритуали.

Кътър: асасин на Черния диамант, най-добър приятел на Ройс, любим на Джейд.

Ланаклин: владетелите на Глъстън.

Ланис Етелред: крал на Уоррик, империалист.

Ланкстиър: столица на кралство Лордиум в Трент.

Ленар Пикъринг: дъщеря на граф Пикъринг и Белинда, сестра на Моувин, Фанън и Денек.

Летен фестивал: популярен празник в средата на лятото, отбелязван с пикници, танци, пиршества и турнири.

Лина Ботуик: жена на Ръсел, фермер в Далгрен.

Лингард: столица на кралство Релизън в Трент.

Лонгууд: гора в Меленгар.

Лотомад, крал: Лотомад Плешиви, владетел в Трент, завладял множество територии след разпада на империята на стюарда, прониквайки на север през Гхент в Меленгар, където Бродрик Есендън го надвил в битката при Дрондил Филдс през 2545 г.

Луис Гай: страж на нифронската църква.

Магнус: джудже.

Майрън: монах, син на Виктор Ланаклин, брат на Аленда.

Макдърн: селско семейство от Далгрен.

Мандалин: столица на Калис.

Манзант: затвор и солна мина, находящ се в Манзар, Маранон.

Маранон: кралство в Аврин, управлявано от Винсънт и Регина.

Мареска катедрала: средище на нифронската църква в Меленгар под ръководството на епископ Салдур.

Марибор: бог на човеците.

Медфорд: столица на Меленгар.

Мейсън Грамън: ковач в Медфорд.

Меленгар: кралство в Аврин, управлявано от династията Есендън.

Меленгарци: жители на кралство Меленгар.

Мелиса: главна прислужница на принцеса Ариста, прякор Миси.

Мили: конят на Ейдриън.

Мир: мелез между елф и човек.

Мишка: конят на Ройс.

Монтмърси: прекрасно вино, внасяно от „Подправки Вандън“.

Морис Салдур, епископ: глава на нифронската църква в Меленгар, приятел на кралското семейство.

Моувин Пикъринг: най-възрастен от синовете на граф Пикъринг.

Муриел: богиня на природата, дъщеря на Еребус, майка на Уберлин.

Мъртън, монсеньор: ексцентричен свещеник от Гхент, разговарящ с Марибор на висок глас.

Нареион: последен император на Новронската империя.

Наследник на Новрон: пряк потомък на полубога Новрон, орисан да владее цял Аврин.

Националисти: политическо движение, ръководено от Дигън Гаунт, желаещо управление от народа.

Неврик: син на Нареион, наследникът, принуден да се крие.

Нидвалден: река, маркираща източната граница на Аврин и началото на Ериван.

Нифронска църква: почитащите Новрон и баща му Марибор.

Нифронци: отдадени църковни следовници.

Новрон: спасител на човечеството, син на бога Марибор; полубог, който сразил армиите на елфите във Великите Елфически войни; основател на Новронската империя; градител на Персепликуис.

Новронски: отнасящ се до Новрон.

Олбърн: кралство в Аврин, управлявано от крал Арманд и кралица Адълайн.

Олрик Брендън Есендън, принц: член на управляващата

Меленгар династия, син на Амрат, брат на Ариста.

Пазител на Наследника: тешлорски рицар, заклел се да пази Наследника на Новрон.

Парталорен, водопад: огромните водопади при Авемпарта.

Патриарх: глава на нифронската църква, обитава Короносната кула в Ерванон.

Персепликуис: древната столица на Новронската империя, наречена на името на съпругата на Новрон.

Пикилеринън: Седрик, скъсил фамилното си име до Пикъринг.

Пикъринг: благородническо семейство от Меленгар, управници на Галилин. Граф Пикъринг е смятан за най-добрият мечоносец в Аврин и се носят слухове, че рапирата му е вълшебна.

Плезиантична фраза: метод в Изкуството, използван за събиране на енергия от природата.

Площад на благородниците: район с богати жители в Меленгар.

Прайс: първи офицер на Черния диамант.

Пурпурната ръка: гилдия на крадци, базирана в Меленгар.

Пърси Брага, ерцхерцог: главен канцлер на Меленгар, носител на наградите Майстор фехтовчик, Сребърен щит, Златен венец; вуйчо на Ол-рик и Ариста; оженил се за сестрата на крал Амрат.

Ратибор: столица на кралство Ренидд.

Релакан: меч, изкован от Дром и омагьосан от Феррол, даден от Ма-рибор на Новрон, за да победи елфите.

Рендън, барон: благородник от Меленгар.

Рениан, брат: приятел от детството на Майрън.

Ренидд: кралство в Аврин, управлявано от крал Урит.

Рионилион: град, първоначално издигал се на мястото на Акуеста, но разрушен по време на гражданските войни след разпада на Новронс-ката империя.

Ирия: *двама* (елфически), екип или съюз.

„Розата и бодилът“: таверна в Медфорд, собственост на Гуен Де-Ланси, използвана като база от Ирия.

Ройс Мелбърн: крадец, част от Ирия.

Росуорт, крал: владетел на Дънмор.

Роялисти: желаещите сегашното управление на самостоятелни кралства да се запази.

Ръсел Ботуик: фермер в Далгрен, съпруг на Лина.

Ръфъс, лорд: безмилостен северен военачалник, уважаван от Юга.

Салифан: ароматно диво растение.

Саули: прякор на епископ Салдур, използван от най-близките му.

Сенонски възвишения: високо плато над Чадуик.

Серет: нифронски рицари; църковна армия, основана от лорд Дари-ус Серет, комуто било възложено откриването на Наследника.

Скъпоценен ключ: бижу, с което се отключва бисерна ключалка.

Скъпоценна ключалка: джуджешко изобретение; ключалка, която може да бъде отворена само от един тип скъпоценен камък с пасваща форма.

Стражи: инквизитори на нифронската църква, имащи за цел да отстранят еретизма и намерят изгубения Наследник на Новрон.

Тек'чин: бойна дисциплина на тешлорските рицари, съхранена от ордена на Фаулд и усвоена от Пикърингови.

Тенент: най-разпространените полустандартни международни пари. Монети от злато, сребро и мед, щамповани със съответния владетелски образ в зависимост от мястото на изсичане.

Терландо, залив: пристанище в Тур Дел Фур.

Терън Ууд: баща на Тракия Ууд, фермер от Далгрен.

Тешлор: легендарни рицари от Новронската империя, най-великите воини на всички времена.

Тилинер: меч с превъзхождащ размер, често използван от наемниците в Аврин.

Тобис Рентинуал: професор по история в университета Шеридън.

Толин Есендън: син на Бродрик, преместил столицата в Медфорд и построил замъка Есендън.

Томас, дякон: свещеник в село Далгрен.

Тракия Ууд: дъщеря на Терън и Ади.

Трент: северни планински кралства.

Трумбул, барон: наемник.

Тур Дел Фур: крайбрежен град в Делгос, в залива Терландо, първоначално построен от джуджета.

Тур: легендарно селце, някога смятано, че се намира в Делгос, първото посетено от Кайл място, митичен източник на превъзходни оръжия.

Уайлин: началник на стражата в замъка Есендън.

Уайът Демантал: някогашен капитан на кораб, баща на Али.

Уберлин: почитан от Дакка и Гхазел, син на Еребус и дъщеря му Муриел.

Уесбаден: голям търговски пристанищен град в Калис.

Уестбанк: новосформирана провинция на Дънмор.

Уестърланд: неизследвани земи на запад.

Уиндско абатство: манастир близо до езерото Уиндърмиър в западен Меленгар.

Уисънд: меленгарски фермер, дал името си на брода, който пресича Галевир към Глъстън.

Уоррик: кралство в Аврин, управлявано от Етелред.

Урит, крал: владетел на Ратибор.

Фалина Броктън: истинското име на Емералд, сервитьорка в тавер-на „Розата и бодилът“.

Фанън Пикъринг: среден син на граф Пикъринг.

Фаулд, орден на: следимперски рицарски орден, посветил се да запази уменията на тешлорците.

Фенициллиан: монах, изработвал топли обувки.

Феррол: бог на елфите.

Финилесс: прочут автор.

Хелдаринки: диви горски плодове, често използвани за вино.

Хеслън, брат: монах, отличен готвач.

Хилфред: телохранител на принцеса Ариста.

Химболт, барон: благородник от Меленгар.

Хойт: някогашен първи офицер на Черния диамант.

Цензари: магьосници от древната Новронска империя.

Черен диамант: международна гилдия на крадци със седалище Кол-нора.

Шеридън, университет: престижно висше учебно заведение, разположено в Гхент.

Юлиан Темпест: камерхер на Меленгар.

Глава 1

Императрицата

Амилия допусна грешката да върне погледа на Едит Мон. Не възнамеряваше - изобщо нямаше намерение да повдига взор от пода - но Едит я стресна и тя инстинктивно погледна нагоре. Главната прислужница щеше да категоризира това й действие като неуважително, бунт в кухненските редици. Амилия никога не бе поглеждала в очите на Едит преди и поставяйки началото на нова традиция, се зачуди дали зад тях се крие душа. При положителен отговор, то тя би трябвало да е сметена в някое ъгълче - или мъртва, гниеща като ябълка от миналата есен: това щеше да обясни миризмата. Едит разнасяше възкиселичък аромат, гранясала сигнализация за разложение.

- Това ще бъде още един тенент, удържан от заплатата ти -

изрече тртлестата жена. - Читава яма копайш, а?

Едит бе изобилна и в двете измерения, лишена от признаци за врат. Огромната й чутура-наковалня ръбато увенчаваше раменете й. Сравнена с нея, Амилия направо сякаш не съществуваше. Дребна, със следваща контурите на круша фигура, семпло лице и дълга, безжизнена коса, тя бе просто част от тълпата; от лицата, над които никой не се спираше - ни-то достатъчно красиво, нито твърде гротескно, за да заслужи второ пог-леждане. Уви, невидимостта й изчезваше в близост до главната дворцова прислужница, Едит Мон.

- Не я счупих аз - грешка номер две, помисли си Амилия.

Месесто ръчище я зашлеви през лицето, от което ушите й запищяха

и очите - насълзиха.

- Хайде - подкани я Едит със захарен гласец и прошепна в ухото й, - излъжи ме отново.

Хващайки се за умивалника, за да запази равновесие, Амилия усети горещина да се разпростира по бузата. Сега погледът й бе втренчен в ръката на Едит и когато последната се надигна отново, Амилия се сви. С кикотене, Едит прокара шишкавите си пръсти през косата на Амилия.

- Не е сплъстена - забеляза Едит. - Виждам за какво си хабиш времето, вместо да си вършиш работата. Надяваш се касапинът да ти метне око? Може би оня изтупания дребосък, дето носи дървата? Видях те да говориш с него. Знаеш ли какво те виждат в теб? Грозна кухненска слугиня, туйто. Дребно мръсно гаменче, дето вони на луга и мазнина. По-скоро ша платят на курва, отколкото тебе да земат без кинти. По-добре прекарвай повече време над работата си. Ако правеше тъй, нямаше да се налага да те млата час по час.

Амилия усети как Едит навива стегнато косата й около ръката си.

- Не че ми харесва да те наранявам - тя задърпа докато Амилия не потрепна, - 'ма трябва да се научиш. - Едит продължи да тегли косата на Амилия, накланяйки със сила главата й назад, докато пред очите на момичето не се изправи единствено таванът. - Ти си тъпа и грозна повлека-на. Затуй и си още у кухнята. Немоа 'те сложа у пералнята, още по-малко в салона или камериерка. Ша ма посрамиш, яснолий?

Амилия замълча.

- Казах, яснолий?

-Да.

- Кажи, че съжаляваш за счупването на чинията.

- Съжалявам за счупването на чинията.

- И съжаляваш, че излъга?

-Да.

Едит грубовато потупа пламтящата буза на Амилия.

- Добро момиче. Ще отбележа чинията у тефтера. А сега за наказание...

Тя пусна косата на Амилия и изтръгна четката за почистване от ръката й, преценявайки съобразността на предмета. Обикновено използваше колан; с четката щеше да боли повече. Щеше да я завлече в пералнята, където готвачът нямаше да види. Главният готвач изпитваше симпатии към Амилия и макар Едит да имаше пълното право да дисциплинира момичетата си, Ибис не търпеше това в кухнята си. Амилия зачака дебела ръка да я сграбчи за китката, но наместо това Едит я погали по главата.

- Такава дълга коса - каза най-сетне. - Таз коса се пречка, налтъй? Прави те да се мислиш за мноу велика? Е, зная аз как да реша и двата проблема. Много ще си красива когато.

Кухнята утихна. Кора, която с енергични тласъци избиваше маслото в гюма, застина насред движение.

Готвачите спряха да режат и дори Нипър, който подреждаше дърва близо до фурните, замръзна. Амилия проследи погледите им до стълбите.

Обвита в бяло кадифе и сатен аристократка се плъзна по стълбите и пристъпи сред вонящите пари на миялната.

Пронизващи очи и тънки като бръснач устни разсичаха напудреното лице. Жената бе висока и за разлика от прегърбената Амилия стоеше изправена и горда. Незабавно отиде до малката маса по протежение на стената, където пекарят приготвяше хляб.

- Почистете тук - нареди тя с мах, без да се обръща към някого. Пекарят незабавно прибра инструментите и тестото в престилката си и се втурна. - Изтъркайте го - настоя дамата.

Амилия усети четката натикана обратно в ръката й - и блъсване, накарало я да пристъпи напред с олюляване. Без да поглежда нагоре, тя веднага пристъпи към работа, завихряйки разпиляното брашно. До нея незабавно изникна Нипър с кофа, а Велла се появи с кърпа. Заедно почистиха, докато жената ги гледаше с презрение.

- Два стола - излая дамата и Нипър отърча да ги донесе.

Без да е убедена какво да прави след това, Амилия с капеща четка в ръка стоеше мирно и наблюдаваше дамата. Когато благородницата я свари да се взира, Амилия бързо сведе поглед, където движение привлече погледа й. Малко сиво мишле застина под лекарската маса, опитвайки се да се скрие в сенките.

Възползвайки се от възможността, то задигна късче хляб и

потъна през малка цепнатина.

- Какво мизерно същество - чу дамата да казва. Амилия си помисли, че тя говори за мишката, докато не чу и додаденото: - Правиш локва от мръсотия на пода. Махай се.

Преди да се върне на своя умивалник, Амилия направи жалък опит за реверанс. Жената избълва поредица заповеди, всяка от които изречена с перфектна дикция. Велла, Кора и дори Едит започнаха да приготвят масата, като че ли е за кралски банкет.

Велла разпъна бяла покривка, а Едит започна да поставя сребърни прибори, само за да бъде изгонена от жената, която внимателно ги подреди сама. Скоро масата бе елегантно сложена за двама, приютила многоб-ройни бокали и ленени салфетки.

Амилия не можеше да си представи кой би вечерял тук. Никой не би наредил маса за прислугата, а защо благородник ще се храни в кухнята?

- Каква е цялата тази врява? - Амилия чу познатия дълбок глас на Ибис Тинли. Старият корабен готвач бе едър мъж с широки гърди, свет-лосини очи и тънка брада, следваща линиите на брадичката му. Бе се срещал с фермерите тази сутрин, но все още носеше неизменната си престилка. Омазаната с мазнина одежда бе неговата униформа, маркираща ранга му. Влетя в кухнята като мечка, открила бъркотия в бърлогата си. Когато видя дамата, спря.

- Аз съм лейди Констанс - уведоми го аристократката. - Скоро ще доведа императрица Модина тук. Ако ти си готвачът, то приготви храна -дамата поспря за миг, за да огледа критично масата. Промени позицията на някои елементи, сетне се фръцна и излезе.

- Лийф, срежи печеното агне - извика Ибис. - Кора, донеси сирене. Велла, донеси хляб. Нипър, подреди дървата!

- Императрицата! - възкликна Кора, докато тичаше към килера.

- Какво прави тя тук? - запита Лийф. В гласа му се долавяше гняв, като че недолюбван, незначителен роднина се канеше да се отбие, а той самият бе господарят на имението.

Амилия бе чувала за императрицата, но никога не я беше виждала - дори не и отдалеч. Малцина бяха. Тя бе коронована на затворена церемония преди повече от половин година по време на Зимния фестивал и пристигането ѝ в Акуеста бе променило всичко.

Крал Етелред вече не носеше короната си и към него се обръщаха с „Регенте“, вместо с „Ваше Величество“. Все още управляваше замъка, само дето вече се наричаше имперски дворец. Всички промени идваха от оня другия, регент Салдур.

Родом от Меленгар, бившият епископ бе променил местожителството си и бе наредил строители да работят денонощно над новата тронна зала. Салдур също бе обявил и нови правила за прислугата.

Персоналът в двореца вече не можеше да напуска границите му без някой от новите пазачи за придружител. Всички изпращани писма биваха преглеждани. Последната заповед не представляваше проблем, тъй като единици можеха да четат и пишат. Но затрудненото излизане извън двореца отегчаваше всички.

Мнозина със семейства в града или близките ферми напуснаха, за-щото вече не можеха да се връщат вкъщи вечер.

Тези, които останаха в замъка, никога повече не чуха нищо за тях.

Очаквайте повече в продължението на следващата книга:

Нифрон се въздига

$оп§_аи!Ьог = МюЬае1 8и11гсап $оп§_1ап§ = еп

$оп§_8епе8 = Шупа К^е1а1юп8 $8епе8 = Откровенията на Ририя $8егпг = 2

$оп§_1Ше = Ауетраг1Ьа

$уеаг = 2009

$1гап81а1ог = Радин Григоров $1гап8_уеаг = 2012

$риЬ_8епе8 = Огкровенията на Ририя $риЬ_8егпг = 2 $риЬ_уеаг = 2012 $1уре = роман $са1е§огу = фентъзи

Сканиране: Veп8, 2014 г.

Разпознаване и корекция: ^aVe, 2014 г.

Издание:

Майкъл Дж. Съливан. Авемпарта Американска, първо издание Преводач: Радин Григоров Редактор: Петя Малинова

Илюстрации на корицата: Маге 81топе1й / Вгаде1оппе Художествено оформление на корицата: Димитриос Аксиотис - Мичо Печат: „Мултипринт“ ООД ИК „Ем Би Джи Тойс“ ЕООД, 2012 г.

!8В№ 978-954-2989-08-0